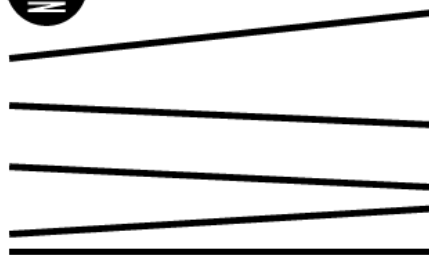

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

[Henriette Hanck].

Titel | Title:

Tante Anna : en Efteraarsskizze

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Schuboth, 1838

Fysiske størrelse | Physical extent:

164 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Tante Anna.

En Efteraarskizze.

Kjøbenhavn.

J. H. Schubothes Boghandling.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1838.

1111 5111

Cante Anna.

En Efteraarskizze.

Omkring din Vugges Gænger spille
Nu klare Straaler, Sølvvergløds,
Og i din Arm det er saa stille,
Lig Maanesolv er hver din Sands.

Din Drøm saa reen som Sneens Flade,
Der skjuler end din Fremtids Grøn,
Sov, søde Barn, mens Engle glade
Dig vugge blidt paa Tidens Hav!

O sov, thi ogsaa Du skal vækkes
Naar Middag kommer med sin Arm,
Naar Haabet svinder, Tillid svækkes,
Og Freden flygter fra din Arm.

Sov, søde Barn, til Dagens Komme,
Sov til den gyldne Sol opstaaer,
Sov til dit korte Liv er omme,
Til Dødningsuhret Afsked slaar!

Therese til Elise.

Ludvigshvile d. . . .

God Aften, kjæreste Elise! ja ret en lykkelig, stille hyggelig Aften ønsker din Therese Dig, en saadan, som vi ofte have tilbragt samlede, og hvoraf Du vist har mange i din lille By, inden dine egne fire Vægge, hos din Mand, din Fader, og dine smaa Huusguder. Jeg tænker mig i aften saa ganske ind i din lille Kreds, og seer i Tanterne hvert Træk i de kjære venlige Ansigter, der alle hilse mig saa bekjendt som i gamle Dage, de kjære gamle Dage! Husker du dem endnu? Hvor jeg dog ogsaa kan spørge! Ikke sandt, min Albert var dog Hovedfiguren i vort Foraarslandskab; enhver af os Piger saae op til ham, som til den der oplivede den hele Omgivelse. At denne Mand valgte mig, maaskee den Ubetydeligste blandt Alle, har hævet mig i mine egne Dine; men tro derfor ikke, at det er Hovmod, der bringer mig til atter og atter at omtale det, det er kun i dit Øre, min ligesaa lykkelige Ven-

inde! at jeg udjubler min Lykke, kun til dit tavse
 Bryst at jeg betroer den, jeg vil jo ikke prale med
 den for Verden, den er for hellig for den, og hvor
 dybt vilde det smerte mig, om min lydelige Glæde
 skulde fordunkle blot et Par af de mange smukke
 Dine, der engang hvilte paa min Albert; nei, jeg vil
 være stille i min Lykke! — Hvad der undertiden for-
 mørker den noget, er min lille Carls svage Helbred,
 han har i nogle Dage været meget syg; men nu er
 det igjen bedre. Lampen, som staaer foran mig paa
 Bordet, kaster sine Straaler paa hans milde Træk;
 han smiler i Søvn, medens Maanelyset gjennem Ha-
 vevinduet beskinner hans Bugge. Hav et Dieblif
 Taalmodighed kjære Elise, jeg maa dog kysse ham
 engang!

Døren fra mit Værelse staaer halvaaben til Dag-
 ligstuen, derinde i Sophaen ved det runde Bord, sidde
 Tante Anna, og Professor Wilmsen eller Onkel
 Ludvig, som mine Smaa og vi Alle saa gjerne kalde
 ham. Du ønsker i dine sidste Linier, en ret noie Be-
 skrivelse over Tantes Udvortes, for hvem Du, efter
 at have hørt hende omtale i Alberts og mine Breve,
 føler en særdeles Interesse. Hvor det dog ogsaa var

tungt, at Du for 6 Aar siden ikke kunde være med til mit Bryllup, da kunde Du have gjort hendes personlige Bekjendtskab, og Du vilde sikkert have følt Dig ligesaa tiltrukken af hende, som ethvert andet Væsen der nærmer sig hende, jeg kjender Ingen, der ikke har følt denne Tiltrækningskraft; ethvert Barn klynger sig til hende, Unge og Gamle forsamle sig om hende, ja, kommer der en Hund i Stuen, søger den sikkert sin Plads ved hendes Fødder; selv Oncle Ludvig, der som Jerusalems Skomager flakker Verden rundt, kan undertiden dvæle hele Maaneder i hendes Nærhed.

Jeg troer det er hendes søde, endnu saa ungdommelig glade Smil, der virker saa tiltrækkende paa Alle. Det er hendes Stemme, mener Albert, der, som Prinds Lulus Tryllesløite, fængsler Alt til hende. „Nej, nej!“ siger Oncle Ludvig, „det er den dybe Fred i hendes Øje, dette Umalelige, som min ellers saa øvede Pensel aldrig har kunnet opfatte!“ og, vi have Alle Ret.

Jeg er slet ikke stærk i at beskrive Noget saaledes som jeg gjerne vilde; men i dette Dieblis falder Lyset klart paa Tantes Ansigt, idet hun bøier sig ned til min raske Ludvig, der endelig er kommen til Ro

ved et Stykke Papir og en Blyant, for at beundre hans, for hans Alder rigtignok udmærkede, Anlæg for Tegning. Nu tænker Du vist, at det er den moderlige Forsængelighed der taler; men Onkel Ludvig forsikrer, at Drengen er et lille Genie. Ja, kjære Lise, Tante sidder alt længe igjen i Skygge; men jeg husker alligevel ret tydeligt den glatte hvide Pande, som den fine Kappe slutter tæt til; var det ikke Tilfældet, vilde Du blive nogle graae Lokker vaer, der ikke vilde passe til den smukke Rød Tænder, og Ansigtets øvrige ungdommelige Udseende; den lille fine Figur har Alene bøjet lidt forover, og naar Tante aabner de endnu saa røde Læber, forundrer Du dig over en næsten umærkelig Bæven i hendes Stemme, der dog ikke berører den sin medfødt Klang. Det forekommer mig undertiden, som om der i hendes Ungdom maa være gaaet en dyb Sielsesorg forstyrrende over disse rene Træk, som dog den indre Fred, som kun Pligtopfyldelse giver, igjen har udslettet. Hvad jeg vilde give for at kjende Tantes Ungdomshistorie! I de 6 Aar vi daglig have været samlede, har jeg sikkert over ti Gange fortalt hende om mit og Alberts første Møde, om vor Kjærlighed og Lykke, og ligesaa ofte med al

qvindelig Fiinhed bragt Talen paa hendes Ungdom; men saa aaben Tante ellers er, saa udførlig hun har beskrevet mig sin Barndom og Alberts Opdragelse hos hende, ligesaa let glider hun hen over sine første Ungdomsaar, og, til ligesfrem at spørge, har jeg ikke Mod, enhver Indtrængen i hendes Hjertes Helligdom vilde ængste mig som et Kirkeran!

Albert veed intet; men at Tante har været Uncle Ludvigs første og eneste Kjærlighed, er vist, det har jeg fra ham selv. Om hun skulde have gjengjeldt denne Tilbøjelighed? Det troer jeg ikke: varm søsterlig Hengivenhed har hun dog vist altid følt for ham.

Er Uncle Ludvig nu ikke ogsaa bleven Dig interessant? Som Kunstner, og saa god en Kunstner, maa han jo alt være Dig det. Du skulde see en Sicilie, han i sin Ungdom, under sit Ophold i Italien, har malet og sendt Oberst Glindtholm, det er Tante Anna opaddage, kun 30 Aar yngre. Saavidt jeg minde, have vi begge engang, for flere Aar siden, i et Aftenselskab været samlede med ham, Du kjender folgelig hans Udortes, det er jo egentlig ikke smukt; men, endskjøndt hans Ansigt er saa bleg og blond, ligger der dog noget eget Interessant i de fine skarpe

Træk, som forsoner med hans noget skjodesløse Holdning, jeg har aldrig seet Nogen ligne ham, han er ganske sig selv, just derfor holder jeg af ham. Uendelig godmodig, af et næsten barnligt Sind, har han dog undertiden sine bittre Øjeblikke, i hvilke han seer sit Livs Maleri en ret mørk Tone. Børn hænger han inderlig ved, som de ved ham. „Hvor langt interessantere ere de dog ikke end alle de fjedsommeelige, fornuftige Børn“ sagde han igaar i en mørk Stemning, „hvilke Gøner kunne ikke udvikles hos dem? hvilke Forhaabninger ikke næres for deres Fremtid. Der er et Trylleri om Børn, som formindskes hvert Aar de blive ældre. Der sidder nu den 5 Aars Knos Ludvig og maler Streger, som ingen 12 Aars Dreng behøvede at skamme sig ved at gjøre ham efter i sin Tegnetime, han kender ikke sine egne Underværker; men om nogle Aar, har Forsængeligheden hvistket ham over tusinde Gange i Dret, hvilket Genie han er, han vil da ikke blive Kunstner, nej, i Tankeerne er han det alt, og denne Indbildning hænger sig som en Blyvægt om hvert af hans Fremskridt paa Kunstnerbanen, og har han endelig naaet den, hvormangen en bitter Erfaring, hvormangen en

Smerte, hvormangen en tung Opofrelse har ikke trættet ham paa Veien og lammet hans Kraft, han staaer med knuste Fingre ved Maalet, og længe kun efter at udfolde disse i en ny og bedre Himmel, end Konstnerens her paa Jorden! Hvor misundelig tænker han da tilbage paa hiin Tid, da han i Barne-tøjen malte Streger. Gaae med Fader i Marken, min Dreng, lev, og nyd den frie Natur, og hengiv Dig ikke til den døde Kunst, det er et kummerfuldt Liv at være Maler," tilføiede han heftigt, og rev Papiir og Blyant fra den ganske forskrækkede Ludvig; „men for Pokker," vedblev han, „det er et herligt Liv, Du der har tegnet, Du er en prægtig Dreng, kom lad mig vise Dig Djets øvrige forskjellige Stillinger, Du vil snart fatte det!" Han trak Barnet hen til sig, og Talen var nu ikke meer om at gaae i Marken.

„See, hvor han smiler," sagde han et Øjeblik efter om min lille Carl, som sad paa mit Skød, „sandelig et rafaelisk Englehoved, naar jeg seer dette Udtryk af Fromhed og Uskyldighed, kunde jeg næsten ønske, at Dødsengelen maatte berøre det med sin Balmuestengel førend Verden aander sin Gift derpaa!"

Jeg trykkede min lille Yndling tæt og inderligt til mit Bryst. „O Gud, tal dog ikke saaledes,“ vare de eneste Ord jeg formaaede at udtale.

„Hvorfor denne Bitterhed, kjære Vilmsen!“ sagde Tante Anna mildt, og lagde sin Haand paa hans Arm. „De har, som de før sagde, ikke sovet godt inat, det har forstemt Dem, hvorfor være saa egenkjærlig at troe, at kun De, uovervindelig har kunnet bestaae i Livets mange Prøvelser, hvorfor vente mindre Kraft hos Andre? Thi, at Verden skulde have fordærvet Dem, forhærdet dette trofaste, velvillige Sind, det faaer Ingen, ikke engang den Anklage Deres foregaaende Ord indeholdt mod Dem selv, Deres gamle Veninde til at troe!“

„De er dog altid den Gamle, min kjære ungdommelige Veninde,“ sagde Onkel Ludvig, og boiede sig over Tantes Haand, hans Bitterhed var forsvunden, og han var den øvrige Aften saa underholdende og elskværdig, som han i høj Grad kan være, legede med Børnene, og fortalte om sine Reiser med et utrætteligt Liv og Lune, til langt ud paa Aftenen.

„Næ, jeg fladdrer saa længe og tænker ikke paa, at Aftensbordet venter. Nu giv Hundene, det er

min Albert, som kommer hjem, der er han, jeg hører
 alt hans kjære Stemme spørge efter mig. Taalmo-
 dighed min Herr Gemal! Nu kommer vi strax; men,
 Du maa dog først høre en lille Plan, der ret tit løber
 mig igjennem Hovedet. Du veed, hvor ofte vi have
 ønsket, at være beslægtede, den Ting lod sig vel gøre
 med Tiden, Din lille Ida er jo to, min Ludvig fem
 Aar, seer Du, det kunde passe ret godt engang. „Du
 er dog en sand Svadatter, min lille Kone, hvorfor
 jeg imidlertid takker Gud,“ sagde Albert, og loe ret
 hjerteligt, da jeg idag meddeelte ham min Idee; men
 — lad ham kun lee, vi To vare jo for altid enige,
 og, ikke sandt, Du holder jo endnu som dengang af:

Din

Therese.

Hvormeget har hun end tilbage
 Af hvad der vandt Din Kjærlighed,
 Skjøndt Livets Alvor, mørke Dage,
 Har jagtnet hendes lette Fjed.
 Ei Tidens Furer undergraved'
 Den indre Skjønheds ydre Dragt;
 Med Yndets milde Glands begavet
 Har Ald'rens Smil end Ungdomsmagt.

Er Diet mat, dog Blikket maler
 Den Fred, som Fryftet aander i,
 Vel ryster Stemmen; men end taler,
 Den sømme Kjærlighed deri!

Ludvigshvile

— 2 Aar senere.

Du mindes vist, kjære Lise! hvor Du, da vi Begge vare Børn, græd bitterlig med mig, da Broder Adolph havde revet Hovedet af min Duffe, og hvor fornøiet Du blev, da din gode Moder forærede mig en ny, hvorledes Du senere, da jeg, den fattige forældreløse Pige, var bleven Alberts Forlovede, glædede Dig over min Lykke, og hvorledes Du kort efter, da Du med din Mand forlod N—, grædende hang om min Hals, og bad mig aldrig glemme Dig, idetmindste, at dele enhver af mine Sorger med Dig; skulde jeg da være saa egenkjærlig, at beholde al Glæden for mig, saa bedrog jeg mig jo desuden selv, thi jeg nød den da kun halvt!

Jeg har længe ikke skrevet Dig til; mine Smaae, min Huusholdning har givet mig saa meget at bestille, kunde jeg sige, dog Tid til at skrive et Brev, har jeg

alligevel havt, det er ikke det, der har afholdt mig derfra. Var Du hos mig, kunde jeg gaae ind i din Stemning, som da vi vare Børn, lee eller græde med Dig; men sætter jeg mig nu hen, langt fra Dig, for gjennem Pennen at tale med Dig, og for maaskee, i et overgivent Dieblif, at fortælle Dig en heel Deel Spøg, saa tænker jeg altid: „om nu disse Linier kom til hende i en sorgfuld Time, mon de da ikke vilde berøre hende ret smerteligt; indeholder mit Brev derimod noget Sorgeligt, der jo undertiden kan møde selv de lykkeligste Mennesker, saa falder det tungt paa mit Hjerte, at jeg maaskee har fordærvet Dig en glad Dag, og saa lægger jeg ofte Papiret tilside igjen; thi at skrive andet, end hvad min øjeblikkelige Stemning indgiver mig, er umuligt!

Vi have i denne Tid havt en stor Glæde, tænkt Dig, Alberts Forældre have besøgt os, han, som siden Krigen, bestandig hvert 3die Aar er reist op til dem, har nu ikke seet dem, siden vi, det første Aar vi bleve giorte, fulgte hans Søster Anna op til Norge, og han vilde forestille mig for sine Forældre. Anna var her til vort Bryllup, hvor hun er elskværdig, hun ligner sin Moder meget, siger Tante, der, som jeg troer, har

hende næsten ligesaa kjær som sin Pleiesøn. Sidst paa Vinteren blev hun givet, og mine Svigerforældre, der for et Par Aar siden havde den Sorg, at miste deres yngste Søn, besluttede nu de ere saa ene, endelig at gjøre Alvor af det os i flere Aar lovede Besøg. Det er mig ubegribeligt at Tante, der hænger med en saa inderlig Hengivenhed ved sin Søster, ikke som yngre har forladt Danmark, for at leve om hende, at det alene skulde være Fædrelandskjærlighed, der har fængslet denne livlige Aand inden vort lille Lands Grændser, kan jeg umulig troe, det maa dog sikkert forhen have inde sluttet Noget, der har været hende kjærere end Alt. I de senere Aar har hun, hvad man efter hendes ungdommelige Udseende neppe skulde troe, været saa svag, at det ikke har været muligt, at tænke paa saa lang en Reise. Tante blev ogsaa næsten syg af Overraskelse, da de kjære Gjæsters Ankomst forud blev os meldt; men det varede dog kun en Dag, og nu fik vi travlt, kan Du troe. De to smukkeste Værelser ovenpaa, bleve bestemte for vore Fremmede, de bedste Meubler baarne op, der blev pudset og pyntet fra øverst til nederst, i 8 Dage forud, hver Dag sat friske Blomster i Vaserne, og sørget for

enhver Befvemmelighed, ja Tante tilbragte vist et Par Timer om Dagen deroppe. Albert glædede sig over vore Tilberedelser; men udlo os ogsaa ret hjertelig naar vi, som han sagde, med en Vigtighed som om det gjaldt en Nations Hæder, afhandlede Maaden at hænge vore Gardiner paa.

Endelig kom den med saamegen Længsel ventede Dag, Du kan tænke Dig Alberts og min Glæde, jeg vil ikke forsøge paa, at beskrive Dig det første Gjen-synsøieblif for begge Søstrene; paa Tante virkede det saa rystende, at hun næsten aldeles ubevægelig modtog Søsterens Omfavnelse og Svogerens tavse Velkomst; denne ellers saa kraftige Mand var synlig greben, hos min Svigermoder blev jeg ganske overrasket ved at see det Udbrud af dyb Følelse, hvormed hun omfavnede Tante, jeg har aldrig tænkt mig, at hun kunde komme i saa heftig en Bevægelse. Jeg begyndte at frygte for, at Tantes svage Physiske skulde give aldeles efter; men hun fattede sig snart, og da de første Dage vare forbi, var det som om Glæden styrkede og foryngede hende; nei, jeg har endnu ikke, for denne Sommer vidst, hvor elskværdig, hvor livlig og aandrig Tante kan være, jeg bemærkede dengang endnu

ikke, hvor enhver af hendes Landskræfter vare spændte, og frygtede derfor heller ikke for den Slaphed, der sikkert vil følge efter!

Min Svigerfader er en for sin Alder meget smuk Mand, med graat Haar, en høj tungsindig Pande, og mørke, ildfulde Dine; han har noget Imponerende i sin Holdning, noget, som gjør at enhver Opmærksomhed af ham maa smigre En; var han end ikke min Alberts Fader, føler jeg dog, at den Indest han viser mig, altid vilde være mig i høj Grad behagelig, man mærker, at han sig selv ubevidst behersker sin Omgivelse; men da det skeer med Mildhed og Bæredighed forknyttet det ikke; men vækker tværtimod en Følelse af Tryghed hos hans Nærmeste. For sin Søn har han et sandt Faderhjerte, og Albert, — hvilken en underlig Modsætning i den menneskelige Character! Albert, gjør langt mere af sin Moder, hvis hele moderlige Følelse udelukkende tilhører hendes Datter og den afdøde Søn, medens hendes ældste Barn ved Adskillelsen, jeg vil ikke sige er bleven hende fremmed; men dog mindre, end jeg ønskede han skulde være hende!

Min Svigerfader viser Tante Anna en saa om

Urbødighed, en saa dyb Algtelse, at hun derved maatte stige endnu højere hos mig, hvis det var muligt. Det faldt mig forleden paa engang ind, hvor ganske disse to Mennesker maatte passe for hinanden, saa afverlende og dog i Hovedsagen saa overensstemmende, frydtes og mødes deres Tanker og Følelser: dog det maa de vel selv ikke have fundet? Var blot Uncle Ludvig her, tænkte jeg, jeg skulde da ret udspørge ham; men vi vente ham ikke før i August, det er en lang Tid at vie efter at faae den Nysgjerrighed tilfredsstillet, som Mændene jo beskylde os Fruentimmer for; her er det dog mere Deeltagelse og Interesse.

Min Svigermoder seer langt ældre ud end Tante, hun er meget mild, men stille; mod sin Søn og mig usigelig venlig, Børnene kjærtegner hun, især Ludvig; men det skeer altsammen med den samme rolige Venlighed, hvormed hun modtager al den Opmærksomhed, hendes Mand viser hende, han søger at gjætte ethvert af hendes Ønsker, (mange har hun ikke); og er saa utrættelig omhyggelig om hende, som en Moder om sit Barn, eller, som din Cousine Julie var om din

Fader naar hun havde noget at gjøre godt igjen; dog det er her sikkert ikke Tilfældet!

Hvor inderlig jeg og min Mand holde af hinanden, ere vi dog undertiden af modsatte Meninger, det morer mig endog imellem, at drille ham lidt, naar jeg synes at han, for sit Dagarbeide, ikke har taget Notice nok af mig; men han veed det er mit Spøg, morer sig derover, og straffer mig med fordoblet Omhed; mine Svigerforældre derimod ere fra Morgen til Aften enige, det maa igrunden være kjedeligt, Gud lad dog aldrig Albert og mig blive saa fornuftige!

„I den gamle Fødeby“ sagde Moder den første Dag „er jo efter hvad Wilmsen ifjor fortalte mig, da vi saaes i Sverrig, paa de senere Aar saa meget forandret, man bygger og forskjønner jo ret der! Af vort lille Fædrenehuus er der da intet Spor mere, hvor dog Aarene i det Mindre som i det Større bringe sine Omverlinger!“

„Hvor skaansomt de hos Dem, kjære Anna, have yttret deres Magt,“ sagde min Svigerfader og gif hen til det Vindue, hvor Tante sad. „Jordskiftelsen er endnu lige saa ung, som den Aand der besjeler

den, det forekommer mig," tilføiede han med det tungsindige Blik der klæder ham saa godt, „som om De kun behøvede at lægge Hovedtøjet, og tage den hvide Kjole paa, hvori jeg første Gang saae Dem, for, endnu at være den nittenaarige Pige."

„De graae Haar vilde snart betage Dem Bildfarelsen," svarede Tante neppe hørlig, og smilte gjennem Taarerne, der stjal sig ned af hendes Kinder „32 Aar forandrer meget, Tiden gaaer jo lige saa ødelæggende hen over Støvet, som velgjørende over den Aand, den i Livets Skole prøver, for siden at hæve ved Følelsen af Fred og en reen Bevidsthed." „See," sagde hun og løftede Stemmen i det hun nærmede sig Søsteren, „Dem har Naturen nu givet et ret ærværdigt Udseende, min Marie har, uagtet sin huuslige Flid, endnu den smukke hvide Haand, jeg i min Ungdom saa tit misundte hende, og jeg seer nu som altid det gamle Søsterhjerte igjennem de milde Dine."

Moder blev bevæget, kyskede Tante, og rakte sin Mand, hjerteligere end jeg nogensinde under mit Ophold i Norge har seet det, begge de smukke Hænder, han trykkede dem til sine Læber. Tante har iøvrigt selv meget smukke Hænder.

Hvor de 10 Uger, hvori vore kjære Gæster opholdt sig hos os, gik hurtigt, kun i de sidste Dage, blandede Smerten over den forestaaende Adskillelse, sin Bitterhed i vor Glæde. — „Jeg vil ikke tænke derpaa,” sagde Tante til mig, naar hun hver Aften talte Dagene, hvori vi endnu kunde beholde dem „jeg vil nyde Diebliffet, Indholdet af det styrkende Glædesbæger til den sidste Draabe. Efter det følger maaskee den lange Sovn” hvilede hun den sidste Aften.

Morgenens kom. Svilken en Afsked. Albert var den der havde meest Fatning, han trøstede sine Forældre med, at han til næste Aar vilde gjøre det muligt at besøge dem.

„Ja, men Anna,” sagde hans Moder, „Anna kan ikke taale en saa lang og besværlig Reise!”

Søstrene holdt hinanden saa fast, som om de vilde opfordre Skæbnen, til at adskille dem. Selv min Svigerfader, der trykkede min Mand, Børnene og mig op til sig, og derpaa nærmede sig Tante Anna, saae jeg var dødbleg, da han, efter at have sagt hende „Farvel”, hurtigt trak Moder ud af Stuen. Jeg græd hjerteligt, og tyssede paa Børnene, der hulkede høit over den almindelige Sorg. Da min

Svigermoder var kommen paa Vognen, gif Alberts
 Fader endnu engang hen til Tante, saae ret fast paa
 hende, og tryffede begge hendes Hænder mod sit
 Bryst, det var et Minuts Sag, et Dieblif efter rullede
 Vognen ud af Gaarden. Min Mand og jeg løb
 et Stykke med, for fra Skoven at tilvinke vore
 Kjære det sidste Levvel. Da vi igjen kom tilbage,
 stod Tante endnu paa samme Plads, hun var yderst
 angreben, saa mat at jeg maatte lede hende ind,
 hun græd ikke, men hendes Sjæls Bevægelse viste sig
 i hendes hele Ydre. Jeg har aldrig før seet hende,
 hos hvem vi alle i enhver Sorg pleie at søge Trøst
 og Beroligelse, saa bleg og skjælvende. Det Dørrige
 af Dagen tilbragte hun paa sit Bærelse, jeg gif op
 til hende, hun sad bag nedrullede Gardiner, med
 Arbeidet i Skjødets, og saae hen for sig.

„Er det Dig, Therese?“ spurgte hun sagte, da
 jeg nærmede mig hende. „Nu har da mine Øjne
 seet dem for sidste Gang, hvor hurtigt dog den Tid
 er henløben, jeg i saa mange lange Aar har ven-
 tet paa:“

Hun brast i Graad, jeg felte nok at det vare
 velgjørende Taarer, og forlod hende paa hendes

Von. Dagen efter kom hun som sædvanlig ned til Thebordet, hendes Dine vidnede om en gennemvaaget Nat, men hun medbragte sin vante Fatning og Mildhed. — Alt staaer nu ved det Gamle. Mine Smaae ere muntre som altid. Albert gjør Alt for at adsprede Tante og mig, hos hende lykkes det vel ikke ganske, hun er næsten aldeles tavs, hos din Therese derimod, gjør det bedre Virkning, jeg har jo altid havt et saa muntert Sind, og naar Sorgen ogsaa undertiden synker som et mørkt Teppe ned over mit af Naturen lyse og glade Hjerte, saa har dette Gardin dog endnu tusinde usynlige Smaahuller, hvorigjennem Glædens Solstraaler bane sig Vej, og da — — Der kommer Nogen! det er Thomas med Posten, der er Brev til Tante fra Moder; det maa være fra Kjøbenhavn, — hvilken en Glæde, — hurtig til hende!

O Gud, kjære Lise, Alberts Fader er syg, meget syg; der har grasseret en heftig Feber her i Eggen, som vi dog, paa et Par af Folkene nær, have undgaaet, og da den var i Aftagende, havde ophørt at frygte for; men min Svigersfader, der alt i et Par Dage for sin Afreise ikke skal have følt sig vel,

er ved Ankomsten til Kjøbenhavn bleven angreben af den, og ligger meget slet. Moder er allene med ham i den fremmede By, hvor hun Ingen kjender. „Harde jeg dog Albert eller min Anna her!“ slutte hendes aldeles utrøstelige Linier.

O, for en Time siden var jeg saa glad, jeg løb ned i Haven til Tante. „See, hvad jeg har, raabte jeg langt fra, og holdt Brevet højt i Beiret. Tante rakte derefter, jeg gav hende det og hun holdt det et Dieblif uaabnet i Haanden, som om hun frygtede for, hvad det vilde bringe. „Men Tante, kjære Tante,“ udbrod jeg utaalmelig, „hvor er det dog muligt, at De kan bide med at aabne det?“

„Luf Du det op Therese, dog nej, nu er det brækket“ sagde hun, og udfoldede det hurtigt, hendes Dine overfore de saa Linier, hun blev dødbleg, saa blussende rød.

„Hvor er Albert? Jeg maae hen til dem, bort i dette Dieblif“, udbrod hun heftigt, og gav mig Brevet; „O, for Guds Skyld, lad mig see ham endnu engang, inden det er for seent!“ Hun tilte saa hurtigt op, at det kostede mig Møje at følge hende. Et Kvarteer efter sad hun og Albert i Vognen, som gif

til Kjøbenhavn. Tante vilde intet høre om at lade ham reise ene, hun havde Kraft til Alt; hun reiser jo ogsaa, hvad der nu staaer klart for mig, til og med, hvad der er hende kjærest, jeg maa blive hjemme hos mine Smaa; sandelig, der hører ikke mindre Kraft til at udholde min Angst, om nu Sygdommen ogsaa angriber mit Alt, og Tante. Først i Overmorgen kan jeg høre fra dem, det vil blive en lang, lang Tid at vente. Beed for dem, kjæreste Elise, o, beed for min Albert, og for

Din stakkels
Therese.

En Kjærlighed, som trofast leder
Selv over Afskeds smerten hen,
Naar Dødens stille Engel breder
Sin tavse Favn mod hendes Ben.
Gj Klage, Gjensyns haab for Tiden,
Et Blik paa Evighedens Hav,
Med Smil hun giver ham, — for siden
At lukke Djet paa hans Grav.

Ludvigshøile d

Mine Tanter have i det sidste Halvaar saa ofte,
maaſkee endnu inderligere end forhen, været hos Dig,

kjæreste Elise, have søgt Dig i dit Hjem, dreiet sig om dine Kjære, med Beemod og Glæde leget med de gamle Minder, og kjælet for det unge Haab, dog maaskee iaar at see Dig hos mig. Jeg har mere end eengang havt Pennen i Haanden, for at bede Dig ikke at skuffe det, men har været saa feig, at lægge den igien. Jeg følte at jeg skyldte den hjertelige Deeltagelse, hvormed Du optog Alberts Efterretning, først om min Svigerfaders, og senere om vor dyrebare Tante Annas Død, Meddelelsen om deres sidste Timer; det har hidendtil endnu kostet mig for meget at give Dig den, vær ikke vred derover, Du veed jeg deler lettere min Glæde end min Sorg med Andre, den sidste har jo ogsaa Lykken inden dette Stød, kun ladet mig betragte som fremmed Giendom, jeg ærede den hos Andre, og har aldrig med min gode Willie speilet mit Smil i deres Taarer; men først nu har jeg lært at føle den! Det første Brev jeg fra Kjøbenhavn fik fra Albert, forberedede mig paa det Sørgbudskab, det andet indeholdt — hans Faders Død!

Ved Ankomsten havde de truffet ham i Bilselse, der først Dagen før hans Opøsning gav efter for

en aldeles Udmattelse, dog havde han med fuldkommen Besindelse talt med dem Alle, velsignet Albert, og takket sin Kone for hendes Kjærlighed og Trost. Hans sidste Ord havde været en Bøn til Tante om at forelæse ham hendes Yndlings Psalme, hun læste med sagte bævende Stemme: „Skulde jeg min Gud ej prise!”

Moder var saa aldeles uden Fatning, at Albert maatte bringe hende bort fra Dødsleiet; Tante derimod, hvem det ikke havde været forundt at følge den Elskede gennem Livet, var nu, tilligemed Sønnen om ham, hendes milde Tro, faste Haab, og blide Stemme ledte ham ind i den Evighed, hun saa snart skulde dele med ham. Under den sidste Dødskamp knælede hun ved hans Leie, og sank først afmægtig sammen med hans sidste Suk. Alberts og Lægens Bestræbelser kaldte hende tilbage til Livet, og hun var, med en næsten utrolig Kraftanstængelse, i de efterfølgende tunge Dage, da Sønnen havde saa meget at ordne, Alt for Søsteren. Denne henfaldt efter det første heftige Udbrud snart i en Sløvhed, der alt i flere Aar undertiden har bemægtiget sig hende; men paa hvilken dog hendes Datters og Svi-

gersøns Ankomst virkede høist velgjørende. Hun forlod med dem Kjøbenhavn, inderlig ønskende Annas Fedsagelse; men dennes sidste Kræfter vare udtømte. Da hun og Albert igjen naaede Hjemmet, og jeg med Børnene iilte dem imøde, var hun saa svag, at vi maatte bære hende fra Vognen i Sengen, som hun ikke mere forlod. Lægen, hvem vi øjeblikkelig lode hente fra Bordingborg erklærede, at Tantes Sygdom var en stærk Afkræftelse, en Slaphed i alle Nerver. Vi havde desuagtet det bedste Haab, thi hun havde ingen Smerter og klagede aldrig; men blev dog hver Dag svagere. „Hvor jeg har været lykkelig,” sagde hun den 9de og sidste Dag, med saa svag Stemme, at mit Dre neppe kunde opfatte det, „at være om ham i Døden, det har jeg saa ofte tænkt mig som en riig Erstatning for mit Livs lange Savn; men jeg har aldrig haabet denne Lykke!”

Efter Middag blev hun noget urolig, og bad mig trække Gardinet fra hendes Seng.

„Jeg vil endnu engang see mig om i denne skønne Verden” hvidskede hun. Vinduerne fra hendes Bærelse gaae ud mod Haven, jeg siger „gaae,” thi det hedder endnu bestandig Tante Annas Stue, og Alt

staaer der som hun har forladt det. — Jeg rullede Gardinerne op, og Aftensolen saae klart og lysende gjennem Ruderne. Hun slog endnu engang Dinene høit op, hendes Læber bevægede sig som om hun vilde tale. Jeg bøiede mig ned over hende. „Hils Onkel Ludvig!“ stammede hun; et Dieblis efter drog hun et dybt Suf, og — var ikke mere. — Solen gik ned og kastede sine rødmende Straaler paa Tantes blege Ansigt, og laante det endnu i Døden, Skjønhedens Glans. Albert, Børnene og jeg stode grædende om hendes Leie, imedens Gaardens Tyende forsamlede sig i den mod Gangen aabnede Dør, for at see og velsigne den Afdøde. Flere af dem hulkede høit, der var sikkert ikke Een blandt dem, eller blandt Landsbyens Syge og Trængende, hvem hun ikke havde givet Hjælp, Raad, eller idetmindste et mildt Blik og et venligt Ord. — At staae om et saadant Dødsleie har noget saa Opløstende og Fredeligt, at det intet heftigt Udbrud tillader. Alberts og min Sorg var dyb; men vi føle daglig at Savnet er langt tungere end den første Smerte; selv Børnene føle det, og tale ofte om Tante. Nogle Dage efter Begravelsen vare de allene i Havestuen, jeg kunde

fra Dagligstuen oversee den og høre deres Samtale, den stemte mig ret veemodigt:

„Hvem skal nu fortælle Carl smukke Eventyr, naar det bliver koldt og mørkt om Aftenen?“ sagde Barnet betænksomt:

„Jeg ikke,“ svarede Ludvig trodsig, som altid naar noget smerter ham, og saae bedrovet ned for sig.

„Overgaaug jeg tænker paa den lille Marie, som kom til Alferne, saa vil jeg ogsaa tænke paa Tante Anna,“ vedblev den Lille. Ludvig tav, Carl ogsaa; men begyndte paany:

„Troer Du ikke, Ludvig, at Tante er gaaet hen og lege med de smaae Alfer, og kommer igjen om syv Aar?“

„Du er en underlig Dreng,“ svarede Ludvig, og kastede med Hestighed Top og Pidsk ud af Vinduet, „Tante er jo i Himlen hos Englebørnene med de deilige Ansigter, som Onkel Ludvig har paa Billederne i sin Tegne-mappe.“

„I Himlen?“ spurgte Carl og saae spørgende opad.

„Ja,“ sagde Ludvig, „der kan Du nok troe er

meget smukkere oppe, hos Solen, Stjernerne og den farvede Regnbue; hvad Glæde havde Tante her, hun hverken malede Billeder, eller reed paa den Brune, jeg længes tit efter hende maa Du troe; men hun kommer saamen aldrig meer tilbage!" Og dermed stormede han ud i Haven.

"Saa vil Carl flyve op til hende, og tage Moder med," sagde den Lille smilende og gif til sine Blomster.

Da vi aldrig ret vide Vilmsens Opholdsted, — et fast Hjem har han ikke, kunde vi ikke mælde ham Santes Død, hvilket foruroligede os meget, især da vi efter hans Bestemmelse ventede ham hver Dag; han indtraf Begravelsesdagen. Mit første Blik paa ham sagde mig, at han kjendte vort Tab, han var nedbøjet af Smerte, kunde man her medrette sige, en saa forunderlig Slaphed viste der sig i hans hele Holdning, han gav mig med et sorgmodigt Smil Haanden, men saae neppe paa Børnene der trængte sig tæt til ham; han fulgte stille med Toget til Kirken, hørte tilsyneladende rolig paa de simple, men sande og hjertelige Ord, hvormed vor gamle Præst hædrede dens Minde, hvis stille velsignelsesrige Birken,

han i en Række af Aar havde været Bidne til; men da Risten blev nedscænket og Jorden kastet derover, brød han ud i en heftig Graad. Jeg maatte ved hans Tilbagekomst nøjagtig beskrive ham Tantes Sygdom og Død. Da jeg sagde ham, at hendes sidste Ord havde været en Hilsen til ham, opklaredes hans Ansigt, ja han reiste endog det nedbøjede Hoved, og kom bestandig tilbage derpaa.

„Og saa sagde hun,” udbød han, hvergang jeg holdt op at tale: „Hils Oncle Ludvig!”

Dagen efter vilde han igjen forlade os, men Albert og jeg ønskede saa inderligt idetmindste at beholde ham nogle Dage, Ludvig trodsede, og Carl smigrede saa længe, at han maatte give efter.

Blandt Tantes Efterladenskab der var saa fuldkomment ordnet, som man kunde vente sig det af hende, der sikkert ligesaa ofte tænkte paa Døden som paa de Kjære hun levede for, fandtes en forseglet Pakke med Paaskrift: „Til Oncle Ludvig.” Den indeholdt hendes Dagbog. Vilmsen greb med Begjærlighed efter den, tilbragte en heel Eftermiddag med den i Skoven, og kom først seent om Aftenen hjem. Jeg sagde ham, hvor gjerne jeg vilde høre

noget om Tantes Ungdomsaar. Hestet vilde han ikke give fra sig; men lovede at give mig endeel af dets Indhold, i Forening med hans egne Grindringer. Det er skeet i et Manuscript, han hos os begyndte paa og i Hamborg har fuldendt.

I de faae Dage han blev her, tilbragte han den meste Tid i Haven, hvor han flittigt arbejdede derpaa, det adspredte ham; men naar han igjen kom ind i Stuerne, hvor han var vant til at see Tante, saavneede han hende overalt, gik fra det ene Værelse i det andet, for ham vare de alle lige tomme!

Undertiden spogte han med Børnene, men det klang saa forstemt, at Taarerne kom mig i Øjnene derover.

„Nej,” sagde han, efter nogle Dages Forløb, „jeg holder det ikke ud længer, her er det som om min Mand havde snigende Feber, jeg maa bort herfra, ud i den vide Verden.”

Min Mand og jeg følte Begge at han havde Ret. — Han er ingen stærk Mand, skal hans Tilværelse ikke aldeles synke sammen, maa han saa meget som muligt undflye Smerten, som han ikke formaaer at bære, hans Sind har i Almindelighed en saa let

livlig Overflade, at Blikket først ved langt og opmærksomt Skuen, trænger til den dybe Grund, hvor Hjertet ruger over sine skindøde Forhaabninger, og de endnu levende Minder. Konstens Idealer, Skjønheden er ham det Høieste, i den og i Naturen tilbeder han Gud, medens hans flygtige Phantasie derimod, iager Tanken fra Religionens dybe Sandheder, hvor den kun overfladisk dvæler. Desuagtet er hans Sind saa reent, som hans Hjerte fintfølende; han er af disse særegne Naturer, hvem man ikke tvinges til at agte; men — som man nødvendig maa holde af! — Her har Du:

Malerens Manuscript.

Saa sødt et Smil har Hebe ikke,
 Saa ungdomsglad, saa aandigt smukt,
 Saa rene er ej Psyches Blikke
 Mod Lyset vendt i Himmelflugt.
 Hvor fint, hvor lidt fik hun af Støret,
 Hvor svævende er hendes Gang,
 Som Zephyrs Dands i Foraarslevet,
 Og hendes Stemmes Lyd er Sang;
 Men Smilet har og Glæden viftet
 Med lette Vinger til et Sind,

Hvor Ufkyld aldrig Farve skifted,
 Og Himlens Engle droge ind!
 En Trostabeaand som aldrig svigted!
 Sit dybe Blaa til Djets Hav,
 Den blinde Gud som heldigt sigted'
 Sin bløde Klang til Stemmen gav!

Følger man Posttrouten fra Holsteen igjennem
 Odense til Kjøbenhavn, passerer man Byens Hoved-
 længde Vester- og Øvergade; i den første laae for
 mange Aar siden paa Solsiden et lille hvidt Huus
 med store Ruder, hvorigjennem man saa et deiligt
 Blomsterflor; nu søger Djet det forgjeves, det er
 nedrevet, Pladsen udvidet, og i det paa Stedet nyt
 opbyggede, paraderer en elegant Modeboutik.

Den første lille Bolig tilhørte en Oberst Flindt-
 holm, der dengang som Enkemand beboede den med
 sine to Døttre, han var en raff Mand, af et ungdom-
 meligt Udseende, i sin første Ungdom havde han stu-
 deret; men var senere traadt ind i Krigsstanden.
 Lykken havde i saa Henseende begunstiget ham, saa
 han nu i sit 60 Aar var Oberst. Hans Character
 var sanguinisk og kraftig, ærlig og hjertelig. Efter
 hans hoist elskværdige Kones Død, der indtraf 7 Aar
 efter deres Forening, fløvedes hans Kraft vel endeel,

hans Munterhed tabte sig, ja han hensank endog de første Aar i en ret tungsindig Stemning; men da hans yngste Søster, en ung vakker Pige tog i Huset til ham, for at opdrage hans to Smaapiger, hvoraf den Eine var 6, den Anden 2 Aar, begyndte paany et hyggeligt Liv at danne sig om ham, hvori hans Siels muntre Grundtone igjen hævede sig.

Da Flindtholms ældste Datter var 14 Aar, blev hendes Tante givet i Hovedstaden, og hende paalaae nu den tiaarige Søsters Opdragelse. Saa tidlige Pligter udviklede hendes Aand til en sielden Modenhed, medens hendes Ydre endnu saa forunderligt vedligeholdte Barnlighedens Præg; paa den Tid, da jeg vil gjøre Dem bekjendt med Familien, var hun 20, Søsteren 16 Aar, og dog maatte sikkert enhver ved første Ojeblik, naar han ikke netop udviklede Søstrene i en alvorlig Samtale, holde hende for den Yngste.

Obersten havde æsthetisk Læsning, og var meget hengiven til Citater, sine Døttre anbefalede han Gvald og Schiller, hans eget Lunes Yndling var Holberg. Iøvrigt tilhørte hans Interesse Politiken, hans Hjerte

Menneskeheden og Familielivet; hvorofte har jeg hørt ham med Delille udbryde:

„Quelle douleur existe au sein d'une famille
Au souris d'une épouse, au larmes d'une fille!”

Gid jeg, kjære Therese! kunde føre Dem ind i Familiens lyse rummelige Dagligstue; Aand og Hjerte vare velkomne der, De skulde da usynlig være tilstede, for desstikkere at gjøre Alles nøjere Bekjendtskab.

For 33 Aar siden sad jeg en smuk Foraarsdag i denne Stue, to unge Piger havde indtaget Vinduespladserne; den ene en fyldig Blondine af en rank Skabning, med et uendelig mildt Ansigt, sad beskæftiget med et Haandarbeide, den anden unge Dame, en Cousine af Suset, saae ud af det aabne Vindue, som om hun ventede Noget, hun var hvad man kalder smuk og meget pyntet. Ved et Sybord, hvorhen jeg ogsaa havde flyttet min Stol, sad — Tante Anna, i ovenanførte Vers har jeg forsøgt at beskrive, hvorledes hun dengang stod for mig, er dette Billede Dem ikke klart nok, saa betragt min Cecilie. „Endnu seer jeg intet til dem,” raabte Cousinen, og trak utaalmelig Vinduet til, hvor jeg længe efter at forestille min Kjæreste for Gder, jeg tænker dog her vil blive

lidt mere Liv naar han og Krieger komme." „Sikkert" svarede Marie, „det gjør mig ret ondt, kjære Gusta, at Tiden bliver Dig saa lang hos os, jeg havde glædet mig til at vise Dig vor smukke Omegn; men Du holder jo kun af at gaae, hvor der er mange Menneſker, og det er her nu ikke engang paa Gaderne." „Nu", afbrød Anna hende smilende, „Gusta er som jo de fleste Kjøbenhavnere, kommen til Odense for at ligge paa Landet, saa hun vel ikke har ventet at gjenfinde Hovedstadens Liv!"

„Jeg har altid hørt, at Fyen var en Have" svarede Gusta, „og slet ikke troet, at her var brolagt, jeg har tænkt mig min Rejse herover som en Fart til Dyrehaven, og ret ventet at faae Noget at see!"

Frof'nerne og jeg vare de 8 Dage, deres vidtløftig beslægtede saakaldte Cousine havde opholdt sig hos dem, alt vante til at høre slige Uttringer af hendes Mund; naar lignende undslap hende i Fremmedes Nærværelse, saae Marie i Almindelighed rødmenede for sig; men Anna forstod næsten altid at give Cousinens Flauehed en saadan Bending, at den gjaldt for en Raibitet. Denne Pige var iøvrigt en underlig Sammenblanding af Uvidenhed og Tiffighed.

„Naar jeg tænker paa, at min Julie, eders elskelige Moder var en Kjøbenhavnnerinde,” sagde Oberstengjerne, „kan jeg ordentlig ærgre mig over, fra hendes Fødeby, at faae en Prøve tilsendt med saa spraglene Farver, og af saa slet Bonitet, som Cousine, og det ovenikjøbet fra en saa rigt forsynet Boutik, som Hovedstaden, naa, Gud være lovet, at hun ikke skal være min anden Kone!”

„Nu gad jeg dog vidst, Anna,” begyndte Cousinen paany, „hvad Marie vil synes om Nissefjoren, ja, bi kun, hun skal nok komme til at skrifte!”

„Det skal jeg ogsaa ganske ærligt gjøre,” svarede denne, „Anna synes jo godt om ham, saa vil han vel ogsaa behage mig!”

„De har lært ham at kjende i Kjøbenhavn?” spurgte jeg min hulde Naboeerske, og betragtede hende med en lidt urolig Følelse „jeg mindes ikke at jeg for har hørt Dem omtale dette Bekjendskab.”

„Det har jeg dog sikkert,” svarede Anna, og rødmede let, „han besøgte især ofte Professor T—s Huus; min Uncle, hvem det interesserede meget at underholde sig med ham, saae ham saa gierne, og ogsaa Tante havde stor Forkjærlighed for ham!” „Han var en Tid

ret i Mode i Kjøbenhavn,” sagde Augusta, „intet Sel-
skab duede, hvor han ikke var; men saa slog hans
Kjæreste op med ham, fordi hun havde forelsket sig
i en Garderofficer, det skal han nu have taget sig
meget nær, da han havde været forlovet med hende
siden begge vare Børn, og saa reiste han da bort et
heelt Aar; men da han kom tilbage igjen, sagde alle
Mennesker, at han endnu var forskræffelig tungsindig!”

„Munter er han ikke”, svarede Anna; „men meget
livlig, og jeg har ofte seet ham ret tilfreds!”

„Ja,” sagde Cousinen, „paa det sidste Aar skal
hans Humeur være bedre, endskjøndt han er i Uvis-
hed om Udfaldet af sin Proces, som han kommer her-
til for at faae afgjort; Holm, som er ganske indta-
get af ham, havde tilbudet ham fri Reise med sig fra
Holsteen, hvor de for 14 Dage siden stødte sammen;
men det vilde han slet ikke tage imod; men være halvt
om Bognleien, thi skjøndt der ellers i alle Maader
intet er at sige paa ham, saa er han dog forskræffe-
lig storagtig.”

„Hvorfra kjender Du ham da saa nøje, kjære
Gusta?” spurgte Anna.

„Jeg har ofte seet ham hos Statsraad G—s

som boe hos os, der kommer saamange fornemme Folk, og Alt hvad der er net og i Mode, mine Søstre og jeg have været der flere Gange, Papa siger ogsaa, at det er grumme artige Folk, naar de blot ikke altid skyldte paa Lejen, synderlig godt staae de sig sagtens ikke, for jeg veed af min Kæreste, som ogsaa kommer der, at han har forstrakt Statsraaden med Penge!"

„Entreen maa altsaa forud betales!" kunde jeg ikke bare mig for at tilhviidske Anna.

„See," sagde Marie, „der kommer en Vogn med to Herrer i!"

„Det er dem," raabte Cousinen, „nu fører de ned til Postgaarden, og saa have vi Holm om et Dieblit, og maaskee Alsessoren med!"

Hun sprang op fra Stolen, for fra det aabne Vindue at sende Herrerne sin Velkomsthilsen. Fingerbølle, Garvindsel og Sax fløj fra Skjødets til alle Sider, jeg bukkede mig for at tage det op, medens den lille Cousine, ved en hurtig Bending, for at veltigere til Speilet, af al Kraft satte Foden paa min Haand, jeg skreeg, Marie og Anna loe.

„Das ist das Loos des Schönen auf der Erde!"

min Herr Jens Paaskelillie!" trostede Obersten, der idetsamme traadte ind, „vore skjønnede Vænder maae finde sig i Sidestod og Smaapuf, naar de, som De, ere saa villige til at knæle for Damerne. Verden knæler jo til Gjengæld for dem, og vore Herrer Kunstnere ere da og saa vante til at afgjøres, at de betragte det som en formelig Opposition, naar man ikke følger Strømmen, min gamle Vens Søn hører imidlertid ikke til de Værste! — God Morgen, Barn!" tilføjede han, og klappede Anna paa Kinden „jeg har jo ikke seet Dig før idag, derfor har Frokosten ikke smagt mig; men lad mig ikke afbryde eders Samtale, Børn, hvis Ristelaag have I slaaet til, eller hvem var det I vare ifærd med at forsørge?"

„Vi talte om Abscessor Krieger," sagde jeg, „og Tomfru Augusta berømte hans Elfskærdighed!"

„Naa, lille Cousine," lo Obersten „er den maaskee ikke til at modstaae?"

„Nej, det er umuligt!" forsikrede hun ivrigt, og drejede sig rundt for Speilet, „jeg har selv engang været ganske indtaget af ham; men der er nu den Omstændighed ved, at hans Formue er saa uvis, taber han paa det samme sin Proces, saa Godnat

Equipage og Herlighed, nej, det er altfor uforsigtigt at stole paa hvad der er saa usikkert, det er ret Skade," endte hun med et Suk, „at han skal være saa smuk!"

„Javist," sagde Obersten „Cousine er iøvrigt betænksom for sin Alder, at leve i en Hytte, eller endnu værre, paa tredie Sal i Hovedstaden vis à vis du rien, af Rørlighed og Kartofler, det holder ikke ud i Længden, om 4 Uger maa der et Stykke Steg til, og hvorelænge vil det vare, inden man savner et Glas Vin om Søndagen! Min Julie og jeg" vedblev han, og hans Stemme blev blød, som altid naar han talte om sin Kone, „havde rigtignok meget lidt at begynde med; men vi vare ikke forvænte, vi kjendte saa lidt til al Luxus, saa vi endog vare saa borneerte ikke at savne den!"

„Ja, med Spisen fik det endda gaae," svarede Gusta; „men hverken at komme paa Baller eller Comedie, det holdt jeg ikke ud, jeg som elsker al Selskabelighed!"

Anna smilte, hun gjorde et ganske andet Krav til Selskabeligheden end det man kan vente realiseret paa et Bal. „Der", meente hun, „er Conversationen som oftest saa intetsigende, da den jo maa indskrænke

sig til flygtige Bemærkninger, der kommer jeg blot for at dandse, og det er mig ogsaa nok, Musikken, den raske Bevægelse, den klare Belysning, stemmer mig til Glæde, jeg morer mig, og forlanger intet mere af et Val; men det er ikke det jeg kalder Selskabelighed, af den fordrer jeg ogsaa en Tilfredsstillelse for min Aand, et Noget, jeg ikke kan beskrive!"

"Jeg forstaaer hvad Du mener," sagde Obersten, „endskjøndt Du ikke har været heldig i at udtrykke Dig, hvad mig angaaer, da tænker og siger jeg med Schiller:

„Ein halbes Duzend guter Freunde höchstens
um einen kleinen runden Tisch, ein Gläschen Tokaier-
wein, ein offnes Herz dabei und ein vernünftiges
Gespräch — so lieb' ich's!"

„See det er Kjærnen af al Selskabelighed! ikke disse større Kredse, der især i mindre Byer saa let antage Kjedsommelighedens Præg, man seer i dem kun visse bekjendte Ansigter, ingen venskabelig Forskærlighed giver dem Interesse, de tilhører ikke Venner; men blot Bekjændtere, desuagtet kjende vi dem udenad, vide at den Mimik hører til den Vittighed, thi vi have maaskee Aftenen forud hørt og seet begge, og alt

med høflig Anstrengelse givet dem vor Tribut af
Fatter!"

"Man maa vistnok," yttrede jeg, "være meget vant
til at bevæge sig i større Circler, for at finde Behag
i disse, desuden eje selskabeligt Talent og forstaae at
gjøre sig gjeldende, saa at man dog idetmindste, for
den Byrde af Gene og Kjedsomhed, man paalægger
sin Aand, kan føle sin Forfængelighed tilfredsstillet."

"Jeg var", vedblev Obersten, "kort før din An-
komst, hos Kammerherre E — s, i et af de største
Aftenselskaber jeg nogensinde har bivaanet, Omgivelsen
der er pragtfuld, næsten hofmæssig, Beværtningen
excellent; her var endeel fremmede Ansigter at see
paa, alligevel vilde jeg, som intet Kaart rører, da
Spillebordene bleve ordnede, have følt mig aldeles til-
overs, hvis jeg ikke havde stødt paa Annas Frier,
den gamle Melancolikus Møller, der havde taget
Plads i en Krog. "L'hombre eller Boston?" spurgte
man ogsaa ham; men han tog ikke mod noget Kaart.
"Jeg har paa min Sologang giennem Verden," sagde
han og vendte sig til mig "spilt saa længe og ofte
Patience med Livet, at selv dets grande misère
er bleven mig ligegyldigt." — "Dog kun i Bostonen,

kjære Ven!" svarede jeg, „de Trængende give Dem et bedre Vidnesbyrd." Det lod til at denne Yttring oplivede ham, og da jeg spurgte ham, om enkelte af de Tilstedeværende, der vare mig ubekjendte, var det som om den Livlighed, hvori der saa ofte er Ebbe, udgjød sig i en stigende Flod, og han gav mig adskillige, sikkert træffende, men skarptegnede Portraiter; Tiden gik ypperligt derved, alligevel gjorde de, da jeg i Hjemmet i Rolighed betragtede dem, intet velgjørende Indtryk paa mig, thi det er dog sandelig i at more sig med, og ikke over Andre at Underholdningen bør bestaae, jeg foresatte mig ogsaa, næste Gang at see disse Selskabsmennesker igjennem mine egne Briller, der dog sikkert vil laane dem et mildere Lys, end det hvori den gamle Satirikus har vist mig dem."

Jeg kunde ikke bare mig for i Tankerne at smile lidt over min faderlige Ven, hvis Godmodighed aldrig tillod ham hos Andre at billige nogetsomhelst satiriskt Udfald mod Næsten, imedens han mangen Gang selv, henreven af sit muntre Lune, gjorde denne til en Skive for sit som oftest træffende Skjts. —

Samtalen tog nu en anden Bending og dreiede sig om forskjellige Gjenstande.

Endelig efter en halv Time, der nok var anvendt til at gjøre Toilette i, -hørte vi Fodtrin paa Trappen. Det bankede paa Døren. Cousinen, der alt havde gjort enkelte utaalmelige Udraab, rettede endnu paa sin Pynt. Marie slog uvilkaarlig de blonde Loffer over Fingrene, og selv Anna lod Blikket flygtigt glide ned over den nydelige Dagligdragt.

„Kom ind!“ raabte Obersten.

Den først Indtrædende var af middelmaadig Højde, mere feed end mager, det blonde fyldige Ansigt kunde tilhøre en Landjunker, en Bager, eller maaſkee blot Mamas eneste Søn; dog var ingen af Deslene Tilfældet, det var Jfr. Augusta Vibes Forlovede, den rige Grosserer Holms, udelukkende Eiendom. Denne vendte sig, efter at have omfavnet sin Elskede, hurtig til Husets Vært, for at forestille den „fjære Onkel,” hos hvem han strax gjorde sit tilkommende Slægtskab gjældende, sin Ven og Vedsager: Alsesfor Krieger!

Obersten rystede Holms Haand, og lod Alsesforen et hjerteligt Velkommen, der blev gjengjeldt med

Forekommenhed og Anstand, og udglattede de Folder, hvori den smukke Pande havde trukket sig, formodentlig over den Marfalkrolle Grosfereren paatog sig, eller over den Bennetitel, hvormed han beærede ham.

„Frue T —.“ begyndte Alsessoren, „har gjort mig til Overbringer af et Brev, der rigtignok er temmelig gammelt, da det har gjort Reisen med til Holsteen, dog da det, som Professorinden sagde mig, ingen Nyheder indeholder, men blot søsterlige Hengivenheds Uttringer, vil det jo desuagtet være velkomment.“

„Ja sikkert,“ svarede Obersten, „det er alt hvad min kjære Lotte sender mig!“ Han greb hurtig Brevet og gik til et Vindue for at gennemløbe det.

„Jeg troer desuden,“ tilføjede Krieger, og nærmede sig Anna, „at det indeholder en Anbefaling for mig hos Deres Fader, og en Bøn til Dem Frøken om, at tage Dem af en gammel Bekjendt!“

„Hvis min Protection kan nytte Noget“ sagde Anna let, men rødmende, „tilsiges den Dem hjertelig gjerne.“

„Og den vil indlægge en Forbøn for mig hos Deres Grindring, hvori jeg saa ofte siden De forlod Kjøbenhavn har ønsket mig en Plads?“ spurgte Krieger

halvsagte, og som det forekom mig med bævende Stemme. Anna tav og saae ned for sig.

„Gud være lovet hun er dog nogenlunde rask!“ sagde Obersten idet han rækkede sin ældste Datter Santens Skrivelse, og derpaa forestillede den yngre og mig for begge Herrerne.

Medens Anna forlod os et Dieblif med Brevet, Holm underholdt sin Forlovede, og Obersten var kommen i en livlig Samtale med Krieger, havde jeg ret Tid til at betragte denne. — Naar De, min unge Veninde, tænker Dem Deres Svigerfader med brune Lokker istædet for graae, mere Ild, men mindre Mildhed i Blikket, den samme ranke Holdning, ikke saa bydende, men lige saa stolt et Udtryk af Alenhed og Kraft paa den høje Pande, hvorpaa der, da jeg for nogle Aar siden gjensoe ham, havde leiret sig adskillige Furer, Ornenæsen over de tæt sammenflemte Læber, og det vistnok meget behagelige Smil, der undertiden oplivede hele Ansigtet, saa staaer den for Damehertet engang saa farlige Mand klart for Dem.”

„Jeg har tænkt flittigt paa Dig, min søde Gusta,” forsikkrede Holm sin Forlovede „Gud veed man er

kommen mig nok imøde paa min Reise; men Udses-
soren kan med mig bevidne, at jeg har afvæist enhver
Tilnærmelse af det smukke Kjon, der jo rigtignok
altid har villet mig vel!"

"Er det sandt, Herr Udsessor?" spurgte Gusta.
"Det behøver sikkert intet Vidnesbyrd," svarede Krieger
høflig, "jeg er lige saa overbevist om Grossererens
Trofast, som om hans Uimodstaaelighed."

"Hm," sagde Obersten og nærmede sig sin nybagte
Neveu, "det er jo sørgelige Udsigter for vore fyenske
Piger, Fætter kommer sandelig som Jacob v. Thyboe
til at betale Gen, for at laste hans Skabning her i
Byen!"

Det store lyse Hoved tav, truffet af denne It-
tring, og beviste derved, at han ikke saa ganske sva-
rede til dette Navn, hvormed Obersten til os Andre,
ironisk betitlede sin rundkindede, lyshaarede, og just
ikke meget begavede Slægtning.

Anna kom nu igjen ind, og Samtalen blev al-
mindelig, hvad der dog ikke hindrede Krieger i som-
oftest at henvende Talen til hende. Begge Herrerne
havde flere Ting at besørge og skulde tale med adskil-
lige bekjendte Folk, da de som Fremmede den første

Dag havde ondt ved at orientere sig, tilbød jeg min ledsagelse, der med Glæde blev modtaget.

„Vi sees jo til Middag?“ raabte Obersten efter os.
„Kloffen 2 venter Suppen!“ Vi lovede Alle at komme.

„Nu har jeg da seet Frøken Anna,” sagde Holm, da vi kom udenfor, „brillant er hun ikke, mig var hun slet ikke falden i Dinene, hvis jeg ikke havde hørt ti — tolv af mine Venner inde i Byen, hvor hun isjor opholdt sig nogle Maaneder, berømme hende som noget extrafint, igrunden er min Kjæreste dog langt smukkere, hun er saamen heller ikke den Sidste paa Ballerne derinde.”

„Deres Dufriendner maa have Smag,” yttrede Krieger, „jeg troede iøvrigt ikke, at Frøken Flindtholm havde et saa udstrakt Bekjendtskab i Hovedstaden, jeg kom under hendes Ophold der, ofte i hendes Tantes Huus, hvem hun dengang besøgte, og traf hende næsten altid om denne svage Dame, til hvis Pleie og Opmuntring hun bidrog Alt.”

„Nu ligemeget” vedblev Holm, „til et Par Baller har hun dog vel været, desuden kom hun jævnlig i Theatret, hvor jeg imidlertid var saa uheldig aldrig at træffe sammen med hende, hvor ofte jeg end kommer

der; men jeg ved alligevel, at hun gjorde saamegen Lykke der, at hun ordentlig var i Mode."

"Jeg ynder ikke de saakaldte Modedamer," sagde Krieger og vendte sig til mig. "Hun er en vogue, siger man om en Dame, naar Kammerjunker N—, der kort forud selv er kommen i Belten, gjør Cour til hende paa et Bal, maaskee ikke engang i anden Hensigt end den, at gjøre hendes Naboerske jalour. Da Kammerjunker N— har omflagret hende, maa hun idetmindste være smuk, tænke hans Efterabere, selv om deres egen Smag siger det ganske Modsatte, og den for to Aftener siden Forsmaaede, er nu paa een Gang i Mode."

"Anna i Mode," udbød jeg, "ogsaa i mine Tan-
ker er det kun det Middelmaadige, der kan komme i og af Mode, og til denne Klasse hører Froken Glindt-
holm sandelig ikke. Det virkelig Ophøjede og det fuldkommen Glette staaer altid paa samme Plads; maaskee det er Særhed af mig, at jeg, naar jeg hører en Ting i høj Grad laste, altid antager, at det er værd at lære at kjende; ligesom en overdreven Roes, lidt efter lidt betager mig Interessen, for hvad jeg saaledes idelig hører fremhæve; det Første er sik-

fert altid mere, det Sidste langt mindre, end hvad Moden gjør det til.

„Bah!“ sagde Grosserereren, saae forundret paa mig og lo. „Hvilke forskruede Begreber!“ tænkte han sikkert. Ogsaa min anden Ledfager gav mig et af sine gjennemtrængende Blikke; hvad det skulde udforske, begreb jeg først senere.

Da Krieger havde opholdt sig 8 Dage i Byen, stod han alt meget højt anskreven i det flindtholmske Huus. „Har jeg ikke sagt det?“ spurgte Cousinen. „Hvilken en Compliment, hvilken en Klædedragt, og I have endnu ikke seet ham dandse!“

Marie tilstod, at han var meget elskværdig. Obersten citerede Rousseaus: „C'est un homme, — un homme, — enfin — un homme!“ Anna sagde intet; men hun hørte paa Faderens Lovtale med et bifaldende Smil.

Jeg flager let i Verden ud
Med Ungdomsmød og Ungdomsglæde,
Mit Hjertes Fred, min Konst og Gud
Vil mig i Verdensvrimlen lede;
Et ydmygt Sind skal Himlen naae,
En rolig Flid vil Gud belønne,

Altid forbi min Sjæl skal gaae;
 Men den beholder kun det Skjønne.
 Jeg maler Morgenrødens Gulb,
 Mens i dens Purpur jeg mig bader,
 Jeg maler Pigen tro og huld
 Ved Siden af den gamle Fader;
 Og viser mig min Musa ej
 Et Helgensmiil, Madonnablikke,
 Saa laaner jeg dit Contrafei,
 Ved Gud, mit Billed' taber ikke!
 Jeg stjeler Blomstens Farvepragt,
 Belurer Aft'nens stille Ynde,
 Naar Sol har lagt sin Middagsdragt
 For Nattevandring at begynde,
 Hver Sky som iler mig forbi,
 Hvis den er smuk, den mig tilhører,
 Hvert Træ, hver Flod, hver Blomstersti,
 Natur min Pensel huldt tilfører.
 Er Konstens Himmel stundom sort,
 Kun liden dens Belysnings Hvygge,
 Det jager ej min Tillid bort,
 En Maler — bruger ogsaa Skygge!

Som en 14aarig Dreng besøgte jeg første Gang
 med min Fader den Familie, der senere udøvede en
 saa stor og afgjørende Indflydelse paa min Skjæbne.
 Min Fødsel havde kostet min Moder Livet, og hendes
 Ugtefælle havde siden hendes Død, ønsket at tilbringe
 sit Liv i sin Ven og Krigskammerat Flindtholms Nærhed.

Endelig efter 14 Mars Forlob var det lykkedes ham at faae en Ansættelse som Kapitain-Beimester i Fyen, der sikrede ham et sorgfrit Udkomme, og tillod ham at vælge Odense til Opholdsted. Da vi, min Fader, en gammel Huusjomfrue og jeg, kun boede nogle Huse fra Obersten, vare Vennerne daglig samlede. Flindt-holms lyse Humeur oplivede min Faders af Naturen mørke Stemning, og jeg, der hidendtil havde været saa ganske eensom i Hjemmet, følte mig meget lykkelig i de to smaae Søstres Selskab, og ved den venlige Tantes moderlige Omhu for den stille Dreng, hvem hun var inderlig god. Den lille Marie betragtede jeg som et nydeligt Legetoi, Anna derimod, var mine undertiden ret phantastiske Ideers Fortrolige, og om hun end stundom ikke forstod dem, hørte hun dog med Taalmodighed paa mig, ja beundrede vel endog min Værdom, som hun kaldte det, og den Beltalenhed hvormed jeg anvendte den. Hende bragte jeg senere mine Tegninger, og var tilfreds, naar hun med et venligt Nif betragtede dem, eller fornøiet flappede i Hænderne over en paafaldende Liighed. Da jeg meget seent var kommen i Latinskolen, forlod jeg først med mit tyvende Aar Odense, og reiste, fulgt af min Fader, til Kjø-

benhavn for at tage Artium; jeg fik den med Held, ligeledes et Aar derefter Philosophicum, jeg var flittig og brugte kun mine ledige Timer til at besøge Tegneacademiet, besee Konstsager, og til at gjæste Professor T—s Huus, for udførligere at kunne høre fra Anna, end gjennem min Faders Breve, der vare af-fattede i al Korthed, og for med min moderlige Veninde at kunne tale om hende.

Det havde fra mine Drengeaar af været min Faders Ønske, at jeg, som han, skulde være Militair. Min Hu stod til Berømmelse og Laurbær; men ikke paa denne Wei. Min Fader opgav at see mig med Sabel ved Siden, og til Gjengjæld lovede jeg ham at tage Embedseramen, endskjondt jeg ikke indsaae, hvortil det skulde føre: Præst, — vilde jeg kun være for Bønder; men at leve paa Landet, døe for al Konst, det var at berøve min Sjæls Verden sin Lust: Jurist, — alt Sophisteri var mig i høieste Grad imod, hvorledes skulde jeg finde ud af Lovens Krogveie? Skolemand? — var min Aand skabt for det slovende Skoleliv, skulde jeg binde denne Fugl, der ønskede at oversflyve Jord og Hav, en Silketraad om Benet, der,

hvor fin den end var, dog fængslede til eet Sted? Nei, jeg vilde seet Verden, leve og døe som Kunstner!

Frue T— blev meget og langvarig syg, saa hun i et heelt Aar næsten Ingen saae om sig; at ogsaa jeg sjelden kunde besøge hendes Huus, gjorde, at jeg nu, mere end nogensinde, søgte to unge Maleres Selskab, der med Venlighed vare komne mig imøde. Hos dem arbeidede jeg, øvede min Pensel; men glemte mine Bøger. Jeg havde alt tilbragt fire Aar i Hovedstaden og havde endnu ikke Embedseramen, hvor ofte bebreidede jeg mig, at jeg saaledes glemte min gamle Faders Ønske for den unge Muses Smil; men var det da et Under, at jeg følte mig mindre tiltrukken af de døde Sprog end af de levende Farver, kunde jeg ikke ogsaa som Maler gjøre min Lykke i Verden? Og, Anna elskede jo Konsten næsten saa høit som jeg!

Min Fader tilskrev mig at han blev svagere, og formanede mig til, dog at tænke paa min Fremtid, da han ikke kunde døe roligt inden jeg fik Embedseramen; Det hjalp, jeg rørte ikke i 6 Maaneder min Pensel, for Fremtiden frygtede jeg ikke; men jeg vilde, at min Fader skulde leve, for endnu at glæde sig over mig.

Et halvt Aar efter havde jeg theologisk Embedsraamen; men rigtignok kun med anden Charakteer.

Jeg gienfsaae nu Hjemmet, som jeg, i de fem Aar jeg havde opholdt mig i Kjøbenhavn, dog havde besøgt to Gange; men paa kort Tid. Jeg gienfandt hos Anna det Søsterherte jeg havde forladt, og overhørte næsten, at hun havde forandret Barndommens fortrolige Du, hvormed hun før havde tiltalt mig, til det høflige De, for den milde hjertelige Tone, hvori det blev udtalt. Hvor hun var bleven smuk! — Min Fader modtog mig med større Glæde, end jeg nogen-
sinde havde seet ham yttre; men, kort efter, græd jeg ved hans Liig. Uden Flindtholms Familie vilde jeg nu have staaet ene i Verden, hos dem fandt jeg et Hjem. Jeg blev Vinteren over i min Faders Leilighed for at ordne hans Efterladenskab; han havde, som en god Deconom, efterladt mig en lille Capital, og jeg tænkte nu alvorlig paa at gjøre mit Talent gjældende, jeg maatte forsøge det i Verden; men Anna fængslede mig til Fødebyen. Min Faders Død havde nedstemt mit Mod; hvor ofte svævede ikke Tilstaaelsen af min Kjærlighed paa mine Læber, naar hun, med al den usigelige Venlighed der var hende egen, ufor-

beholdent anmodede sin Barndoms 6 Aar ældre Legebroder om et Raad eller en Villighed, eller vel endog betroede ham denne eller hiin lille Hemmelighed; naar Obersten med al sin faderlige Hjertelighed, med synligt Velbehag betragtede sin gamle Vens Søn, og for dennes Skyld, søgte at fremtrække Alt hvad der kunde gjøre Kunstneren som Mennesket gjældende; men Tilstaaelsen døde paa mine Læber, hvad kunde jeg byde hende, hvem Fader, Søster og Venner bare paa Hænderne gjennem Livet? En usikker Fremtid, maaskee et omflakkende Liv. — Jeg tav!

Mod Efteraaret løbrev jeg mig for at gjøre en Udflugt til Syd-Tydskland, hvor jeg tilbragte den følgende Vinter, hvori Anna gjæstede Kjøbenhavn. Her fornyede jeg et ældre Bekjendtskab med den unge Grev Malzahn, der altid havde viist mig mere end almindelig Godhed og Interesse. Uden egentlig selv at dyrke noget Talent, var han en lidenskabelig Elsker af al Kunst, og higede derfor efter at see Syden med dens Underværker, Konstens Bugge Italien. Hans glødende Phantasi opflammede min, min Begeistring henrev ham; om et Aar var han myndig, da vilde han see Verden! Han forestillede mig for sin Fader,

der ønskede en Ledfager, en Slags Mentor for sin Søn; jeg vandt dennes Bifald, og det blev besluttet at jeg næste Efteraar, hvis ingen uventede Hindringer indtraf, skulde gjøre den paa 3 Aar fastsatte Reise, den saakaldte store Tour med hans Søn. Min Sjæl var henrykt ved denne Tanke, jeg følte Kraft i mig til det Høieste. Tusinde Stemmer raabte høit i mit Indre, at jeg var Kunstner. Jeg drømte som saa Mange med, før og efter mig have drømt, og vaagnede som Disse:

„De skønne Farver lokke mildt,
De hulde Former os besnære,
Kun Mod, end er Geniet vildt,
Men snart vi ville Guder være;
Snart skabende vor Pensel vil
Et Raphaelsk Kunstnerstrøg os lære,
O, see Correggio er end til
Og lever her til Nordens Ære!
— Saa jubler i vort Ind're det,
Saa — smigred' og mit Hjertes Stemme:
„Paa Jordens Konstens Kamp er let,
Og i dens Himmel har Du hjemme!“

Og Anna, ja til hende gif dog Alt tilbage, naar Verden hævede mig, mon jeg da ikke ogsaa vilde staae høiere for hende? Jeg ønskede kun Laurbær for at

flætte dem i hendes Løkker; den Priis, hun satte paa dem, vilde for Størstedelen bestemme deres Værd i mine Dine.

Med Foraaret drog min Længsel mig igjen tilbage til Odense, hvor jeg ved Alsessorens Ankomst alt havde tilbragt en Maaned, idelig drømmende om min Lykke; men uden Mod til at gribe den.

Alt Krieger var en særdeles Yndling af den af hele Huset saa agtede og elskede Frue T —, gjorde i Forening med hans personlige Fortrin, at han snart ligesom jeg blev en daglig Gjest i det flindtholmske Huus, hvis hyggelige Liv, en lille udsøgt Bekjendtskabsfreds, eengang ugentlig bidrog til at forhoie. I disse smaa Aftencirkler var Obersten en gjæstfri underholdende Vært, hans Døttre de oplivende Genier.

Mit Ophold i Kjøbenhavn havde gjort mig livlig, især naar jeg talte om Gjenstande, der interesserede mig. Krieger var sjelden munter; men hans Ytringer vare klare og træffende; et umiskjendeligt Præg af Selvfølelse, for ikke at sige Stolthed, mildnedes hos ham ved Verdensmandens fine Anstand, og ved den Tiltrækningskraft, den flindtholmske Familie, især Anna, udøvede over ham. Han var smuk, meget smuk, for-

øvrigt har De jo kjendt og ærer den Mand, hvis, som jeg snart opdagede, klare Blik for Annas Fortrin maaskee, om end mod min Villie, har gjort mig noget blind for hans.

Alsessforens Proces trak sig i Langdrag; først efter dens Afgjørelse kunde han forlade Odense; hans Formuesomstændigheder vare for Størstedelen afhængige af denne Sags heldige Udfald; han søgte derfor ogsaa med Iver en juridisk Ansættelse.

Siden Kriegers før omtalte Ungdomskjærlighed, var Frøken Flindtholm vistnok den Eneste, der saa ganske havde fængslet ham; men den Bitterhed hans første Elskedes Utroskab havde opvaakt hos ham, havde efterladt noget mistænksomt i hans Charakter. Den smukke Mand var desuden vant til, at hans Hyl- ding af de fleste Damer blev modtaget med Taknem- melighed og synlig Tilfredshed; hos Anna var det ikke Tilfældet, hun var som han, ikke allene vant til at hylde, hun var elsket, derfor opfyldte den Tilbøielig- hed, som hun hos Krieger snart ahnede, hende ikke med nogen overraskende, men med en velgjørende Fø- lelse; hun var under sit Ophold i Hovedstaden, som i den første Tid af hans daglige Besøg i hendes Hjem,

lyffelig i hans Nærhed, og drømte ikke om, at den venlige Hjertelighed, hun altid havde viist sin Barnsdomsven, skulde virke forstyrrende ind paa hendes Fremtid. Jeg saa den Gang ikke saa klart som nu, ellers havde maaskee Meget været anderledes!

Kriegers Livlighed afløstes paa den senere Tid ofte af et tungsindigt Lune; han vandt derved i Damerne's Interesse, medens man ikke lod til at bemærke, hvormeget det undertiden kostede mig at betvinge mit Mismod; men til andre Tider var jeg igjen saa lyffelig; jeg drømte jo endnu om Annas Kjærlighed!

Under de kjøbenhavnske Slægtninges Ophold havde Familien levet langt selskabeligere end ellers; man havde, for at more disse, deeltaget i adskillige Forlystelser, og som oftest været Flere samlede; efter deres Afreise begyndte igjen det stillere, for mig, og som jeg troer for Alle, der hørte til den lille Kreds, saa langt behageligere Liv. Hvor mangen en underholdende Dag, en hyggelig Aften staaer endnu med uudslettelige Farver i mit Indre. En med sand Kjærlighed ført Pensel, kan jo undertiden bevare et ellers ubetydende Kunstværk for Glemsel, maaskee det og kun er Kjærlighe-

dens Aande, der har kunnet give hine lidet afverlende Dage, den evig friske Colorit i min Grindring!

Saaledes staaer især een Aften ret levende for mig; det var den første der lagde sin Nattefrost paa mine Forhaabninger!

Medens Flindtholm, tilligemed Husets Læge og Ben, gik frem og tilbage i den yderste Stue, fordybede i en politisk Samtale, havde vi unge truffet os tilbage i det tilstødende Kabinet, hvor vi om et rundt Bord ret følte Hyggeligheden af en venlig Omgivelse og en fortrolig Samtale; denne dreiede sig om Lavers Physiognomi, om den aandige Opfattelse af et Ansigtsskønhed, og endelig om Eiendommeligheden af enhver Charakter, der i vore Tanker var os ret bekendt.

Krieger sagde Marie spøgende noget meget smigrende over det Indtryk, hendes Eiendommelighed havde gjort paa ham, og opvakte derved Lusten hos mig, til at afnøde Anna en Dom over min Individualitet, som hun med sit klare Blik, fra Fortiden, og ved mine nu daglige Besøg, maatte have en ikke flygtig Anskuelse af. Anna betænkte sig noget.

„Nu vel,” udbroød hun endelig; „men det er med

Forord, at De ikke bliver vred; min Charakteristik bliver ikke saa gunstig som den Krieger tillagde Marie. De er, — dog nei,” afbrød hun sig selv rødmende, „her under saa mange Dine kan jeg ikke sige Dem det, det vilde desuden ikke være klogt af mig, saa uforbeholdent at yttre min Mening; skjøndt jeg ikke tillægger mine Ord den Bigtighed, at de ere værd at gemme paa, saa kunde de dog maaskee for Gimmets Skyld undertiden paatrænge sig Dem, medens jeg ønsker dem glemte som en flygtig maaskee feilagtig Indskydelse.”

„Af Deres Mund taaler jeg gjerne Sandheden,” svarede jeg hurtigt; „det vil ikke være mig saa bittert, maaskee endog i flere Henseender, at staae i et ufordeelagtigt Lys for Dem, som det, ikke at vide de Feil De tillægger mig, og følgelig ikke at kunne gjøre mig en Glæde af, saavidt det staaer i min Magt, for Deres Dine at aflægge dem!”

Anna tav alligevel, fastede et kort Blik paa Krieger, og rystede næsten umærkelig paa Hovedet.

„Jeg vil,” udbrod denne, der havde fulgt hendes Dines Retning, „som den for Hr. Vilmsen ene Fremmede forlade Stuen saalænge, og venter samme Tje-

nesten af ham, naar jeg nu om et Dieblis ogsaa udbeder mig min Dom!"

Med disse Ord forlod han Bærelset inden vi kunde holde ham tilbage.

"De har ret sat mig i Forlegenhed, kjære Bilmisen," sagde Anna mildt; men forvirret. "At det var Kriegers sidste Ord, der havde fremkaldt denne Forvirring, sagde mit Die mig strax; men — mit Hjerte vilde den Gang endnu ikke troe det."

"Alligevel," vedblev hun, viedliffelig fattet, næsten spøgende, "skylder jeg Dem en Forklaring over mine Ord, De kunde ellers let falde paa at troe, at De havde mere Marsag til Misfornøielse, end De virkelig har!"

"Javist; nu vel, De tænker Dem mig?"

"Som en let bevægelig Aand, der snart drager til denne, snart til hiin Side, skjøndt aldrig over den Grændse, Pligt og Samvittighed sætter os; hvad Deres Eidskabelighed undertiden kunde udsætte Dem for, det holder Deres medfødte Stolthed Dem fra, den leder Dem, hvor De savner kraftig Billie, den gjør Dem undertiden trodsig og censidig; men ogsaa fiinsolende og skaansom mod Andre; De har ligemegen

Mand og Forstand, men mere Hjerte end Charakter; som Kunstner beundrer jeg Dem, som Menneſke holder jeg af Dem, som Mand — ſtaaer De mindre høit for mig! Det er Deres uendelige Godmodighed, jeg idag ſom uflog Sandsigerſke ſtolar paa, den vil ikke tillade Dem at fordomme Deres Barndomsveninde for hendes Oprigtighed, en Oprigtighed ſom hun aldrig havde villet tillade ſig mod nogen Anden, end den, hvis trofaſte Venſkab hun kjender og paaſkønner!”

Anna havde begyndt ſin lille Tale i en ſpogende Tone, mod Slutningen blev den alvorlig, næſten vee-modig; da hun tav, rakte hun mig med et mildt Blik Haanden, og ſkjøndt hendes Paastand, at jeg ingen kraftig Mand var, maaskee netop fordi den ikke var fri for at være træffende, hemmelig havde opirret mig lidt, maatte jeg dog alt forſonet trykke hendes Haand til mine Læber; men hun var ogsaa det enefte Væſen, der nogensinde har haft en ſaadan Magt over mig. — Under hiint Haandkys kom Krieger ind igjen; han rynkede Panden, men kun øieblikkeligt, og henvendte ſig derpaa ſmilende til Anna, med den Yttring: at Touren nu var til ham, og at han vilde være fornoiet med enhver Dom, der kom fra hendes Læber,

skjøndt den vistnok kom til at staae langt under den, for hvilken jeg i dette Dieblif havde aflagt min varme Tak.

Annas Forvirring tiltog; jeg var saa ondskabsfuld at tie, endskjøndt hendes bønlike Blik paa mig, efter min Mening tydelig jagde: „Tal dog, taal ikke paa mine Begne den uretfærdige Beskyldning, at Du er mig mere end en Broder og Ven!”

„Afsæssoren er ikke let at gjennemskue,” sagde Marie; „det meente ogsaa Anna forleden!”

„Og derfor er det virkelig Synd,” udbrod denne saa utvungen som sædvanlig, „at jeg skal compromittere mig ved en maaskee aldeles feil Anskuelse; Hr. Krieger tilgiver mig vist, at jeg besidder for megen qvindelig Forfængelighed dertil.”

Krieger bukkede tavst men kort, og henvendte Taleren til Marie. Kun mit Dre opfattede det sagte Suk, hvormed Anna skaffede sit Bryst Luft. Jeg søgte at give Samtalen en anden Bending, hvori jeg blev understøttet af Obersten og Doctoren, der, efterat deres Strid var afgjort, kom ind til os.

„Froken Anna behandler mig endnu stedse som en flygtig Bekjendt,” sagde Krieger, da vi havde sagt

Godnat og fulgtes et kort Stykke ad paa Gaden;
 „hvad Grund kan hun have til at negte mig den ubes-
 tydelige Gunst, hun saa villig viste Dem? Jeg er
 overbevist om, at hun, med sin klare Aand, har et ret
 tydeligt Begreb om min Eiendommelighed!”

Og jeg, tænkte jeg, beflemt af de meest modstri-
 dende Følelser, vilde give flere Aar af mit maaskee
 ikke lange Liv, for, at hun havde vist mig denne Til-
 sidesættelse.

Da første Gang jeg Lunden saae,
 Hvor Tanken stundom end vil dvæle,
 Da var dens Himmel reen og blaa,
 Jeg hørte Vestenvinden kjæle
 Saa stille, mildt for Blomst og Blad,
 For hvert et Træ i Bøgeskoven,
 Mens Solen blinked' lys og glad,
 Som Straaleglorie foroven!

Da sidste Gang jeg Lunden saae
 Hvor fandt min Siel dog Alt forandret;
 Foroven var det Himmel graa
 Og alle Kjære vare vandred'
 Mod Syd og Nord fra Lundens Skjød,
 Det var som Solen maatte følge,
 Naturen der laa kold og død
 Fra Skoven indtil Fiordens Bølge.

Tiorten Dage vare forløbne siden hiin Aften, da jeg en Dag sad i min lille Stue og tænkte med Beemod paa, at det Djeblif nu nærmede sig med raske Skridt, hvori jeg skulde tiltræde min Reise, denne Reise, som jeg, endnu for nogle Maaneder siden, med Begeistring havde tænkt paa; nu var Rusen forsvunden, Tanken om at forlade Anna, havde længe blandet sin Bitterhed i min Henrykkelse. Da jeg modtog Grev M—s Tilbud, havde jeg haabet, kun som hendes Forlovede at fjerne mig fra Hjemmet, nu derimod begyndte jeg, især siden hiin Aften at føle, at søsterlig Tilbøjelighed var Alt, hvad hun gav mig for min varme Kjærlighed; skulde denne Følelse ikke kunne forvandles til en ømmere? spurgte jeg mig selv, og — haabede endnu! Kun naar jeg saae den Interesse, hun viiste en Anden, naar jeg følte mig tilintetgjort ved Tanken om, at denne maaskee daglig tiltog, da forsvandt Haabet, og gav Plads for en dyb Bitterhed, der gjorde mig ubillig mod Anna, gav mig Ringeagt for mig selv, og Utilfredshed med Alt omkring mig. Hvilket uværdigt Slaveri, sagde jeg da til mig selv, at være saa aldeles afhængig af et andet Væsen, at lade en anden Mand beherske sin

saa ganske, at den bemægtiger sig enhver af de
 Tanker og Følelser, der ideligt og ideligt kun dvæler
 hos den Gjenstand, der ingen Sands har for at
 gennemskue, intet Hjerte for at opfatte og gemme
 dem. Jeg greb Penslen; min Haand havde ikke
 Fasthed til at føre den, Farverne saae paa mig med
 de døde Øjne; hvor var det Liv, hvormed de engang
 havde straalet mig imøde? det var mit Indre, der
 intet Lys havde for dem; men laante dem sin ugjen-
 nemtrængelige Taage, sin evige Nat! „Giv dem en
 ulykkelig Kjærlighed!“ har man sagt om Konst-
 nere, hvis Frembringelser manglede Siel. Den
 Lykkelige som kan sige det, han har aldrig følt Liden-
 skaben undergrave hans aandelige og physiske Kraft,
 sløve enhver Interesse, beherske Phantasien, omtaage
 Idealerne, og hvad der endnu er det Tungeste,
 berede hans Kunst den Grav, hvorfra den aldrig
 opsvinger sig til Udødelighed. I gode Djebliske,
 naar min Siel var ret mild og barnlig stemt, som
 den undertiden kan være, naar min Villie var stærk
 og reen, da syntes enhver Opoffrelse mig let, og det
 forekom mig, som om den Lykke et andet Hjerte end
 mit, skulde berede Anna, en anden Haand end min

tildele hende, alligevel maatte udgjøre min Lyksalighed, da greb jeg Penslen, og det var som om mit luttrede Indre, laante Farverne en renere Glans, som om Tilfredsheden med min Siels Kraft, lærte Haanden lettere og kraftigere Strøg. „O,” udbrod jeg da, „hvem Konsten ej er det Høieste, hvo der ikke for den formaaer at glemme ethvert jordisk Savn, Rikdom, verdslig Hæder, Armod, Misfjendelse, ja selv Kjærligheden, — han har aldrig været Konstner!” — Da var jeg usigelig lykkelig; men saadanne Djeblikke vare sieldnere.

Hiin Dag var Tanken om min Afreise, det Gnestte der formørkede disse lyse Djeblikke, som et vellykket Arbeide havde fremkaldt, det var hiint Portrait, der endnu pryder Bæggen i Tante Annas Stue. Farverne deri ere lige saa friske som den Krands af Evighedsblomster hvormed det er behængt, medens de levende Former ere hensmuldrede, den Haand der bandt Krandsen, er kold og stiv.

Dagen efter var det Annas Fødselsdag, Marie og et Par Veninder bragte hende smukke Haandarbeider. Krieger de deiligste Blomster. I mit Logis havde Obersten siddet flere Dage for mig, jeg turde

overrække hende mit igaar fuldendte Arbejde: Faderens Portrait, og var Vidne til hendes datterligglade Overraskelse. Anna takkede Krieger for de smukke Sommerbørn, vel med faae Ord; men med et usigelig mildt og stelfuldt Blik, jeg saae, at han folte Bærdien af dette, og dog forraadte den flygtige Skygge, der senere lejrede sig paa hans Ansigt, at den Unøjsomme misundte mig den Skjærv, hun i sin lydelige Glæde over Faderens heldig trufne Billede tilkastede mig! —

Beiret var særdeles indbydende, Obersten der kjendte sin Datters Kjærlighed for Naturen, havde foranstaltet en lille Landtour til Næsbjyhoved Slotsbanke og Sø, vi vilde spise i Skoven, roe paa Søen, og tilbringe hele Eftermiddagen i det Frie.

Et Par Bogne rummede det ikke talrige Selskab, der foruden Obersten og hans Døttre, kun bestod af de før omtalte Veninder, Doctoren, en ret behagelig Selskaber, Krieger og jeg. — Annas Glæde over min Foræring, den Tilfredshed jeg læste i hendes Ansigt, selv den Følelse, at jeg om kort Tid skulde forlade dem Alle, gjorde mig mere oplagt til at fastholde Glæden saalænge den var der! De fore-

gaaende Dages Bitterhed laae langt bag mig, jeg levede kun i Øjeblikket, og følte at Anna deelte min Stemning; ogsaa Obersten var i Søndagslune eller Geburtsdagshumeur som han kaldte det, og lod sine, undertiden noget skarpe Pile, fuse til alle Sider, de bleve opfangede, snart skærpede, snart formildede af Krieger og Doctoren, den sidste var munter som altid, den første i langt højere Grad; men ikke saa naturlig livlig som ellers. Marie var i Begyndelsen endnu tausere end sædvanlig, maaſkee en veemodig Ahnelse tilhviſkede hende, hvor megen Indvirkning denne Dag ſkulde have paa hendes og hendes ſaa kjære Søsters Skjæbne. Anna derimod ſlagrede, ſom baaren af Glæden, fra en Plet til en anden, fra Blomſt til Blomſt, fra Smil til Smil!

„Hvor jeg er lykkelig idag“, ſagde hun og nærmede ſig mig, „naar jeg kan tilbringe en Dag ſom denne, i en ſaa ſmuk Natur, i mine Kjæres Selſkab, fri for enhver Smerte, for ethvert Savn, kan jeg ikke tænke mig nogen større Lykſalighed i Himlen ſelv, uden den, at gjenfinde min Moder!“

„Og jeg“, ſvarede jeg henreven af hendes Elſk-
værdighed, „kunde miſunde Naturen den Kjærlighed,

De ødsler paa den", — men hun hørte det ikke, hun var igjen hos Søsteren, for at hjælpe hende at ordne nogle Forfriskninger for os.

Lusten var saa mild, Himlen saa blaa, Regnen havde Natten forud forfrisket det Grønne, Fuglene jublede deres Solfegger, alle Gjenstande viste sig i den klareste Belysning. Hvor jeg fandt Egnen, hele mit Fædrelands Natur henrivende!

Efter flere Mars Forløb gjensaae jeg, samme Dato, den samme Plet, i en Tone der svarede til min daværende Stemning; det var de samme Gjenstande, som hiin Dag vare forekomne mig saa tiltrækkende, jeg saa som dengang ud over Søen, de smaae Bølger rullede langsomt og eensformigt, ingen Lustning krusede dem, ingen Solstraale spillede paa Vandfladen; Himlen var graa, Lusten tung, flere Dages Storm havde afpidsket Størstedelen af Træernes Blade, Dje og Hjerte søgte forgjæves den alt oplivende Staffage; — men, lad mig ikke give Dem Skygge for Lys, Opfyldelse for Forventning — vi gaae igjen tilbage til Ungdomsdagene.

Det lod som om Annas Munterhed forstemte Krieger, han vilde betvinge denne Stemning, og blev

overgiver. „Bravo!“ raabte Obersten ved ethvert nyt Spøg af Alsseesoren, de fremmede Damer lo, Marie, paany opmuntret, med dem; men — Anna blev stille.

„Frokenen grubler over Deres forestaaende Afreise“, tilhviſtede Krieger mig. Kjerlighed er lige saa blind som Skinsyge, alligevel var jeg ikke egenkjerlig nok til at haabe denne Lykke, jeg rystede benægtende med Hovedet.

Mod Alsten toge vi i en rummelig Baad ud paa Eeen, snart roede vi fremad, snart lode vi Alarerne hvile. Doctoren og et Par af Damerne morede sig med at fiske. Obersten røg sin Pipe og underholdt sig med sin Ben, saa denne glemte at trække til, naar Alborrene bede paa Krogen, hvorover da Pigerne ret udlo ham. — Paa Faderens Opfordring sang Anna, og Krieger, hvis Livlighed havde lagt sig, ledsagede hendes bløde Sopran med sin fulde Tenor; hvor jeg misundede ham, saaledes i Toner at kunne lade sin Sjel smelte sammen med hendes. Jeg har senere i Musikkens Rige, i Italien, hørt Sang der langt overgik Annas; men aldrig hendes ejendommelige, saa aldeles aandige Foredrag, og

mindes ikke, at dette nogensinde har grebet mig som hiin Aften; Jeg legede med Alakanderne, der som lyttende stak Hovederne frem, og saa en Taare falde fra mit Øie paa Vandfladen, maaskee den ogsaa faldt paa Annas Bryst, thi i dette Dieblif hævede hun Stemmen for at synge en Melodi, som jeg engang for hendes Skyld havde givet Ord; den ud-
talte en ubestemt Længsel, i min Siel havde hendes Billede fremkaldt den; men for Anna, var den sikkert Aandens Flagren mod noget Højere, end den jordiske Kjærlighed.

De sidste Toner af Sangen vare hændede. Obersten spurgte hvad der havde givet Anledning til dette lille Digt, og udlagte det, som han udtrykte sig „mignonske Dahin” der gik igjennem det, paa den Reiselyst, der fra mine Drengenaar af, havde bevæget sig i mig, og som jeg nu stod paa Klippet, til at vente tilfredsstillt.

„Jeg vilde ønske, jeg kunde gjøre Dem Selskab”, sagde Krieger, der som jeg strax mærkede, havde følt sig saaret ved det Udtryk, hvormed Anna i Sangen havde gjengivet mine Følelser, „jeg længes efter det bevægelige Reiseliv, som jeg alt oftere har tumlet

mig i; siden min Moders Død fængsler intet mig til Danmark, hvor Ingen ved min Bortreise vilde savne mig!" „De glemmer deres Venner," — sagde Marie mildt og truede med Fingeren.

„Af dem har jeg ikke mange, med mindre jeg tør regne Dem og Deres dertil; var det Tilfældet, vilde jeg føle mig for lykkelig, til nogensinde at forlade dem". Disse Ord udtalte Krieger hurtigt, idet han kyskede Maries opløstede Haand, hun saae tavst og rødmende ned foran sig.

„At reise i Tanterne er igrunden det Behageligste", mente Doctoren, „saa undgaaer man enhver Besværlighed, og dvæler kun ved de lyse Sider". „Ja, men saa har man intet at fortælle naar man kommer hjem", sagde Obersten, „thi skjøndt De paa deres Phantasiereiser, kan have bestaaet ligesaa sande Eventyr og Farer, som mangan en virkelig Rejsende, saa har De dog ikke Sandsynligheden for Dem, og ingen Ret til at gjøre Dem interessant dermed".

En af Veninderne holdt med Doctoren, da hun ikke uden Frygt og Angstelse kunde tænke sig en lang Reise, Søsteren derimod vilde give Alt hvad

hun ejede, for at være en Mand og kunde flagre Verden rundt. Marie beundrede hendes Mod.

„Allene kom jeg ikke langt“, sagde hun, „Fader og Anna maatte nødvendig være med, ja skulde jeg føle mig ret lykkelig i et fremmed Land, maatte jeg kunne pakke min hele døde Omgivelse, fra mine Blomster og Fugle, til vort lille Huus, nej det med, i Kufferten; men, om det ogsaa lod sig gjøre, saa er der dog ingensteds saa godt, som her hjemme!“

„Og De, Frøken Anna?“ spurgte Krieger. „For mig har Reiselivet noget særdeles tiltrækkende, ethvert nyt Skue, som Natur og Kunst frembyder, tiltaler mig levende, ligesom hvert fremmed Ansigt er mig interessant som en ny Bog, eller et ukjendt Musiknummer, men — skal jeg ret nyde alt dette, da maa jeg som Marie, dele det med alle mine Kjære; o, jeg har saa ofte, naar jeg for en flygtig Forlystelse, for et muntert Selskab, har forladt dem, med en smertelig Følelse tænkt, hvormeget jeg engang, naar Livet eller Døden har berøvet mig dem, vilde give til, at jeg da kunde samle de Timer, hvori jeg har forsmøgt deres Selskab; men da er det for seent! nej“, tilføjede hun, højt rødmende over dette livlige Udbrud

af Følelse, og vendte, forvirret over de straalende Blikke hvormed Krieger betragtede hende, Ansigtet til den modsatte Side, hvor jeg tilfældig havde taget Plads; „nej, jeg vil som den Gjerrige, ruge over min Skat, medens jeg endnu ejer den, jeg handler jo ikke daarligt som han, jeg forlader jo ikke med Livet, mit Hjertes Ejendom, den følger med mig, eller jeg efter den!“ — Her i Deres smukke Have, min venlige Bertinde, hvor jeg i dette Øjeblik nedskriver disse Linier, staaer hiin Aften ret tydeligt for min Phantasie, mit Øje glider uformærkt hen over den Arm af Fiorden, der ligger udbredt foran mig, paa den gynger ogsaa en Baad, ingen kjendte Ansigter hilse fra den, men — jeg hører Deres milde Talestemme fra Havestuen, og det forekommer mig, som om denne Aften har meget tilfælleds med hiin, for saa lang Tid siden henrundne:

„Det samme Lys, den samme Skygge,
 Det stille Liv, den milde Sngge,
 Det friske Grønne, dybe Blaa,
 I Fortids Drømme Djet saae!

Com nu lød' Klokkerne fra Byen,
 Just saadan rødmed' Aftenskyen,

Sangtoner bølged' over Søe,
Men Toner flygte, Glæder døe!

Naturens sagte Hviſſen gjemmer
De fordums, af, ſaa kjære, Stemmer,
Og gjennem Lovets Aabning ſeer,
Det Dje ſom ej ſmiler meer!"

De, kjære Therese, vil ikke lee af den gamle
Sværmer, Konſtnerhjertet ejer jo en evig Ungdom,
dets Længſel døer ikke med Alarene, den ſmelter kun
ſammen med Alderens Veemod og Grindring! —

Annas Yttring bevægede mig dybt, men velgjø-
rende, dog troer jeg Ingen bemærkede det, medens
det derimod ikke undgik mig, at det hos Alsſesſoren
gjorde en modsat Virkning; han vendte ſig mørk til
Doctoren, der med et fiſſigt, dengang mig uforſtaa-
ligt Smil tilnikkede mig.

Doctor Hjelm, var et af det Slags Mennesker,
der med en ſtor Portion Godmodighed, forene en
uudtømmelig Forfængelighed; han hørte tilſyneladende,
med et venligt Nif, paa hvad man havde at ſige
ham, medens hans Ansigt forraadte, at han kun
tænkte paa, hvad han ſelv vilde komme frem med,
han overſaae og overhørte ved denne Leilighed meget

af hvad der foregik omkring ham; men holdt sig desuagtet for en fin Jagttager. Forført af denne Indbildning vilde han sikkert ofte, skjøndt med ringe Held, have øvet Diplomaten i det daglige Liv, hvis hans naturlige Magelighed, ikke igjen havde holdt ham derfra, han var igragt en ærlig Ven, og som Væge, duelig og uegennyttig. Da han, som han ofte fortalte var den Første, der havde bemærket mit Aluelæg for Tegnekunsten, havde jeg derved erholdt et Slags Vigtighed i hans Øine; han tilregnede for Størstedelen sine Opmuntringer de Fremfærd, hvori mit indre Kunstliv efterhaanden udviklede sig. At jeg først seent, og ikke saa godt som min Gvne, maaskee under andre Omstændigheder havde tilladt det, tog min Gramen, smigrede hans Forsængelighed, thi det indeholdt i hans Tanker et useilbarligt Beviis for, at jeg kun passede i den Kunstnerverden, hvori han troede at have indført mig. Han modtog mig ved min Hjemkomst fra Akademiet, med en ærlig meent Lovtale, og jeg havde siden den Tid en varm Belynder i ham.

For at bemærke min Kjærlighed til Anna, behøvede han just ikke at være nogen stor Menneskekjen-

der, dog troer jeg, den vilde være undgaaet hans Opmærksomhed, hvis ikke Alsessforens Skinsyge havde puffet til hans Jagttagelseseerne; da dette var skeet, saae han snart den Tilbøjelighed, som Krieger ahnede hos mig, ikke alene gjengjeldt af Anna; men endog bifaldt af Faderen, og det Hele saagodtsom afgjort imellem os Alle. Skjøndt min indbildte Lykke glædede ham, følte han sig dog stødt over vor Mangel paa Fortrolighed mod en saa gammel og prøvet Ven, han taug derfor til os, og glædede sig i Stilheden til, at det Djeblif formodentlig ikke var langt borte, hvori han kunde sige os, at han ei allene vidste hvad der var skeet; men alt i en Række af Aar havde forudsæet, at det vilde skee. Alsessforen derimod, kunde han ikke bare sig for, snart at give dette, snart hiint lille Bink, der hos denne, af Gen, i hans Tanker, saavel underrettet som Doctoren, talte tydeligt nok for det, hans Hjerte desuagtet var saa utilbøjeligt til at troe.

Seiletouren var tilende. Aftensbordet blev dækket i det Frie, og Samtalen om det, var livlig og almindelig. Da Veiret var saa behageligt, foreslog

Obersten, at vi skulde føre en behagelig Omvei hjemad. Dette Forslag blev eenstemmig antaget.

Udsessoren og jeg, havde hjulpet Marie og begge de fremmede Damer op paa den forreste Vogn. Obersten og Doctoren sad alt i den bagerste.

„Kom Du her op, Anna“, raabte Faderen til denne, der vilde følge efter de andre unge Piger, „vi maae dog dele os i Damernes Selskab!“

Krieger nærmede sig Frøkenen, og jeg bemærkede ret godt, at han havde tiltænkt sig selv den fjerde Plads i Vognen, ligeover for hende, som hun og ved en Bevægelse med Haanden bød ham. Jeg veed ikke, om han, der i dette Djeblif løb efter Oberstens Tobakspung, som denne havde ladet ligge i Græsset, saae denne Haandbevægelse, mig undgik den ikke, og vilde øjeblikkelig have forjaget mig fra Vogntrinet paa den modsatte Side, hvor jeg var sprungen op, til den ventende Fortrop, hvis ikke Doctoren i det samme med det Udraab: „Her er Plads for Dem!“ og ved saagodtsom at trække mig ind i Vognen, havde gjort det latterligt at modsætte sig.

Jeg sad alt ved Oberstens Side, da Krieger med et smerteligt Blik paa Anna, der aflokkede hende

et veemodigt Smil, og gav mig en bitter Følelse, skyndte sig til den forreste Bogn, der snart fulgt af vor, rullede mageligt fremad.

Obersten talte om den smukke Aften, til hvis Roes vi alle lidrog, Anna, formodentlig for ret at nyde den, ved at see tavst hen for sig, jeg ved enkelte afbrudte Udraab, og Doctoren ved et Par smukke Sententser. Paa den forreste Bogn gik det i Begyndelsen muntere til. Afsessoren fortalte, og Damerne loe. Hvad gav Krieger, den ham ellers saa lidet egne Munterhed? Hvo der kunde dele med ham, tænkte jeg, den vilde være tilstræffelig for os Begge! — Nej, Anna nød da ogsaa Naturen alt for meget, hun var saa aldeles tavst, og jeg blev det mere og mere. Om vor Forstemthed smittede paa Doctoren, eller om de landlige Glæder havde gjort ham søvnig, veed jeg ikke, ogsaa han var usædvanlig ordknap. Obersten lod ikke til at bemærke den almindelige Tavshed, og talte næsten ene: om Udførslen af Korn og andre Fødevarer, om Brænde- og Viinsbrænderiet, og endelig, om Brugen af Tobak. Jeg var adspredt, og fremtvang nogle Svar, der

faldt saa forkeerte ud, at de satte Liv i Doctoren, og bragte ham hjertelig til at lee.

„Det hører ikke til hans Departement, Doctor,” sagde Obersten undskyldende, „Konstnernes Dom om slige Hverdagsting er, i Almindelighed, lige saa ynkelig som Damernes Politik, hvad mig angaaer, da beder jeg mig helst fri for begge Dele! For ham er en saadan herlig Kornmarks største Fortjeneste, at den tager sig malerisk ud; Træets Bladkrone, der er lige saa faldefærdig som mangen en Kongekrone, er ham mere end Undersaatterne, de stærke Grene af den gamle kraftfulde Stamme, og den er det dog, der er sine rede Penge værd mellem Brødre, hvis den ikke var, hvad vilde han da vel selv give for det lette Hoved?” Saaledes slæbte Samtalen sig da nogenlunde hen, til vi endelig naaede Hjemmet, hvor Doctoren endnu ved Huusdøren, idet vi sagde: „Farvel”, gjorde Undskyldninger for den Mangel paa Underholdenhed, han havde viist, og maaskee selv meest savnet, thi Obersten saae spørgende paa ham, anbefalede ham for tredie Gang, at knappe Frakken tæt sammen, hvis han ikke vilde udsætte sig for sit gamle Onde, og gav ham til Gjengjæld, for de Gudskeelov saa

Recepter, hvormed han havde tjent ham, endnu denne med iommen: "L'esprit fait l'homme aimable, mais l'estomac le fait heureux!"

Du tvang dit Dje til at vaage,
 Naar Søvnens Hvile flygted' mig;
 Frembød dit Bryst naar Sorgens Taage
 Mit unge Hjerte nærmed sig.

Du græd naar mine Taarer fløde,
 Og jublede ved Barnets Lyst,
 Nu lever jeg; men om jeg døde,
 Da blev det sikkert ved dit Bryst.

Enhver min Glæde, hver min Smerte,
 Maa søge dette trygge Hjem;
 Jeg lægger begge paa dit Hjerte,
 Siig, har jeg Kraft, at bære dem?

Mit første Blik faldt ved Indtrædelsen i mit Værelse paa et Brev, som Posten havde bragt i min Fraværelse, det andet sagde mig, at de smukke raske Træk i Udskriften, tilhørte Grev Malzahns mig velbekjendte Haandskrift. Faa Minutter efter havde jeg gjort mig bekjendt med Brevets Indhold, der for Djæbliffet, i min ikke glade Stemning, langt fra virkede saa nedstemmende paa mig, som det maaskee

endnu om Morgenens vilde have været Tilfældet. Den Efterretning, at jeg om et Par Dage skulde forlade Hjemmet, for med Greven at gaae min Bestemmelse imøde, opvakte vel ikke mere den begejstrede Følelse i mit Indre, der havde fundet Gjenklang i hans; men hans livlige Skildring af Alt hvad han ventede sig af denne Reise, det rige Udbytte, han lovede sig for min Kunst og for sin egen Modtagelighed, førte mig tilbage til hiin Tid, hvori jeg havde sværmet som han, og lod mig under Læsningen glemme de mindre blide Dage, som havde fulgt den. Selv efterat jeg havde lagt Brevet tilside, beskæftigede mine Tanker sig livligt med den nye Verden, der skulde aabne sig for mig, og da jeg med Magt førte dem tilbage til det Nærværende, havde jeg endnu saa megen Kraft, at jeg ikke, som i den senere Tid saa ofte havde været Tilfældet, med Forsæt lukkede Øinene for hvad der smertede dem; men hvormeget jeg end stirrede paa hvad der laae uklart for mig, formaaede jeg dog ikke ganske at gennemskue det.

Det havde i den senere Tid været mig paa-faldende, at Marie betragtede Krieger med usædvanlig Interesse, og i hans Selskab var langt livligere,

end jeg nogensinde havde kjendt hende. Om Anna ogsaa havde Dje derfor, veed jeg ikke, hverken hendes Blik eller den fjerneste Hentydning lod mig formode det. Denne Aften især, havde Marie været langt mere talende, end sædvanlig; men det var ogsaa forekommet mig, som om Krieger havde opbudet al sin Beltalenhed, for at opvække hendes, og dog, — var det tænkeligt, at han skulde have lært at foretrække hende for Anna, selv om hans Tilbøjelighed for denne, hvad jeg dog mere haabede end troede, skulde være ugiengjeldt?

Jeg begyndte i Tanterne at sammenligne Søstrene, og var snart enig med mig selv i, at Marie blot kunde tabe ved denne Sammenligning. Her har De i faa Strog det Skyggerids, hvori hun stod for min Siel, og hvori De sikkert endnu vil gjenkjende flere Træk af Deres Svigermoder, endskjendt Tiden deels har sløvet, deels skærpet disse.

Annas Søster havde af Naturen en mere blid end stærk Følelse, blød og medfølende ved fremmed Sorg, var hun selv uprøvet i Modgang, og derfor uden Kraft til at bære den; hun vilde sikkert med Hengivelse have bukket under for Smerten; men

aldrig have gjort nogen Kraftanstrengelse, for at formindske eller adsprede den, endskjøndt hun igjen var istand til enkelte lidenskabelige Udbrud, som dog sielden forefaldt; hun tyede med enhver af sine Smaasorger til Søsteren. Alt denne, der næsten med Moderomhu vaagede over hende, altid havde Medfølelse, og som oftest Raad og Hjelp for disse, gjorde hende maaskee endnu mindre selvstændig. Hendes Aand var ikke som hos Anna en riig Kilde, der sprudlede fra det eget Indre; men den var modtagelig for fremmed Indvirkning, hun havde Gaver til at tilegne sig det Laante, og forstod med Held at anvende det; hun var qvindelig, huuslig, dannet, fordringsfri, og — kun 16 Aar! Kortsagt med sine Fortrin og Smaasvagheder — en elskværdig Pige!

Medens jeg saaledes skizzerede Marie, stod Anna som et fuldendt Billede i mit Indre, og jeg lovede mig selv, at den følgende Morgen skulde bringe mig Visshed, om jeg ganske torde tilegne mig disse elskede Træk i al deres rene Skjønhed, med deres hele aandige Liv, eller om de blot skulde foresvæve mig uopnaaelige, liig Konstens Idealer! Visshed maa jeg have, tænkte jeg, og jeg vil blive roligere, kun Uvis-

hed bringer Fortvivlelse, giver Sjelen den stærke Spænding, som efterlader Slaphed og Kraftløshed; jeg vil ingen Spilleboldt være for min Phantasies Luner, intet Legetøj for det flygtige Haab, Alt skal staae klart for mig, og jeg vil kunne bære enhver Smerte, selv den tungeste. Tiden har Glemsel for Alt, den pynter vore Forhaabningers friske Grav med Taarepilens grønne Grene, der er jo ogsaa Sødhed i Smertens Poesi, vel reder Alderens Fornuft og Prosa ogsaa den det sidste Leie; men Hjertet glemmer dog endnu mangen en lille Evighedsblomst af Beemod og Grindring; af, plukker da ikke ogsaa Tiden Aar for Aar, et Blad efter et andet af Mindets Blomst, indtil kun den nøgne Stilk, den kolde Sukommelse, bliver allene tilbage! Alt fødes for at døe:

Men over Eigene af disse Døde,
 Hvorover Tidens lette Skygger gaae,
 Vi skue Evighedens Vinge naae
 Udødelighedens store Morgenrøde!

Gid det var Morgen! om to Dage skulde jeg reise. — Det er forunderligt, hvordan en Række af Aar i mange Menneskers Liv, kan henrinde saa

roligt, saa aldeles fri for Afverling og Forandring, hvorledes endnu det sidste Øjeblik af denne Række kan hengaae saa stille og ubevægeligt, medens det næste bringer de raske, undertiden betydelige Omverlinger, der mangengang ere afgjørende for et, ja for flere Bæseners hele Fremtid; denne Dag, Annas Fødselsdag, afgjorde fire Menneskers Skæbne. Ogsaa Krieger havde med Posten modtaget en vigtig Efterretning, der Dagen efter blev mig meddeelt, og hos Glindtholms veed jeg nu, at hiin Aften fremkaldte det første Alt forandrende Øjeblik. Sidindtil har jeg kun givet Dem mine Grindringer, for at afløre dette, maa jeg tage min Tilflugt til Annas Dagbog.

Man kunde denne Aften slet ikke komme til Hvile i det lille hvide Huus. Obersten gik med stærke Trin frem og tilbage i sit Værelse, som om Noget havde sat ham i usædvanlig Bevægelse. Posten havde nogle Timer forud bragt de tyske Aviser, som Obersten holdt i Forening med sin Ven Doctoren, i den var en Spalte, der levende beskæftigede Glindtholm, hvad vilde han ikke i dette Øjeblik, da han trængte til at meddele sig over en af de nyeste Begivenheder i Udlandet, have givet til, at han havde

havt Doctoren her. Han var, som han Dagen efter fortalte, to Gange ved Døren for at falde paa Pigebørnene; men betænkte sig strax igjen, deres Interesse for Politik var altfor lunken, han skaffede sig da Lust ved nogle kraftige Udbrud, og ved at maale Værelset med sine lange Skridt.

Alt Faderen endnu var oppe, at han maaskee ikke befandt sig vel, vilde sikkert enhver anden Aften, øjeblikkelig være bleven bemærket og befrygtet af hans omhyggelige Døttre, hiin Aften derimod, lod det som om Marie ganske levede i sine egne Tanker og Følelser, og som Anna gjorde hende Selskab. Den Sidste havde en Tidlang beskæftiget sig med Kriegers Foræring, de rige Blomsterbouquetter, der prangede i to Vaser paa Bordet foran hende. Knopper og Grene vare blevne bøiede fra denne til hiin Side, for ret at falde naturligt frit, og dog i malerisk Orden. Anna havde flere Gang bøjet Hovedet ned over dem, for ganske at indaande deres Duft, - og gjorde nu Søsteren opmærksom paa hver særdeles Skønhed iblandt dem. Marie trak Blomsterne hen til sig, og faldt paany i Tanker, saaledes hengik nogle Minut-

ter! Søstrene fastede nogle flygtige Blikke til hinanden; men forblev tavse.

Det var alt ud paa Natten; men Anna kunde slet ikke blive færdig med at gjemmenblade en Bog, hvori hun dog intet læste. Marie havde vist tre Gange sat Papillotter i det blonde Haar, for at rive dem af igjen og paany at gjøre det Hele om. Pludselig brød hun Tausheden.

„Det har idag været en herlig Dag!“ sagde hun let.

„Ja herlig,“ svarede Anna med et lille Suk, og lagde Bogen fra sig.

„Doctoren,“ vedblev Marie, „er en meget munter Mand, og Bertha og Louise Holm to velsignede Piger!“

„Ludvig“, tilføiede Anna, „er livlig og underholdende, og virkelig som oftest yderst godlidende“.

„Ja, ikke sandt?“ sagde Marie smilende, „og Krieger —“

„Ja Krieger“, sagde Anna — „Krieger“, gentog Marie, og ethvert af hendes Træk oplivedes, „han er rigtignok meget smuk, Anna, meget elskværdig, han seer saa kjæk og stolt ud, og kan dog igjen være saa

mild! Da han igaar havde foræret Dig de smukke Blomster, kom han ind til mig i den anden Stue, han saae ikke oprømt ud, jeg troer det skødte ham lidt, at Du talte saa meget om den Glæde, Ludvig havde gjort Dig med Faders Portrait, medens Du kun takkede ham med nogle saa Ord for de deilige Blomster. Da vi ordnede dem, tog jeg nogle Resedaer som bleve tilbage, og satte dem i mit lille fiebne Glas i Kabinetsvinduet, hvorved jeg sad med mit Arbejde. Krieger saae paa dem: „Tak, kjære Froken!“ sagde han med saa blød Stemme, at det næsten bragte mig Taarer i Øjnene, fordi De tager Dem af de smaae Forskudte, der sikkert føle med mig, at her er godt at være!”

„Sagde han det?“ spurgte Søsteren blegnende, „jeg var adspredt, og bemærkede ikke, at der blev nogle af de smukke Blomster tilovers, mit Hjerte har sandelig ikke forkastet dem!”

„Det vidste jeg ogsaa nok, kjære Anna!“ sagde Marie mildt, „og jeg sagde ham det ogsaa, at Du sikkert havde bemærket mit lille Ran, og maaskee straffet det, hvis Vilmsen ikke, ved at gjøre Dig opmærksom paa noget i Portraitet, havde forhindret

Dig deri; han spøjte nu selv derover, og gav mig Ret".

„Han var i det Hele meget munter idag", vedblev Anna med bævende Stemme, „især paa Bognen i Aften".

„Det var kun i Begyndelsen, senere blev han stille," svarede Marie, og syblede med Blomsterne. — Anna taug en Stund. Søsteren nærmede sig hende.

„Kriegers Ansigt bliver endnu smukkere, naar han er ret alvorlig", hvidskede hun, „som han der i Gaar Aftes sad og saae hen for sig i Maanefkinnet, forekom det mig, som om de smukke tungsindige Træk mindede mig om Noget, jeg i min Barndom havde seet, og nu savnede, han foer med Haanden over Dinene og sukede, hvad mon han sukede for? Der opstod en ængstelig Følelse hos mig, jeg var tilmode, som om jeg kunde græde! Nu spurgte Louise mig om Noget, jeg hørte det ikke, han svarede for mig; han er tit saa venlig, saa opmærksom imod mig, at jeg ønsker ret af Hjertet, at takke ham derfor!"

Anna betragtede Søsteren med et veemodigt Smil: „Jeg troer han er vor hele Familie meget hengiven", sagde hun.

„Ingen i Særdeleshed?“ spurgte Marie frygt-
somt og skjulte Ansigtet i Blomsterne.

„Du mener“, stammede Anna, og fuldendte ikke;
hendes Blik søgte Søsterens, og hun blev med For-
undring og Uro, i dennes hele Ydre en synlig Bevæ-
gelse vaer.

„Han nærmer sig mig daglig mere og mere,“
udbrød Marie; „i Begyndelsen var han fremmed imod
mig, henvendte næsten udelukkende Talen til Dig, som
til en ældre Bekjendt; men nu, kjære Anna“.

„Nu“? gjentog denne blegnende, og styttede sig
til Bordet.

„Nu, er det snarere omvendt“, vedblev Marie
hvidskende, „han har idag givet mig flere Beviser
paa, at jeg ikke er ham ligegyldig, og jeg“, tilføiede
hun med Lidenskab, „elsker ham højere end Livet,
højere end Alt!“

Anna stod tavst og ubevægelig, hendes Sandser
formaaede endnu ikke at fatte det Dyb af Jammer,
der laae i disse Ord, i denne Misforstaaelse.

„Og han, gjengjælder min Følelse, Anna, ikke
sandt, han gjengjælder den? det maa Du ogsaa have
bemærket. Du har jo seet hans daglige Tilnær-“

melse, hvorledes han bestandig igaar var i min Nærhed, har hørt ham alt hiin Aften da Taler var om vore Charakterer, yttre sig højt til min Roes; svar mig dog, kjære, kjære Anna, ikke sandt, Du har hørt, Du har seet det?"

„Han elsker Dig?" gjentog Anna endnu spørgende, og bevægede sig mekanisk mod Døren.

„Hvor vil Du hen?" spurgte Marie, „forlad mig ikke nu, jeg har saa meget at sige Dig!"

„Blot et Øjeblik", stammede Anna, „jeg er her strax igjen. Duften af Blomsterne virke saa bedøvende paa mig, jeg bærer dem ud i Gangen, her vilde de give os en søvnløs Nat!"

I Gangen stod et Vindue aabent mod Gaarden, Anna gik hen for det, lod Natteluften kjøle sin brændende Pande, og saae ud i den klare rolige Nat. Hun havde været saa vis paa Kriegers Kjærlighed, havde saa trygt hengivet sig til den Tanke, at være elsket! Den mørke Stemning hvori Skinsygen undertiden bragte den Elskede, ansaae hun for Tilbagefald i den Smerte hans første Kjærlighed havde efterladt, at denne stundom maatte være blandet med Bitterhed, hos en saa stolt Charakter som Kriegers,

fandt hun naturligt. — „Alf dette Tungsind gjør ham endnu dyrebare for mig,” havde hun betroet sin Dagbog et Par Aftener forud, da han med saa talende Blikke, saa dybe inderlige Ord havde nærmet sig hende, — „hvor sødt maa det være at læge det Saar, hans første Elskedes Utroskab har bibragt ham, at tilbagegive ham den fulde Tillid til vort Kjøns Værd, at finde sin Lykke i at dele hans Besymringer, — hans Glæder — ja, i dem skal Alt deeltage, hvad der nærmer sig ham, han skal kun udbrede Tilfredshed omkring sig, de mørke Timer vil jeg tage fra hans Bryst, og gemme i mit Hjerte, jeg er stærk, meget stærk, han elsker mig jo, o, jeg er saa ubeskrivelig lykkelig, gid jeg dog kunde dele med alle mine Kjære, jeg er alt for riig, saa riig, at jeg undertiden bliver ængstelig tilmode, thi, Du gode Gud, hvormed har jeg da fortjent denne Rigdom?” — Og hun skulde have skuffet sig selv saa grusomt, nej, nej det er ikke muligt, raabte tusinde Stemmer i hendes Indre; men Marie — Marie elsker ham, og han? —”

„Hvor bliver Du af, søde Anna?” spurgte Søsteren, idet hun paany trak hende ind i Kammeret,

„Du glemmer mig jo reent, forlader mig nu i dette Øjeblik, da jeg trænger saa meget til Dig, — er det Ret?”

„Nej, Marie,” sagde Anna fast, „jeg vil aldrig forlade Dig, aldrig glemme Dig og din Lykke, o, har jeg da nogensinde gjort det?”

„Nej aldrig,” sagde Søsteren, og slyngede sine Arme om hende, „Du har altid været god og kjærlig imod mig; men jeg har ogsaa støttet mig trygt til Dig, og aldrig frygtet for, at Du skulde vakle, Du har bestandig staaet saa højt over mig, har altid været langt klogere og bedre end jeg; men, jeg har ogsaa skjønnnet paa Dig, Anna, og takket Gud, fordi han gav mig saadan en Søster!”

„Da Tante reiste,” sagde Anna ømt og bøjede sig nærmere hen imod Marie, „og Du hulkende hang ved hendes Arm og ikke vilde slippe den, da slyngede hun begge dine Arme om min Hals. „Hold Dig fast ved hende”, sagde hun mildt, medens store Taarer rullede hende ned ad Kinderne, „hun skal nu være Dig Moder og Søster, Raadgiverske og Veninde. Tag varligt paa hende”, sagde hun til mig, „hun er en svag Blomst, der fordrer omhyggelig Pleie, leeg

med Barnet, lee og spøg med Søsteren; men vaag over hende med en Moders Æie, min stærke fornuftige Anna", — o Gud, hun stolede for fast paa min Kraft, havde for gode Tanker om min Fornuft, ellers havde hun sikkert ikke forladt os!"

"See, mit Barn", sagde hun til mig, tilføiede Marie, idet hun klyngede sig tættere til Søsteren, "naar Fader ikke er tilstede, skal Du lyde Anna; gaaer Noget Dig imod, saa ty til hende, hun vil hjælpe Dig saa godt det staaer i hendes Magt; naar Du er syg, vil hun pleie Dig, hun vil danne din Aand, og frede om dit unge Hjerte. Og ikke sandt? Du vil være taknemmelig for hendes Omhu, min lille Marie, altid holde af hende som nu, og Intet skjule for hende!" "Jeg har ikke glemt Fantes Ord, og derfor kommer jeg i Dag, som altid, til Dig Anna; Du kjenner nu mine Følelser, mit Haab, Alt hvad jeg ikke ene formaaer at bære, endskjøndt det har kostet mig meget, grumme meget, at sige Dig det!" — Marie vendte Ansigtet rødmende mod Søsteren og græd stille. Anna strøg mekanisk de gule Løkker fra hendes grædende Dine og saae ubevægelig hen for sig.

"Men, om Du dog havde taget feil," begyndte hun

endelig med blød Stemme, „om din Kjærlighed for Krieger, havde givet Dig et for sikkert Haab om hans Gjenkjærlighed, om —”

„O, tal ikke ud,” bad Marie, og betragtede Søsteren med et saa ængsteligt bønligt Blik, at denne forstummede derved; „tal ikke ud, udsig ikke denne sørgelige Tvivl, mit Hjerte kan ikke bære den; han elsker mig, o, jeg føler han maa elske mig; men om han ikke gjorde det,” tilføiede hun hestigt, „saa vilde jeg Dag og Nat bede Gud om, at tage mig til sig fra denne for saa skønne Verden, der nu intet vil være mig uden ham!”

Anna tav; men der gik en Dødsahnelse igjennem hendes Indre; hun søgte med sin dybe Smerte, med sine nagende Tvivl, til det stille Leie, hvor den Trætte søger Hvile, den Sorgfulde Fred, og den endnu Ulykkelige en Gjentagelse af den henrundne Dags vaagne, smilende Drømme.

Da Kloffen slog 3 paa St. Knuds Taarn, drog Marie endnu et dybt Suf, og sov derpaa stille ind, som et Barn der har grædt sig træt.

— Anna vaagede!

Hvad er mig Livet uden Dig,
 Hvad er det Laurbær mig hernelen,
 Hvad Livet uden Konsten mig?
 Hos Dig, der er mit Kunstner-Eden.
 Jeg kan ei bære dit Forliis,
 Om Du og Konsten adskilt bleve,
 Da har jeg tabt mit Paradiis,
 Og uden det, kan jeg ei leve.
 Geniet fødes; men det Liv
 Der opgaaer for et Kunstnersie,
 Forædlet i et Elfskøbsliv
 Er Guddomsløst fra det Høie!
 Ved denne Dag, mit Maleri
 Et høi're Kunstnerliv jeg bringer;
 Det er hiint Lys, som klart deri
 Skal sprede sine Flammevinger!

Udtal ei Ordet, som din Sjæl nedtynger,
 Dybt i dit tavse Bryst giv det en Grav,
 Har Læben sluppen det, da er det svundet
 Med Vindens lette Flugt, har rammed tungt,
 Kræv da af Luften, kræv af Rummet det,
 Du tvinger aldrig uhørt det tilbage!

Næste Formiddag stod jeg ved Oberstens Huus-
 dør; jeg vidste at denne, som oftest paa den Tid, var
 ude; at Marie i denne Uge besørgede Kjøkkenet, og

at jeg sandsynligviis vilde træffe Anna ene i Stuen. Da jeg med tungt Hjerte, men lette Trin, vilde ile op af Trappen forbi Oberstens Værelse, aabnedes Døren, og min faderlige Ben staf Hovedet ud af den.

„Kom dog et Dieblif indenfor, Ludvig, og lad mig tale et fornuftigt Ord med Dig,” sagde han, og rakte mig Haanden. „Jeg har alt i Morges været hos Doctoren, for at give mit Hjerte Luft over Tidsbegivenhederne; men traf ham ikke, han var hos Raadmand B—s, for at fluddre et Been sammen; her gaae vi og vaande os naar vi miste en Negl, eller skrabe Hud en Smule, medens Krigen derude gjør Byer og Stæder til et stort Lazareth. Gud forlade mig! naar jeg hører al den Glendighed, den ene Skabning udsætter den anden for, betænker hvorledes Magthavernes Egoisme og Uergjerrighed lege med deres Brødres Liv og Belfærd, hvordan Verden kalder dem Store, fordi de opoffre Tusender for at tilfredsstille deres lille Jegs Ugesyge, denne aandelige Sygdom, der gjør Eroberen, som vil underkue Alt, til sin egen Lidenskabs Slave; naar mit Øre hører det, troer jeg, jeg med Rolighed kunde see Frankrigs stolte Ørn dale, og endnu ubevæget, høre Jorden ryste det sidste Fjeld, hvorpaa den søgte Hvile!

Jeg dulgte ikke min Beundring for Verdens største Feltherre, og undrede mig over, at en gammel Soldat kunde være saa lidet krigerisk findet.

”Hm, Ludvig! Kunstnerens Uergjerrighed er som oftest lige saa stor som Grobrerens; men, den er, Gud være lovet, fredeligere. Al Begeistring er eensidig. Troer Du, at min Aand er saa indgroet i det Legemlige, at den ikke mere formaaer at følge Ordens Flugt, ikke mere kan glæde sig over dens stolte Vingeflag? Jeg seer den, som Du, med Beundring gennemskjæere Lusten; men jeg vil, at disse mægtige Vinger ikke allene skulle slaae kraftigt til Siderne, jeg vil ogsaa, at de skulle udbrede sig nærmere Jorden og værne om det, der søger Beskyttelse under dem, forsvare, men ikke altid angribe! Menneskeheden er mig mere end Helten. En gammel Soldat kalder Du mig; men var jeg ikke Menneske før jeg blev Kriger? Og hvorfor blev jeg Militair troer Du?” tilføiede han muntert, „fordi min Cousine, Virgitte, havde de forreste Dine jeg har seet, der var Fyr og Flamme i dem; alt som Dreng soed jeg mit Hjerte ved disse Flammer; Bogen var mig kjærere end Sværdet; men Gitte havde en afgjort Forkjærlighed for den røde

Rjole; jeg blev Kadet; det gik i Begyndelsen langsomt med Advancementet; den Dag jeg første Gang trak Lieutenantsuniformen paa, maatte jeg, efter min Faders Befaling, paradere med den ved min Tilbededes Bryllup; hun var 4 Aar ældre end jeg, og foretrak en Major her ved Regimentet, der havde de 20 forud for hende. Blandt Gæsterne, der havde indfunden sig, var min salig Kone; det var første Gang jeg saae hende; jeg kunde ikke vende Blikket fra de milde blaa Øjne, der, som det strax forekom mig, maatte indeholde den mildeste Balsom for min brændte Skade; jeg saae ikke feil, og anseer denne Dag for den lykkeligste i mit Liv, endskjøndt Himlen igien tog, hvad den flere Aar senere for partisk tildeelte mig." Obersten tav bevæget, og trommede med Fingrene paa Pulten, hvortil han havde støttet sig. Ogsaa jeg vedblev min Tavshed; thi, endskjøndt ingen af den Gamles Ord undgik mig, var min Aand dog fraværende. Han saae flygtigt paa mig, og sagde smilende: "Jeg staaer vel i dette Øjeblik for Dig, som Ridderen af den sørgelige Skikkelse, og dog tør jeg paastaae, at jeg ikke mangler sand Ridderaand; havde Gitte havt Øje for et Skjodskind eller en Fruentimmerkjole, havde

jeg den Gang villig trukken en af Delene paa; nu holder jeg af min Stand for dens egen Skyld. Om Fædrenelandet behøvede min Arm, vilde jeg, uagtet mine 60 Aar, ikke holde den tilbage; thi jeg har endnu Kraft i Musklerne som den Bedste, og mit Bryst slaaer nu, langt varmere for den gode Sag, end da Ungdom og Kjærlighed begeistrede det."

"Du er en slet Politicus, min Søn," vedblev han med Liv og lagde sin kraftige Haand paa min Skulder; „det forekommer mig desuden, som om Du idag ikke ret har udsovet; men hvad vædde vi, denne Spalte i Avisen skal vække Dig!" han saae ved disse Ord næsten triumpherende paa mig; men lod forskrækket Bladet synke. „For Pokker, hvad fattes Dig Ludvig, Du er jo saa bleg som en Død!"

Jeg sagde ham, at jeg i Morgen skulde tiltræde min Reise, paa saa lang Tid forlade Hjemmet og hvad der bandt mig fastest til det, ham og hans Familie.

"Hvad, er Reisen bestemt saa hurtigt; det havde jeg ikke ventet! Bed mine Døttre det alt? men nej; Du fik vel først Marschordre i Aftes med Posten. Fald nu ikke med Døren ind i Huset til Pigebørnene,

de holde af Dig, som om Du var deres kjædelige Broder. Anna vil da væde sine Dine, kan jeg tænke, og maaskee gamle Papa gjør hende Selskab!" Han var alt synlig bevæget; men tvang sig og tilføiede muntert: „Naa, det vil da blive en ægte sentimental journey! Kjender jeg vor Kunstner ret, vil han blive lige saa dydig som Yorick, dobbelt saa forelsket; men i Fortrolighed, maaskee knap saa vittig. Doctoren," vedblev han, „lod igaar, jeg troer sig halv ubevidst, et Ord falde, som jeg havde ventet at høre af mine Børns egen Mund; jeg er jo dog ingen gammel Bussemand, som man behøver at lege Skjul med? Naa, gaae nu op til Anna; det er idag just ikke din Betsalenheds beau jour, som jeg mærker; men gaae kun, hun vil nok forstaae Dig alligevel! Jeg maae endnu engang forsøge mit Held hos Doctoren!" Jeg vilde gjøre en Indvending mod den Forudsætning, der maatte have bragt Annas Fader til denne aabne Uttring, hvor lykkelig den end i et Øjeblik gjorde mig; men Obersten greb hurtig sin Hat, og skød mig foran sig ud af Døren.

Da jeg traadte ind i Dagligstuen, sad Anna paa sin sædvanlige Plads ved Szebordet; men ikke flittigt

syende, som jeg var vant til at see hende. Arbeidet laae foran hende; hun støttede Hovedet paa Haanden og saae hen for sig; ved min Indtrædelse foer hun lidt sammen. Jeg nærmede mig hende beflemt; thi endskjøndt Faderens Ord havde indeholdt en stor Opmuntring, kunde de dog ikke forjage en Følelse af vee- modig Ahnelse, der havde forfulgt mig hele Morgenens; og dog var mit Hjerte endnu saa forfængelig haab- fuldt, at jeg kun langsomt vovede at forberede hende paa den Adskillelse, hvorom den blotte Tanke smertede mig saa dybt.

„Det fornøjer mig ret inderligt, at et saa længe næret Ønske endelig skal gaae i Opfyldelse,” sagde hun med blød Stemme og et venligt Smil, „endskjøndt jeg føler, at jeg og vi Alle meget ofte ville savne Dem; det har altid forekommet mig, som om De, kjære Ludvig, ganske hørte med til vor Familie.”

„Og jeg har aldrig næret et kjærere Ønske,” sagde jeg og greb hendes Haand.

„Nu vil De ikke i lang Tid sidde her ved mit lille Sybord og underholde Marie og mig,” sagde hun med Taarer i de milde Øine; „men vi ville alligevel tale om Dem, og i Tankerne følge Dem blandt Sy-

dens Herligheder, og naar Posten bringer Brev — jeg venter De vil skrive ret flittigt — og Fader læser det højt for os, saa ville vi glæde os over alt det Skjønne, De seer, og endnu mere, til engang selv at høre Dem fortælle derom. Tre Aar er en lang Tid; men Tiden har Vinger, og paa Dem flyver De vel een Gang igjen tilbage til Fædrenehjemmet!”

„Og til Anna!” tilføjede jeg, greben af en inderlig Bevægelse, der næsten gvalte min Stemme. „Ja, hos Dem, kjære Anna, er det dog bedst at være. De er for mig det Skjønneste Jorden ejer, det Velligste mit Hjerte omfatter, De er mig mere end min Konst, mere end Alt! Det forekommer mig, som Ingen uden De forstaaer mig, som om jeg kun formaaer at leve og virke i og ved Dem!” Jeg holdt endnu hendes Haand, og saae hende ved disse Ord tillidsfuld ind i Øjet. Saaren var standset i det, og det hvilte med et Udtryk af Overraskelse og Forundring paa mig; hun gjorde en Bevægelse med Haanden, som for at trække den tilbage. „Gode Gud!” sagde hun smerteligt; men jeg lod hende ikke komme til orde.

„Jeg elsker Dem Anna,” sagde jeg lidenskabelig, „som jeg, vil Ingen elske Dem! — Bliv min! — Alt,

hvad jeg kan tænke mig, der gjør Jorden Himlen liig: Kjærlighed, Skjønhed, Reenhed, Sandhed og Konst, vil De lære mig at fængsle inden mit lille Hjem's Mure. De vil gjøre mig dette Hjem til et Paradis, og behøver Annas milde Sind mere for at føle sig lykkelig? Kvinden lever jo kun i den Lykke, hun skaber for Andre. Jeg er ingen kraftig Charakter, har De sagt, og dog føler jeg, at jeg vilde have Mod til at vove Alt for din Besiddelse, Anna, naar dette Mod oplivedes ved den Tanke, at det og var din Lykke jeg kæmpede for; jeg har hængt min hele Sjæl ved Dig medens Du endnu var et Barn, — Anna, — har Du Hjerte til at støde den fra Dig?"

„Nei, kjære Vilmsen,“ sagde Anna blidt, „jeg vil nu, som altid, omslutte den med søsterlig Omhed, mere formaaer jeg ikke, min Bøn vil følge Dem i det Fjerne, og jeg veed, at ogsaa der, vil en Broder bede for min Lykke!“

Jeg stod et Dieblif som tilintetgjort; men Fastheden i hendes Stemme, den rolige Blidhed i hendes Blik, der aldrig forseilede sin Magt over mit Sind, hvad der end oprørte det, gav mig ogsaa, efter dette Dieblif, min Fatning tilbage, endskjondt Smerten

voldsomt bevægede mit Bryst; jeg bøjede mig taus over Annas Haand og trykkede den til mine Læber.

„Gud velsigne Dem da, kjære Anna,” var Alt hvad jeg formaaede at fremføre, ”Gud velsigne Dem, og gjøre Dem saa lykkelig, som De fortjener! Jeg har endnu een Bøn til Dem, vil De nægte Deres broderlige Ven, der nu forlader Dem, for maaskee aldrig at gjensee, hvad der ligger hans Hjerte nærmest, vil De afslaae den, maaskee for et heelt langt Liv Afskedtagende, denne sidste Opfordring til Deres Tillid? Anna, min Barndomsveninde, — min Søster, — elsker Du en Anden?”

Anna blev bleg, hun aabnede Læberne; men lukkede dem hurtigt igjen.

„Det er Bennens sidste Spørgsmaal, Broderens første og maaskee sidste Bøn til sin Søster. — Anna, — elsker Du en Anden?”

„Ja!” sagde hun sagte, og skjulte Ansigtet med Hænderne, „haabløs, men uforanderlig.”

„Haabløs?” spurgte jeg forbauset og heftig. „Og hvem? Ham hvis” —

„Det er et Spørgsmaal for mange,” sagde Anna mildt, men fast, „derpaa har jeg intet Svar; og nu

min Ven, lad os tage Afsked med det Haab, at gjensees i en gladere Time."

Hun rakte mig Haanden, jeg trykkede den mod mit Bryst, og saae, da jeg forlod Stuen og sendte hende Afskedsblikket, at hun sank ned paa Sophaen, støttede Hovedet mod Sophapuden, — og græd.

Uden for Huusdøren traf jeg Krieger, der alt havde Haanden paa Klinken, jeg vilde med en flygtig Hilsen ile ham forbi; men han greb min Haand, og fortalte, at han igaar Aftes ved sin Hjemkomst, var bleven overrasket af den Efterretning, at hans Proces var vunden, samt at Posten havde bragt ham Bestalling som Amtmand i Smaalehnene. Dog maa denne Dag bestemme, tilføiede han med et Suk, om jeg, hvad der har været min Hensigt, hvis jeg opnaaede dette Embede, ønsker at bytte det med et mindre i Sjælland, der beklædes af en Bekjendt af mig, en født Nordmand, der længe efter Fædrenelandet, og hvem jeg derfor har gjort dette Forslag. Jeg ønskede ham til Lykke; men det maa vel have flinget noget forstemt; thi han tilkastede mig et af sine forskende Blikke, og jeg skyndte mig nu at meddele ham, at jeg næste Morgen skulde tiltræde min Reise, at

jeg i dette Dieblif havde underrettet mine Kjære derom, og forlod ham derpaa hurtigt. Da jeg var kommen et Stykke ned af Gaden, saae jeg tilbage: Krieger stod endnu med Klinken i Haanden, som om han grublede paa noget; men rev derpaa, som greben af en pludselig Indskydelse, hurtig Døren op.

Minutet efter stod han ved Annas Side, hvem han fandt i Taarer. Afskeden fra hendes Barndomsven havde fremkaldt dem, og hun hengav sig villig til denne Eindring for det beflemt Hjerte, hvorpaa den foregaaende Aften og Nat havde fastet sin Blyvægt; dog tilbagegav Alsessorens Indtrædelse, hende vieblikkelig hendes vante Holdning, medens den Spænding hendes Sjæl var i, alligevel meddeelte hende noget stivt og afmaalt, der ellers ikke var hende egent; hun ahuede, at Krieger folte sig saaret deraf, og formaaede dog ikke at betvinge denne tilsyneladende Kulde. — Krieger, hvis Ansigt viste en fast Beslutning, var endnu alvorligere end sædvanlig, der laae noget saa iagttagende i hans Blik, noget saa forskende i hans korte Sætninger, at han snarere bidrog til at forstærke, end til at hæve Annas Stemning. Endelig efter endeel ligegyldige Uttringer fra begge

Sider, fulgte Meddelelsen af det, hvorom jeg nylig var bleven underrettet, og derpaa et Spørgsmaal til Maries Befindende. Anna greb og fastholdt, som det syntes med Rolighed, endskjøndt med Anstrængelse af sin Sjelekraft, den Traad, som hun troede forsetlig var hende tilkastet, og fremhævede med søsterlig Beskedenhed, adskillige Smaatræk til Maries Roes. Krieger istemte den lidenskabelig, henvendte derpaa Talen paa min Afreise, og ydede Kunstneren en flygtig Berømmelse. Annas Søsterhjerte, der desuden følte sig lettet ved at Samtalen tog en anden Vending, udmalede med tilbagevendende Liv, de henfastede Strøg til et smukt Maleri, og — Krieger kom pludselig igjen tilbage til Søsteren. Anna loe og smilte blot, medens en qvælende Følelse sammensnørede hendes Hals. Ogsaa Krieger tav et Dieblif; men udbrod derpaa:

„Jeg er nu i en bestemt Stilling i Livet, mine Ønsker ere i flere Henseender overtrufne; men, jeg mangler for at fuldende min Lykke, et Væsen der vil dele den med mig, jeg mangler en trofast elskende Hustru! Deres Søster“ — tilføiede han og saae stift paa Anna, hvem disse Ord gav en forstenende Følelse. „Deres Søster,“ — gjentog han med usikker Betoning.

„Elsker Dem!“ sagde Anna med fast Stemme men knust Hjerte.

„Elsker mig?“ spurgte Krieger, og det var som om Glæde og Overraskelse jog Blodet fra hans Kinder, for maaskee at lade det strømme desto raskere mod Hjertet: „elsker mig,“ gjentog han i en næsten bebreidende Tone; men tilføiede med Fatning. „Jeg har haabet det, min Frøken, De giver mig Visshed, og der er da nu intet andet tilovers, end at tale med Obersten. — Tor jeg vente af Deres Godhed, at De hos Fader og Søster vil understøtte min Bøn?“

Obersten traadte under disse Ord ind i Stuen. Anna viste med Haanden mod Døren, „Fader“ — „tal selv,“ — sagde hun med næsten tonløs Stemme, — og forlod saa hurtig hun formaaede Bærelset. Paa Trappen mødte hun Marie.

„Man venter Dig i Stuen,“ sagde hun til denne i Forbigaaende, og ilte til det stille Kammer, hvor hun igaar havde hørt Søsterens Tilstaaelse, og været Vidne til dennes Sorg. Hendes Kraft var udtømt. „Deres Søster!“ lød det for hendes Øre, altsaa havde Marie dog havt Ret! Hun var sunken i Kæerne foran en Stoel, som hun næsten bevidstløs omflam-

rede, hun vilde bede, men kunde ikke, hun havde kun een Tanke, kun een klar Idee, den, ikke at være elsket.

Efter en kort Tid, der for hende var en Evighed, hørte hun Søsterens Trin nærme sig Bærelset, og ombyttede med Møie den knælende Stilling, med at kaste sig paa Stolen. Marie nærmede sig hende, hun saae saa lykkelig ud.

„Det er en forlovet Pige, der kommer til Dig, kjære Anna,“ sagde hun mildt rodmende; „men, Gud, hvad fattes Dig? Du er saa bleg, dine Dine stirre saa stivt, som da Du for nogle Aar siden havde den stærke Feber. Du er syg, Anna, meget syg.“

„Nei!“ sagde denne, der følte, at hun nødvendig maatte give Søsteren en Grund for sin oprørte Stemning, og greb hvad der laae hende nærmest: min Bortfjærnelse. — „Nei, syg er jeg ikke; men veed Du, Marie, at Ludvig alt forlader os imorgen, for at reise saa langt bort?“

„Nei, søde Anna, det har jeg ikke vidst,“ sagde Søsteren, „og ikke troet, at det vilde sætte Dig i saa hæftig en Bevægelse. Og jeg skal være saa lykkelig, naar Du sørger, det er en pünlig Følelse, Anna, o,

vær glad; Ludvig kommer jo igjen, han kommer sikkert igjen, og vil være Dig saa tro!"

Saaledes vedblev hun verelviis at trøste Søsteren, og at tale om sin Lykke, der jo dog maatte opmuntre denne.

"Dor jeg ikke ogsaa bringe Vilmsen og Frøken Anna en lignende Lykønskning?" vare de første Ord, Assessoren henvendte til sin Forlovede, da hun igjen traadte ind i Dagligstuen, medens Doctoren, der var kommen til, og af Obersten bleven underrettet om det Skedte, frembragte sin Gratulation.

"Jeg troer det næsten," svarede Marie, og saae med et forundret Blik, som Kjærligheden havde gjort klarere, end det ellers var, paa Elskeren, hvis Overgang fra den heftige Lidenskab, hvormed han før havde bedet om hendes Haand, til hans nu saa betydelig koldere Stemning, ikke var undgaaet hende. Hun saae ham gribe Hatten, og hørte ham paa Oberstens Yttring, at de ventede ham ved Middagsbordet, fremstammē en Undskyldning for, at han først senere kunde ende endeel Forretninger, der uopsetteligt ventede ham, og hun spurgte, sikkert med en lidt urolig Følelse, sig selv, hvad der vel idag kunde

være vigtigere end deres Kjærlighed, hvad der saa uopsætteligt kunde vente ham som hendes Hjerte?

Da jeg mod Aften, for at sige Alle mit Levvel, for sidste Gang betraadte den Dørtærskel, der nu kun overskrides af mit Livs lykkeligste og veemodigste Grin-
dringer, var den lille Kreds adspлтtett, man ventede Krieger, der først indfandt sig ved Aftensbordet. Anna var paa sit Værelse, og befandt sig ilde; men sendte mig gjennem Søsteren endnu et hjerteligt „Far-
vel.“ Obersten saae mørk ud, og stræbte forgjæves at slaae ind i den gamle Tone. Doctoren havde alt været hos mig, for at fortælle mig, hvad der klang som en Fabel for mine Øren: Alsessorens Forlo-
velse med hans Vens yngste Datter; jeg fik nu denne Tidende bekræftet. Marie ventede og lyttede hvergang noget rørte sig underneden, — hun saae ikke ud som en lykkelig Brud, og Anna, — stakkels Anna, sukede jeg, og ilte med at tage Afssked; den var fort, men tung.

Dagen efter da jeg stod paa Bognen, var det en skøn klar Morgen, maaskee den sidste, jeg skulde hilse i den gamle By, der indesluttede hvad der var mit Hjerte dyrebarest, og jeg kunde ikke engang sørge

over, at maatte forlade det! Det var usædvanligt
 livligt paa Gaden. Da jeg kom forbi det lille hvide
 Huus, stod Obersten i det aabne Vindue og tilvin-
 fede mig det sidste Levvel; bag Faderen stod Mariæ
 og Annas Hoveder frem, den Sidste saae bleg og
 angreben ud! Jeg havde paalagt Kudsken, at føre
 langsomt forbi, og saae tilbage saalænge jeg kunde
 øine de kjære Træk.

„Farvel!“ tilraabte en Bekjendt mig, „og ret me-
 gen Glæde i Udlandet!“

Postillonen førte nu rask til, satte Hornet for
 Munden, og blæste Melodien til Frankenaus engang
 saa yndede:

„Frnd Dig ved Livet
 I dine Dages Baar,
 Pluk Glædens Rose
 Før den forgaaer!“

Før mig, tænkte jeg, er den for stedsse afblomstret!

End er det Tid, og jeg vil tale,
 Et Ord forandrer Alt igjen,
 Af denne Ro, er Dødens Dvale,
 Som sniger til mit Hjerte hen;

End er det Tid, skjøndt Uhret falder
 Nu langsomt til det sidste Slag;
 End er det Tid! — Nei, Pligten kalder,
 Der lyder den med Tordenbrag!

Mit Blik kun søger dine Blikke,
 Af Gud, de viste Kulde mig,
 Og dette Smil, nei, det er ikke
 Min Skyld, at det fordunkler sig;
 O, lad mig høre end din Stemme,
 Du veed jo, det er sidste Gang,
 O, lad mig høre, — jeg vil glemme,
 Dens søde underfulde Klang!

Uger efter min Afreise, sad Doctoren i sin mægtige Rænestoel, og grublede forundret over den usædvanlige Mangel paa Sygge i hans Vens Huus. hvorved ogsaa han led.

„Idelig Uro,“ smaaafkjændte han, „intet Sammenhold, den Gne i Øst, den anden i Vest! De Forlovede, — hm, — naar jeg blot kunde udgrunde, fra hvilken Kant, hos dem, Vinden blæser, directe fra Syden kommer den ikke! — Alt er forandret hos Flindtholms, Frøken Anna er en aandelig Syg; men jeg vil meddele hende min Deeltagelses og Fortroligheds styrkende Livsdrif, til hendes Sjælelæge igjen sætter Foden paa dansk Grund. Jeg tør vædde, der er for Diebliffet

en Kurre paa Traaden imellem dem, stor er den vel ikke; men mine Dine have dog opdaget den; nu, Siden lader den vel gaae saa længe igjennem Fingrene til den igjen udjevnes!”

„Saaledes tænkte jeg, da De, bedste Ven, for 5 a 6 Aar siden havde forladt os!“ sagde Doctoren, da jeg engang efter min Hjemkomst gjensaae ham og Odense, „og saaledes tænker jeg endnu, endstjøndt Deres lange Ophold i Udlandet undertiden har gjort mig tvivlsom; men Livserfaring forenet med klar og sikker Jagttagelseevne, ledes aldrig fra det rette Spor, selv om det er nok saa fjernt! — Naar tør man nu gratulere?“ —

Der var endnu To, som havde et aabnere Blik for hiin Tid end Doctoren.

„Hvor der dog er megen Sorg i denne Verden,“ sukkede den blide Louise Holm, og kom paa den senere Tid daglig til Barndomsveninderne, hos hvilke hun var mere velkommen, end nogensinde; thi hun var en af hine velgjørende Aander, der med et velvilligt Hjerte forene en hjælpende Haand. „Nu maae vi til dit Udstyr, Marie!“ sagde hun, og bortsyede og bortskar Maries Opmærksomhed fra hendes Forlove-

des ulige Lune. „Veiret er idag saa smukt, at Du virkelig, af Barmhjerlighed, maa gaae en Tour med mig, Anna;“ sagde hun til denne, der ikke vilde nægte sin Veninde det, hvortil hun ikke formaaede at bringe sig selv. Og Louise førte Anna fra Svogerens trykkende Nærhed i den frie klare Luft; der, om end for kort Tid, jog Taagen fra hendes Blik. — Louise Holm, var en god Engel der altid skjulte Vingerne; men hvis Glorie desuagtet røbede hende!

„Jeg forstaaer mig ikke ret paa Jer, 'Børn;“ hviskede Obersten til Anna, her er en evig Uro i Leiren; men jeg seer aldrig, at I komme videre i Bryllupsanstalterne. Gud Amor, pleiede Ludvigs Fader at sige, er en deilig Dreng; men bør avses itide, derfor bruge vi Hymen som Tugtemester! Det lader til, at min Herr Svigersøn er af samme Tanke, og derfor saa seent som muligt vil fordærve sig Glæden! Hvad mener Du, Barn?“

Anna svarede undvigende og forlod strax derpaa Stuen.

„Siig mig, min lille Marie,“ sagde Faderen, og klappede sin yngste Datter, med hvem han nu var ene, med Omhed paa Kinden, „siig mig oprigtig, er

og Alt som det bør være? Det er jo endnu Tid, mit kjære Barn; jeg savner —

„Hvilket, min Fader?“ spurgte Marie, og saae forkræffet og bønligt paa ham.

„Jeg savner hos din Forlovede, den inderlige Kjærlighed og Interesse for Dig, hvormed jeg omfattede din Moder,“ vilde Faderen have tilføiet; men et Diebligs Betænkning sagde ham, at han ei burde lægge denne Tvivl paa hans Datters, vistnok rolige, umistænksomme Sjæl. „Jeg savner,“ sagde han derfor hurtigt forandrende Tonen, „enkelte Ting i de Indretninger, der gjøres til dit Bryllup, jeg savner adskilligt ved dit Udstyr; Du og din Søster ere mig ikke virksomme og estertænksomme nok ved denne Leilighed, ikke som jeg er vant til at see Eder; Alt er ikke nu, da Tiden er saa nær, i den Orden som jeg ønskede. I betragte og opfatte Tingene om Jer, som Barnet den kommende Alder, som de Store de Ringers Fortjenester, som Fyrsterne deres Undersaatteres Tærv, d. v. s., fra Cavalier=Perspectiv og følgelig cavalierement! „Jo negligenterere jo galantere!“ sige I til Slutningen med Fa'er Holberg, hvem I iøvrigt ikke forstaae at paaskjønne!“

„Tro mig,“ svarede Marie, „der mangler intet, min Fader, intet uden Dagen, der skal forene os, og den har jo Krieger bedet mig om, selv at bestemme!“

Obersten rystede paa Hovedet, og Marie opsogte Søsteren paa det fælleds Kammer, hvor Anna sad foran det aabne Claveer og næsten mekanisk greb nogle enkelte Accorder. Marie listede sig bag hendes Stol.

„Du spiller nu saa sjældent, kjære Anna,“ sagde hun og slog Armene om Søsterens Hals, „Du er dog nu igjen ret rask og glad, jeg veed nok, at Glæden som oftest gjør Dig tavst, og Du deeltager jo saa inderlig i min Lykke; naar jeg tænker paa, at jeg nu snart skal forlade Dig, bliver jeg saa bedrøvet, at det undertiden forekommer mig, som om Intet kunde erstatte mig Tabet af Dig, saa skændes jeg paa mig selv, thi det er Uret mod Krieger, som jo er, og skal være mig det Dyrebareste af Alt! Vilmsen yttrede Afstenen før sin Afreise, noget om et Bytte, som min Kjæreste haabede at foretage med sit Gimbade, det gav mig det hemmelige Haab, at jeg ikke skulde komme saa langt bort fra Dig og Fader;

strax Dagen efter lod jeg nogle Ord falde derom til Krieger; men han erklærede det desværre for en aldeles Misforstaaelse af Ludvig. O, hvor jeg vil længes efter Dig, Anna, hvor jeg vil savne Hjemmet; selv dit Glaveerspil og din søde Stemme. Ikke sandt, paa min Bryllupsdag, synger Du dog min Yndlingsfang til Afsked?"

"Hvis jeg kan," sagde Anna mildt; men trykkede Søsteren næsten frampagtig til sig; denne Omfavnelse skulde sige hende saa meget, ogsaa bede hende om Tilgivelse for, at der var Gen, hos hvem hun ikke som Marie savnede Søsteren; og denne Gne?

"Hvor forunderligt," skriver Anna i sin Dagbog, "hvor ængsteligt og trykkende er Alt omkring mig, som om min Sjæl manglede Rum, min Aande Lust! Og Han, hvor forandret er ikke ogsaa han, nu da han staaer ved Maalet for alle sine Ønsker, er det som om deres Opfyldelse havde lagt en knusende Bægt paa hans Bryst. Er han da ikke lykkelig? Hvad fattes ham endnu? Der er en urolig Jil i alle hans Bevægelser, en Rastløshed i hans idelige Kommen og Gaaen! Han var igaar saa overgiven, som jeg endnu aldrig har seet ham; hans Munterhed var spændt

saa høit, at den ganske dræbte min, medens den op-
 livede og glædede Marie, hun saae ikke, hvorledes han,
 strax derpaa, ilte ind i Kabinettet, og med et ret for-
 underligt Blif knugede Haanden mod Brystet. I
 Speilet foran mig iagttog jeg enhver af hans Bevæ-
 gelser. Han vendte sig pludselig om, nu mødtes vore
 Bine, og jeg følte en voldsom Rittren i mit Indre,
 tvang Blikket roligt og ligegyldigt til at søge en an-
 den Gjenstand, og følte desuagtet hans tungtsindige
 Blik med et Udtryk af Smerte hvile paa mig, og det
 forekom paany mit daarlige Hjerte, som om Alt
 endnu var som jeg forhen indbildte mig, som om et
 eneste kjærligt Ord af mig, maatte forjage disse Skyg-
 ger! Han nærmede sig hurtigt Marie, og begyndte
 paany en livlig Samtale med hende og Louise, jeg
 stemte i med saa roligt, som det var mig muligt.
 Saaledes gik Aftenen; han forlod os kun to Gange, i
 et Grinde, han saagedtsom afsvang Fader. Da han
 havde sagt Marie Godnat, og nu kom hen til mig,
 bukkede han ikke som sædvanlig; men rakte mig Haan-
 den, den var iiskold, og jeg følte, hvorledes den gjen-
 nemrasede mit Væsen. O Gud, hvad fattes ham
 dog? Jeg har en Ahuelse, noget som jeg ei engang

tør udtale for mig selv, dog nei, det er ikke muligt!
— "Deres Søster," sagde han jo. —

Saaledes hengik Timer og Dage, mit Navn blev ofte og med Barme nævnt af min faderlige Ven. Min Afreise og Gjenkomst, lige saa ofte, med fine Hentydninger til Anna, berørt af Doctoren, hun talte med søsterlig Interessse og Velvillie om den Fraværende; men — heller ikke anderledes; det følte ogsaa Faderen, og opgav den Idée: „at Anna ikke selv vidste, hvor hengiven hun var Ludvig," hvormed han ved Afskeden søgte at trøste mig, der efter hans Opfordring, havde betroet ham mit ringe Geld hos hans Datter, uden dog i fjerneste Maade at hentyde paa den sandsynlige Marsag dertil! —

Krieger blev mørkere, hans Uro tiltog, saa at Obersten daglig havde Marsag til at ryste paa Hovedet. Marie lod sit hænge, naar den Elskede forekom hende alt for tungsindig; men reiste det igjen dobbelt saa høit, naar hans muntre om endog overdrevne Lune vendte tilbage; hun tænkte og iagttog ikke, hun var saa ung, saa forelsket, og saa blind!

Kort efter Forlovelsen havde Alsessoren sagt sin tilkommende Svigerfader, at han ønskede, strax ved sit

Embedes Tiltrædelse, at medbringe sin Kone; Obersten havde intet derimod, da han holdt paa de korte Forlovelser, og forestillede sin Datter, de lange, som: en stadig Forberedelse til en ustadig Lykke, som en lunken Dag til en kjølig Aften. „Medens Flammerne ere kraftigst og renest skulde de flyde sammen,” sagde han, „saa give de en varm velsignelsesrig Sommer. Gid Deres Sommer vare længere end min, kjære Svigersøn!”

Først Dagen efter hiin Aften, Anna omtaler, bad Krieger Faderen, og derpaa Marie, om han nu turde fastsætte Bryllupsdagen til den 1ste September, 4 Dage før den bestemte Afreise. De havde Begge intet derimod. Alt var forberedt.

Den sidste August, Aftenen før den bestemte Bryllupsdag, bragte Krieger, med synlig Forlegenhed, sin Svigerfader den Efterretning, at Dagten, hvormed de unge Folk skulde seile til Frederiksstad, og som alt i længere Tid havde ligget under Ladning i Stige, nu havde fuld Fragt, at Vinden var gunstig, og at en uventet Skrivelse fra Norge, nødte Skipperen til, alt Dagen efter mod Aften at lette Anker. Denne Meddelelse var Obersten kun lidet velkommen; han

findt det ligesaa smerteligt som forunderligt, at hans Børn, saa godt som strax efter deres Forening skulde forlade ham, og gjorde flere Indsigelser derimod. Krieger gjendrev dem alle, og erindrede desuden om, at hans Embede ventede ham, at der i længere Tid intet andet Skib gik til den Kant af Norge, og at det imorgen var den 1ste September.

En Cousine af Obersten, der boede i Frederiksstad, havde desforuden paa Stedet sørget for de nødvendige Meublers Anskaffelse, hendes Mand havde leiet Værelser, Alt var i det nye Hjem paa det bedste indrettet til det unge Pares Ankomst, hvem man, som det i Fætterens Brev hed, med Længsel ventede.

Obersten kunde intet mere indvende, og tilbøjelig til at tage Alt fra den lyseste Side, rystede han, efter den første Overraskelse, kraftigt Svigersønnens Haand, og sagde muntert: „Naa, saa maa vi vel have Bryllup endnu iaften!”

Alsjesføren stod et Øjeblik ubevægelig; Marie var forlegen og skjælvende; Anna ikke i Stuen. „Imorgen, imorgen tidlig, min Fader,” sagde Krieger endelig; „det er imorgen den Dag, Marie har tilladt mig at vælge til vor Forening, og hun behøver, efter den fo-

skulde være tilstede ved Wielsen, har just nu sendt Afbud, da han er kaldet til en farlig Syg; jeg føler mig heller ikke ret vel idag, gid jeg kunde laane lidt af Annas Rødme. Krieger vilde finde den smuk; jeg er virkelig altfor bleg for en Brud, og —," tilføiede hun med et Suk, „jeg er dog saa lykkelig!"

Anna gik til Vinduet og saae ud i den stormfulde Morgen. Louise Holm pyntede Bruden. — Nu slog Klokken 10, en halv Time senere skulde Wielsen gaae for sig. Marie var paaflædt, manglede kun Brudefrandsen. Uhret slog to tunge' Slag paa St. Knuds Taarn, det var halv elleve. Lyden af disse Slag gjennemgik, skjøndt forskjelligt, de tre unge Pigers Indre. Nu bankede man paa Kammerdøren; det var et Tilbud fra Louises Hjem; hendes Moder var vaagnet; men var yderst slet, og ventede med Ængstelse og Utaalmødighed Datterens Nærværelse; tilsomt, med tungt Hjerte forlod denne Beninderne. Marie saae mismodig til Jorden, og Anna flettede med skjælvende Hænder Myrthebrandsen i Søsterens gule Koffer.

„Præst og Brudgom!" mældte Faderen, der kom for at hente sin Datter, og med nogle velsignende Ord

ledsagede hende til de Ventende. Anna fulgte vaklende efter. Ved Synet af Brudgommen blev hendes Gang fastere, hendes Kind blussede højere, medens Djet gled flygtigt hen over de kjære Træk, hvori der laae Mod, men ingen Lykke. Brudeparret stod foran Brudeskammelen. Taleren var lang, men intetsigende. Under den seige Traad, hvoraf hans Belærværdighed sammenvævede denne ægteskabelige Forening, stod Brudeparret med nedslagne Blikke, medens Annas Dine ufravendte hvilte paa Søsteren, og Talerens Ordstrøm brusede usammenhængende forbi hendes Dre.

Hans Belærværdighed sagde Amen; Formularen fulgte; man ventede paa Brudgommens første „Ja.“ Præsten maatte gjentage Opfordringen; thi Krieger stod tavs, som om han ikke formaaede at fremføre det afgjørende Ord; hans Blik var ved Præstens Spørgsmaal uvilkaarligt falden paa Anna; han saae, hvorledes det jog Blodet fra hendes Ansigt, og bævede derved. Endelig lød hans „Ja“, dybt og tungt, Brudens derimod sagte, men fast. Brudeparret rakte hinanden Haanden, Bellsignelsen gjentoges og Ceremonien var tilende.

Faderen og Præsten nærmede sig lykønskende det

unge Par, og Obersten førte derpaa, for at lade Børnene et Dieblif allene, den geistlige Herre i det tilstødende Bærelse. Anna vilde følge Faderen; men sad desuagtet ubevægelig. Krieger trak sin Kones Haand til de kolde Læber, og Marie iilte til Søsteren; denne smilte, vilde reise sig, men blev dødbleg.

„Hun dør!“ skreg Krieger, og greb den Synkende i sine Arme. „Bånd, Marie, for Guds Skyld, Bånd!“ Marie sprang forskrækket derefter. — I Cabinetet lode Præsten høit over et fremtvunget Spøg af Obersten, dette forhindrede denne i at høre Sviigersønnens Udraab. — Et Dieblif laae Anna som død; men snart slog hun atter Dinene op. „Du lever, Du elsker mig,“ raabte Krieger og trykkede hende fast til sig; hun gjorde med et hestigt Udbrud af Skræk en modstridende Bevægelse, og han lagde hende blidt paa Sophaen, og bøiede sig knælende ned over hende.

„O, siig det blot en eneste Gang,“ bad han, „siig at Du elsker mig. Alt siger mig det i dette Dieblif, mit Hjerte, mit Die, alt alt, kun De er stum!“

„Krieger,“ stammede Anna, „og har De glemt, at Alt er tabt, uden Redning tabt?“

„Intet er tabt,” sagde han, ude af sig selv, „intet naar De elsker mig, hvor der er Liv er der Haab, kun Døden tilintetgjør Alt, og endnu har min for-
tvivlede fortsynede Stolthed ikke myrdet Dem. Alt
maa og skal blive anderledes. De lever, Anna, lever
og elsker mig!”

„Og Marie?” sagde Anna.

„Marie” gjentog Kriegers Siel; men Navnet
døde paa hans Tunge. „Tilgiv mig, Anna,” sagde
han mat, og reiste sig atter, „tilgiv mig ogsaa denne
sidste Fornærmelse, jeg havde glemt Alt omkring mig,
jeg følte kun at Du elskede mig; o, nu veed jeg det,
forlang nu Alt af mig!”

„Jeg har kun een Bøn,” sagde Anna, „kun eet Ønske,
gjør Marie lykkelig, — hun er min Afskeds gave til
Dem; freed om dette Minde; — hendes Tilfredshed være
mig et Beviis paa Deres vedvarende — Hengivenhed!”

Marie bragte nu Vandet. Anna greb takkende
Glasset, den øjeblikkelige Svaghed var forbi, og hun
vendte sig beroligende til Søsteren. Denne gjorde
en Undskyldning for at hendes Angst havde forhindret
hende i hurtigt nok at bringe Vandet. Faderen
traadte nu igjen ind med den Geistlige. — I Epise-

stuen ventede Frokostbordet. Obersten fyldte de blin-
fende Glas.

„Brud og Brudgoms Skaal!“ raabte Præsten. Krieger stødte sit Glas mod Annas, saa begge sprang; hun saae bedende og veemodigt paa ham, og han var atter rolig, vendte sig med milde Ord til sin Brud, var utrættelig omhyggelig for hende, og viste Anna Smilet paa hendes Læber. Han ærede hendes Afskeds-
gave, og følte dennes Værd; men forjog med Skam-
fuldhed en Tanke, der opvakte en hemmelig Glædes-
følelse i hans Siel. — Anna tænkte med dyb Smerte
paa den forestaaende Adskillelse; men følte dog, at
det var bedst saaledes.

Efter Frokosten anbefalede den geistlige Herre
sig. Krieger førte Marie hen til Fader og Søster,
han havde endnu et vigtigt uopsætteligt Sverd, han
før Afreisen maatte besørge, og forlod dem derfor
paa et par Timer. — Da han igjen kom tilbage,
rafte han Anna, useet af de Andre, et sammenfoldet
Blad, som hun ikke vilde modtage. „Det var hans
Afsked til Svigerinden,” sagde han smerteligt, og —
hun tog det, ilte paa sit Bærelse, og giennemløb det
hurtigt! — Her har De dets Indhold, hvoraf der

findes en Afsskrift i Dagbogen, Originalen er formodentlig fulgt dens Gjerinde i Graven.

Krieger til Anna.

„Alt jeg sætter Annas Afgtelse højere, end alt andet i Verden, ville disse Linier sige hende, thi den Tid, jeg har anvendt paa dem, er den sidste, jeg har kunnet tilbringe i hendes Nærhed. O, Anna, jeg har været længe uenig med mig selv, om jeg skulde bortgive Timer, hvori jeg endnu og for sidste Gang levede i, om og ved Dem, for et Liv af Dage, maaskee af Aar i Deres Afgtelse og Grindring; jeg har valgt det Sidste!

„De maa høre, hvad jeg kan sige til mit Forsvar, maa kjende en Begivenhed fra mine første Ungdomsaar, hvis efterladte Bitterhed, endog har trængt sig imellem mig og min Kjærlighed til Dem, medens Omstændighederne, Tilfælde og Menneskeklegt have udvidet Kløften, der, — for dette Liv — adskiller os.”

„Fra mit 12te Aar af blev jeg opdraget med min Cousine, et smukt blidt Barn, nogle Aar yngre end jeg: at hun af mine Forældre i Tiden var bestemt for mig, ahnede jeg ikke; men følte mig til-

„trukken af det venlige Bæsen, der lod til, med sin hele barnlige Tilbøjelighed at hænge ved mig. Som Ældre, havde jeg en rolig men inderlig Tilfredshedsfølelse i hendes Nærhed, overbevist om, at jeg var hende kjærest af Alle, kjendte jeg intet til Ekinsyge, aldrig faldt det mig ind, at Nogen kunde fortrænge mig hos Emma, jeg var jo vant til at see hende forlade Alt for min Skyld. Min kraftige Charakter følte sig smigret ved hendes Vedhængenhed, havde hun ikke først klynget sig til mig, vilde hun have været mig ligesaa ubetydelig, som et Par af hendes Søstre, jeg ligeledes daglig saae, vare det; at jeg troede mig nødvendig til hendes Lykke, fængslede mig fastest til hende.”

„Nogle Maaneder efter Emmas Confirmation, bleve vi højtidelig forlovede. Mine Forældre gæve i den Anledning et stort Bal, hvortil ogsaa et Par vidtløftig Beslægtede, to unge Militaire, bleve indbudne. Min Forlovede var den Aften saa smuk, blev saa beundret af Alle, misundt mig af saa Mange, at hun derved fik et højere Værd i mine Øine. Jeg indførte hende nu i de Kredse, jeg hidtil allene havde besøgt, hun behagede ogsaa i

„disse, og der dannede sig efterhaanden en lille Kreds
 „af Tilbedere om hende; i deres Spidse stod en af
 „de omtalte Slægtninger, en smuk Gardeofficer.
 „Jeg saae, hvorledes han idelig søgte min Forlovede;
 „men, da jeg folte hans Ubetydelighed fra Aands og
 „Hjertes Side, ængstede hans Flagren mig ikke; jeg
 „havde for megen Selvsølelse, for megen Agtelse for min
 „Brud, til at give nogen Slags Frygt Rum; jeg var
 „den samme tilfredse tillidsfulde Elsker som altid;
 „men, da det intet havde kostet mig at erhverve min
 „Cousines Tilbøjelighed, gjorde jeg heller intet for at
 „vedligeholde den, og modtog hendes Kjærlighed, og
 „mange smaae Opofrelser, vel med Omhed; men dog
 „som Noget der tilkom mig!”

„Saaledes hengik et Aar, jeg havde juridisk Gra-
 „men, og ønskede inden jeg fik Embede og Familie, at
 „see mig om i Verden; da mine Forældre havde For-
 „mue og et aabent Øre for de fleste af mine Ønsker,
 „kunde jeg uden Vanskelighed realisere disse, de sam-
 „tykkede i min Reise, og jeg tog med inderlig Beemod
 „Afsked med dem og med Emma, der til min Forun-
 „dring, viste langt mere Fatning, end jeg havde ventet.
 „Lad mig i Korthed sige Dem, at Fraværelsen, min

„Mangel paa lidenskabelig Følelse for min Cousine, hvorpaa Gardeofficerens høirostede Kjærlighedsyttninger først havde gjort hende opmærksom, senere en Benindes Forestillinger, hvem jeg havde været saa uheldig at indtage, endelig en svag Characters Eetsind, Alt forenede sig, for at frarive mig den Piges Trost, som jeg med saa uindskrænket Tillid havde bygget paa. Alt min Forlovede havde frænket denne saa indgroede Følelse, den stærkeste, hun nogensinde havde indgydet mig, gav mig Bitterhed og Mistro mod hendes Kjon.”

„Emma havde Formue, det paaskyndte hendes Givtermaal; hun har nu i 5 Aar været et ubetydeligt Menneskes ikke lykkelige Kone, hvem den Skjønhed, som Sorg daglig nedbryder, forlængst er bleven ligegyldig.”

„Efter et Aars Fraværelse gjensaae jeg Kjøbenhavn; i Hjemmet var Alt forandret. Jeg reiste, efter min Faders Død, paany, kom atter hjem, tog Deel i Verden, i dens Forlystelser og Daarskaber; men Alt var i hiin Tidspunkt mørkt om mig. Da saa jeg Dem, Anna, og mit hele Indre var forandret, jeg lærte fra dette Dieblif af, at tilgive og

„beklage min Cousine, nej, jeg havde aldrig elsket hende!”

„Først De har lært mig at kjende denne himmelske og dog saa fortærende Flamme, hvori min Hjertefred er udbændt! — Tilgiv mig, Anna, jeg vilde være rolig, rolig og mild! — Jeg bragte de skjønneste Forhaabninger med mig til Odense; o, hvorfor søgte jeg ikke alt dengang, at gjøre dem til Virkelighed, min Stilling var for ubestemt dertil, jeg vilde, idetmindste, kunde byde Dem en sorgfri Existens.”

„Vilmsens Forhold til Deres Huus, hans synlige Tilbøjelighed for Dem, gjorde mig urolig, den vakte min Skinsyge. De, Anna, syntes at være ham meget hengiven, Doctoren sagde mig, at De virkelig var det. Den Mistroe og Bitterhed, De fordum havde bragt til Hvile hos mig, vaagnede paany, jeg gjenkaldte mig forgjeves hine skjønnne Dage i Professor T—s Huus, da Alt i mig kun var en mild Lyksalighedsfølelse, som Deres Blik og Stemme fremkaldte. Jeg ventede med den største Uro paa Afgjørelsen af min Proces, for at bringes ud af den Kval, jeg daglig følte, og som daglig forøgedes.

„Den afgjørende Time kom, jeg ilte til Dem, stødte
 „ved Indgangen paa Vilmsen; han kom fra en Af-
 „sked hos Dem, og var aldeles uden Fatning; alle
 „mine Tvivl forstærkedes, en affindig Tanke gjen-
 „nemfoer min Siel, jeg vilde prøve Deres Kjærlighed,
 „den vilde røbe sig, haabede jeg, og — traf Dem i
 „en heftig Bevægelse, der gjaldt min Medbeiler; mit
 „Forsæt stod desuagtet fast: „Deres Søster,” — sagde
 „jeg og saa stivt paa Dem; Deres Ansigt foran-
 „drede sig ikke, og jeg bævede. De omtalte med Rolighed
 „en Følelse hos Marie, som jeg, aldrig havde ahnet; o,
 „Anna, hvor var det muligt, at De kunde udtale disse
 „Ord? Dog, det havde endnu staaet i min Magt, at
 „bringe Dem ud af den Bildfarelse, hvori Deres Sø-
 „ster, sig selv uafvidende, var indviklet; men min fræn-
 „kede Kjærlighed formaaede det ikke. De skulde ikke
 „ahne den, fordrede min Stolthed, og min Eiden-
 „skabelighed greb et sandsestøst Redningsmiddel for
 „den; — Veien til det Dyb, hvori jeg undergravede
 „vor, og maaskee endnu et andet Væsens Lykke.”

„Lad mig ikke omtale den Tid der fulgte; jeg
 „har stridt Kampen imellem Kjærlighed og Pligtfølelse,
 „har selv i Diebliske ahnet min Bildfarelse; men

„Sproget har ingen Ord for de modstridende Følelser,
 „denne Ahnelse opvakte i mit Indre. Nu er Alt
 „tabt, og — jeg er roligere!

„Wilmsen elsker Dem; men hans Tilbøjelighed er
 „saa forskjellig fra min, som vi, i enhver Henseende, ere
 „hinanden ulige; han vilde ikke have opoffret sin og
 „Deres Fremtid for en utilgivelig Stolthed, for en,
 „endog sandsynlig Bildfarelse; men han vilde deelt sin
 „Aands højeste og kraftigste Flugt, sit Hjertes var-
 „meste og bedste Følelser, imellem Dem og sin Konst.
 „Jeg er ærgjerrig; men din Kjærlighed, Anna, vilde
 „have nedstemt min Ærgjerrighed, formildet min
 „Stolthed, jeg vilde udelukkende have levet for Dig,
 „og den stille Lykke, Du skabte om mig. Nu er Alt
 „forbi! — Min egen Smerte skal ikke tilintetgjøre
 „mig; som en Mand vil, og skal jeg bære den Skjæbne,
 „jeg selv har beredet mig. Gud vil ikke paalægge
 „mig den Gielesval, at have forstyrret dit hele skønne
 „Ungdomsliv, at have formørket de før saa glæde-
 „straalende Blikke. — Anna, Du har megen Kraft,
 „Du maa blive lykkelig, for ikke at give min Tilvæ-
 „relse tabt! — Og jeg, hvad har jeg at byde, for
 „hvad min egoistiske Kjærlighed fordrer? — Det

„Løste, at frede om Deres Afskeds gave. — Jeg lover
 „Dem da, Anna, aldrig at glemme Deres Søsters
 „Lykke, aldrig at lade dette bløde Sind ahne, at hendes
 „Kjærlighed ikke formaaer at udfylde mit Bryst.
 „Jeg vilde have gjort store, maaskee uopnaaelige, For-
 „dringer til det Hjerte, for hvilket jeg ganske har hen-
 „givet mit; nu derimod, vil ethvert mildt Blik af min
 „Kone, den mindste Opmærksomhed fra hendes Side,
 „have Krav paa min Taknemmelighed, thi jeg vil
 „modtage den som en ufortjent Gave!”

„Og nu, lev vel, Anna! Viseren paa mit Uhr
 „staaer paa 3, inden den har rykket to Tal fremad,
 „ere vi maaskee for stedsse adskilte; men endnu nogle
 „Minuter tilhøre mig, og jeg vil nyde dem som
 „mine Dødsøjeblikke; med fuld Bevidsthed af Smerte
 „og Salighed vil jeg nyde dem!”

„Lev vel, Anna, og — naar Aar ere henrundne,
 „naar Tiden har sagtnet de Pulsflag, der nu slaae
 „saa kraftigt, naar Alderen har nedstemt vore Fø-
 „lelser og Forhaabninger, forandret de jordiske For-
 „mer, og givet Aanden mere Klarhed og Styrke, da,
 „Anna, dyrebare inderligelskede Væsen, da tør jeg see
 „Dig igjen. Vore Hjerter skal Tiden ikke ælde, de

„skulle engang endnu varme og elskende gaae ind
„til en evig Ungdom, — til en uforanderlig Kjær-
„lighed!”

Gustav Krieger.

Langsomt foldede Anna igjen dette Blad sam-
men. Bennen, Alt stod klarere for hende. Taarerne
trængte sig frem i hendes brændende Dine, hun græd
stille indtil Søsteren opsogte hende.

Marie, der ikke, som hun engang havde ønsket,
kunde føre Alt hvad der var hende kjært med sig,
var nu, da Aldskillelsen var forhaanden, i en saa liden-
skabelig Spænding, at Anna maatte tilside sætte sin
egen Sorg, for at trøste hende. Obersten spøjte
med Taarer i Djnene. Kriegers Smerte var tavst,
han levede aldeles i Djebliffet, og saae kun Anna. —
Biseren gik hastigt fremad!

Fader og Datter fulgte de Rejsende til Skib-
husene, hvor Jagten nu ventede. Vinden var gun-
stig og stærk; endnu nogle Minuter, og der skulle
stødes fra Land. — Obersten vilde forlade Skibs-
dækket, hvorpaa Alle vare samlede, og rakte Haanden
til Anna; men Marie kastede sig, for sidste Gang, fra

Søsterens Arme til Faderens Bryst. Nu nærmede Krieger sig Anna, han trykkede det første og sidste Kys paa hendes Læber; hun modtog, men gjengjældte det ikke, og stod, næsten sig selv ubevidst, paa Bredden ved Faderens Side, medens den raske Seiler, med spendte Seil, gjennemskar Vandfladen. — Obersten viftede med Tørklædet; de Bortreisende gjengjældte denne Hilsen. Anna allene stod ubevægelig.

Snart kunde man ikke mere skjelne Personerne paa Dækket, Skibet blev mindre og mindre; der, flød det, som en lille Punkt i det Fjerne! — nu — var ogsaa den forsvunden.

„Fader tag dem i din Baretægt!“ bad Obersten og foldede Hænderne, „Kom, støt Dig kun ret fast paa mig, mit Barn, disse Arme skulle ikke slippe Dig. Hold Dig trygt til dette Bryst, det er stærkt og trofast, og vil ikke give efter. Hvad fattes Dig, mit Barn? kunde jeg sige, det er mere end Skilsmisssen fra en Søster; men, jeg vil ikke spørge, vil intet vide; men, een Ting maa jeg dog sige Dig, Noget, som jeg aldrig har ladet Dig, aldrig din Søster ahne: Det er dit Smil som giver mig mit muntre Lune, dit aandige Liv der vedligeholder mit! Fra Dig havde

jeg ikke kunnet skille mig, thi jeg havde ikke overlevet det. — Du er mit kjæreste Barn, Anna!”

Anna flyngede sig tæt til Faderhjertet, hun kunde ikke tale, ikke græde; han bar hende til Bognen, der skulde bringe dem til Hjemmet, — til den tomme Stue, — hvor Ingen ventede dem!

Tiden bragte Fred for Sindet,
 Beemodsdug det matte Blik,
 Tro og Tillid Tanken fik;
 Men til Hjertet gav den Mindet.

Og af Livets Kjærne Saften,
 Suged' Aanden klar og riig,
 Længslen vendte opad sig,
 Det blev Efteraar, og — Aften!

Jeg stod engang, mange Aar efter hiin Ungdomstid, usformodet i Annas Bærrelse, hun havde for et Dieblif forladt det. Paa Bordet laae et tætstrevet Heste, Blæffet paa den sidste Side var endnu vaadt; mine Dine faldt derpaa, og jeg læste Slutningsordene; de lode saaledes:

„Verden er saa lys og smuk, Livet ejer saa mange og rige Belsignelser, at den evige Kjærlighed

„maatte lægge den mørke Sorg paa de Dødeliges
 „Hjerter, for at luttre dem til en endnu skjønnere
 „Verden; havde Livet ikke de jordiske Smerter, vilde
 „Straalerne af det himmelske Lys intet Tillokkende
 „have, Aanden vilde da ikke stræbe efter et Hiinſides,
 „men med sin hele Længsel og Attraa flæbe ved
 „Jorden. Jeg har derfor takket den evige Fader
 „for mit Livs Glæder; men takket ham dobbelt for
 „dets Sorger, thi disse have bragt mig nærmere ham!“

Anna traadte igjen ind, og gjemte rødmende
 den Dagbog, hvorpaa, før hiin Dag, endnu intet
 fremmed Dje havde hvilet. Jeg sagde hende, hvor
 kjære og interessante disse Blade sikkert vilde blive
 mig, hvis jeg torde gjøre mig bekjendt med deres
 Indhold. Annas Alenhed og søsterlige Fortrolighed
 gav mig Mod til denne Yttring; men hun gjorde
 spøgende et lille Udfald mod Skriftets Ubetydelighed,
 og vilde give Talen en anden Vending.

Jeg indflædte nu mit Ønske som en alvorlig,
 inderlig Bøn, og lagde den med Tillid paa hendes
 Siel. „Det er et Gjældsbeviis,” sagde jeg varmt;
 „som De bør indløse!“

„Et langt Livs Trost kan funde vel gjøre For-

bring derpaa," svarede Anna rørt; „men De, min Ven, vil jo ikke vredes, fordi jeg endnu udsætter Opfyldelsen af Deres Bøn. Efter min Død, Vilmsen! er Dagbogen Deres. De er maaskee ikke tilfreds dermed; men lad mig sige Dem, at dette Løfte, efter min Følelse, er den største Opoffrelse, jeg endnu har gjort for Nogen. Døer De før jeg, som jeg dog ikke troer, tilintetgjør jeg disse Blade, hvorpaa jeg idag har gjort det sidste Pennestreg. Mit Liv henvinder nu saa eensformigt som blidt, det er ogsaa stille i mit Sind, og jeg har intet mere at tilføje!"

Det havde været finere, ædlere af mig, ikke at modtage denne Opoffrelse, det føler jeg; men har dog ikke haft Kraft, til at nægte mig selv det Trylleri, der før mig laae i, at kjende Annas Tanker og Følelser, utilslørede, som de kun viste sig for hende. Jeg vidste forud, at de intet Slør behøvede; med det, hvoraf jeg har ladet hendes Hjertes Datter løfte Fligen, har min skinsyge Siel selv behængt hende. Jeg vilde være den Gæste, der ganske kjendte Anna.

— Tilgiv min Omflagren, kjære Therese, det smerter mig, at føre Dem tilbage til det Sygeleie, hvorpaa den første, saa tunge Sorg i Annas Liv, ka-

stede hende. Hun var Døden nær; men hendes Ungdom seirede; hun stræbte med en god og stærk Villie, at gjøre sin Sielekræft gjældende, og — det lyffedes! Hendes Faders sidste Ord i hiin Afskedstime, havde efterladt et dybt Indtryk i hendes datterlige Sind, saa blød havde hun endnu aldrig seet den kraftige Mand.

Hun gjorde Alt, for som hidtil at være hans Livs Ungdom, hans Alders Barme; men Skjæbnen havde bestemt hende en tung Prøvetid.

To Aar efter Maries Givtermaal, styrtede Obersten med Hesten, blev farlig forslaaet og aldrig ganske helbredet; hans Sindsstemning forandrede næsten aldeles ved hans Sygelighed, den muntre, godmodige Mand, blev en tungsindig vanskelig Olding, hvem Ingen, uden Anna, kunde gjøre tilpas; men denne opoffrede sig ogsaa ganske for Faderens Pleie. De eneste Lysepunkter i hine mørke Dage, vare Efterretningerne fra de fraværende Kjære, men ogsaa denne Glæde var jo blandet med Bitterhed!

Oberstens Svaghed tiltog, snart kunde han ikke forlade Sengen mere, men med Legemets fuldkomne Udmattelse, vendte hans Aandslivlighed tilbage; han

døde med et Spøg paa Læberne, hvormed han vilde opmuntre Anna. — Hun stod nu ene, og følte det med en Smerte, som Intet formaaer at udtrykke.

Louise Holm var bleven en ung Landmands lykkelige Hustru; hendes Mand forpagtede en lille Gaard, et Par Mile fra Odense. Da Louise hørte Oberstens Død, iulte hun strax til Anna; blev de første Dage i Sørgehuset; og tilbød Veninden et Opholdssted i hendes tarvelige Hjem, hvor der var smaa Raar; men stort Hjerterum. Anna, der ikke var ganske uden Formue, tog med Glæde imod dette Tilbud, og beredte sig alt til at forlade Byen, da en uventet Hændelse forandrede meget for begge Veninderne.

Magister Møller, den før omtalte gamle Pebersvend, der i en Række af Aar havde besøgt Oberstens Huus, uden dog at være nogen jevnlig Gæst der, og som engang havde tænkt at forskjønne sit Livs Aften, ved at tilbringe den ved Annas Side, der fra Barn af havde været hans Yndling, var uagtet den Kurv, han havde hentet, vedbleven sine Besøg hos Glindtholms, ja kom, siden Oberstens Uheld, næsten daglig til denne, og viste Anna den gamle Belvillie.

Kort før Oberstens Død, gif han, ved et apoplectisk Tilfælde, hurtig ud af Verden. Flindtholms Begravelsesdag blev hans Testament aabnet; hans hele betydelige Formue var, paa nogle faa Legater nær, testamenteret Frøken Flindtholm: „af Faderkjærlighed,” som det i Testamentet hed, „som af Taknemmelighed, fordi hun engang, havde forhindret ham i, at begaae en Daarlighed!”

Hvilken forunderlig Ironi af Skjæbnen, tænkte Anna smerteligt; hun stod jo nu paa det Punkt, hvorfra man spørger sig selv: „For Hvem?” „Hvilket et elsket Liv vil Du forskjønne dermed? Hvis Smaaønsker, vil Du, forsaavidt det staaer i Guldets Magt, gjøre Dig en Glæde af at opfylde?”

Et Aar senere gjorde Anna sig ikke mere dette Spørgsmaal. Hun følte sig hjemme i en elskværdig Familiefreds, til hvis Velvære hun havde bidraget saa meget. Sin Formue havde hun sat i det smukke Ludvigshvile, som hendes Louises Mand bestyrede, (indtil den senere tilfaldt hendes Pleiesøn, og Annas Venner købte en Gaard i Nærheden). Louises ældste Søn havde faaet en Legekammerat; denne lille Huusfælle, var Kriegers og Maries Førstefødte.

Kort efter Annas Ankomst til Sieland, fordrede flere Ting, Kriegers Nærværelse i Kjøbenhavn. Marie kunde ikke følge ham, da et svagt spædt Barn fængslede hende til Hjemmet; men Krieger medbragte sin 3aarige Son og dennes Goldamme; den Lille skulde paa et Aarstid besøge Tanten, medens et kort Ophold og presserende Forretninger, gjorde Faderen det umuligt, selv at overbringe sin Yndling. Han vendte, uden at have seet Anna, igjen tilbage til Norge, og traf Marie, som altid, venlig og rolig.

Bortsijernelsen fra hendes Kjære, Mandens nøjsomme Kjærlighed, endelig Faderens Død, den skuffede Forventning at see Anna hos sig; maaskee ogsaa en ubestemt Ahnelse om Grunden til dennes Bægring, havde givet hendes bløde Charakter noget sløvt; hendes Søn's Besøg hos Søsteren, var en Kraftanstrengelse, der for en Tid satte Liv i Moderen, det var maaskee det første og eneste Offer, hun i sit Liv havde gjort; men det var derfor desto større. Hun græd meget, da Krigen, Aaret efter, udbrød, og hendes Albert maatte blive i Danmark; men Tiden astørrede lidt efter lidt disse Taarer, og da Norge var afstaaet, Roligheden igjen tilveiebragt, havde hun intet imod,

at Sønnen blev i Danmark; han havde jo saa god en Moder i Anna, og hun formaaede, da hun vilde forblive ugift, bedre end hans Forældre, at sørge for hans Fremtid, disse havde jo endnu en Son, paa hvem Moderen haabede, at al Faderens Lykke og Storhed skulde gaae i Arv. — Gud havde tiltænkt ham en højere Plads! — Krieger havde gode Indkomster; men hans Huus kostede meget; han steg hurtigt. Carl Johan ynder smukke Folk, siger man, og Krieger var mere end smuk; han blev fra Amtmand Stiftamtmand, og besøgte Dem jo, kort før sin Død, som Statsraad; han syntes som fød til denne Værdighed, og opfyldte sikkert ethvert Krav, der gjordes til hans Kraft og Klogskab. Staten skylder ham meget, han har vilst en utrættelig Virksomhed i dens Tjeneste, den har høstet meget Gavn af hans aldrig hvilende Urgjerrighed, der ved Tabet af hans Kjærlighedslykke fik ny Styrke.

Anna opdagede daglig nye Fuldkommenheder hos sin lille Pleiesøn, hun fandt ham saa smuk, saa klog og god, som enhver Kvinde med sand Moderfølelse finder sit Barn, han var hende et helligere, lysere Billede af den Elskede! — Jeg formoder, at De, min

unge Veninde, med Lethed tænker Dem, hvor farlig Deres Mand, alt i hiin Periode, maa have været? Ja, tilvisse var han farlig for Annas Hjerte; men han trykkede lindrende sine smaa Barnelæber paa det Saar, han paa anden Haand gav, og denne Balsom var mild og styrkende. Vi glemme jo Alle, i det urolige Bryst, en Higen efter Lyksalighed, en dyb Længsel efter Fred, en stærk Attraa efter Glæde; den sidste fandt Anna i Opfyldelsen af sine Pligter, i den lille Alberts Smil, i sine Undergivnes Kjærlighed, og, jeg tør troe og sige det, i mit broderlige Venskab. Fred, har dette fromme Hjerte, vel aldrig savnet; men, vel undertiden, Rolighed! Denne velgjørende Gjest forstyrredes ofte af Søsterens og Svogerens Breve, ethvert af disse jog en Feberrodme paa Annas Kinder. Aarene, Traværelsen, hendes virksomme Liv, den Belsignelse hun udbredte omkring sig, maatte, om end ikke have udslukket, saa dog svækket en Videnskab, som Sielslidelse havde paatrykket sit smerteligste Præg, hvis ikke den stadige Underholdning med den Elskede, omendstjøndt altid under Søsterens Dine, undertiden blot gjennem hendes Pen, havde vedligeholdt et levende Minde om Fortiden, fængslet Phantasien til hendes

Ungdomsdrøm, for ideligt at lade Tanke og Hjerte gjentage den. Kriegers Billede vandt derved i det skjønne Indre, der udstyrede det med sin egen hele aandige Himmel, medens maaskee Virkelighed vilde have trukket det ned paa Jorden, for at lære hende, at det ogsaa her fandt sit Hjem, et Hjem, som Fyrstegunst og Storhed, idetmindste kunne gjøre ret tiltrækkende!

Illusionen der ledsagede hiint Grindrings billed, udgjorde, især i de første Aar, Annas højeste Lykke, senere vendtes Blikket mere opad, og hvormeget bidrog ikke den sidste Tid, til at forskjønne hendes Livs Afsten? Jeg vil lade Dem blade i min Phantasies Billedmappe og give Dem et par Skizzer af denne Afsten. See her har De en Morgenudsigt:

Solen er gaaet op over en smuk Natur, Dagen er klar, Luften reen. Alt er Liv og Virksomhed, Manden arbejder, man seer paa de halvaabne Læber, at det skeer syngende; hans Ansigt udtrykker Mod og Tilfredshed. Den unge Kone staaer smilende ved hans Side, „Fred og Kjærlighed,” læser man tydeligt i de milde Træk. Børnene lege omkring dem, og i disses Nærhed staaer en venlig Skikkelse, jeg kjender

den fra min Barndom, det er den gode Nand, fra hvem Lykken udgaaer! — „Suuslig Lyksalighed“ har Billedet til Underskrift.

Vil De have endnu Get?

Her er Solen gaaet ned, Maanen staaet op, hvilken en magisk Belysning, betragt engang dette Krat, og De hører i Nanden, Rattergale slaae, troer, at indaande Blomsternes Duft! Dagen har været varm; men nu er det Aften! Paa Bænken ved Fjorden sidde han og hun i fortrolig Samtale. — Hvad maler det blonde Krolhoved med sin Finger i Sandet, medens den lille Engel, paa den modsatte Side, har ladet Bingerne synke, og er sovet ind under et Eventyr fra de milde Læber, som have bøjet sig ned over ham, de tilhøre Anna! Der, i den mørke Baggrund, staaer Maleren, hans Kunst vil røve hende og Barnet, og sætte dem begge paa Lærredet, men — hvorfor male, hvad De eier skjønnere i Virkelighed og Grindring! — Der ligger min Pensel! — Dog, lad mig give Dem nogle Træk af Konstnerens eget Liv, det er gjort med faa Strøg! —

Efter min tunge Afsked fra Danmark, drog min Rejsesælle og jeg, igjennem Sydtyskland, om ad Frank-

rig og Schweiz, over Alperne til Italien, saae Florenz, saae det stolte Rom med dets Storhed og Skatte, indaandede Sydens Himmel, og min Siel blev for Diebliffet saa let og klar, som den. Konsten udbredte sine Arme imod mig, og jeg trykkede den til mit Bryst! Da vi omtrent havde opholdt os 2 Aar i Udlandet, døde Grev Malzahns Fader; nu fordrede hans vidtløftige Godser i Tydskland hans Nærværelse. Han forlod ikke ugjerne Syden; thi paa Tilbagereisen over Bern, førte han en elskværdig Schweizerinde med sig til Hjemmet, hvis Bekjendtskab vi paa vor Hensreise havde gjort, og hvem han kun med stor Overvindelse havde forladt, for at fuldende Reisen. Jeg kunde endnu ikke løsrive mig, og blev ene tilbage, stolende paa min Fædrenearv og paa min Pensel. Min Aand berusede sig i Farver, Form og Toner, her malede jeg min Cecilie, her har jeg udkastet Ideerne til mine bedste Arbejder! Jeg følte her var Skjønhedens, Solens, Glædens Fædreneland; „Kennst Du das Land?“ jeg følte, hvad en af vore Digtere, senere saa klart og skjønt har udtalt: „Her blev mit Hjerte Barn, min Tanke Mand!“ Det ere Følelser stjaalne fra mit Bryst; men som jeg ikke formaaede

at give Ord. Jeg saae Neapel, min Siel udvidede sig i denne henrivende Natur, her inddraf jeg nyt Liv, og jublede desuagtet med Neapolitaneren: „Veder Napoli et pui morir!“ Derfra drog det mig til Benedig; dog Lusten her, virkede ikke velgjørende paa mig, jeg blev syg; vel varede det ikke længe, men der fulgte en stærk fysisk Svækkelse, en dyb Nedstemthed paa denne Sygdom. Da kom der en Dag, en underlig Længsel over mig, det var Annas Fødselsdag, jeg syntes at Alt vinkede mod Hjemmet, det var som om mit Bryst skulde sprænges af Angst og Uro, min Siel fortæres af Hjemvee. Alt hvad der i Syden, meest levende havde tiltalt mig, maatte vige for denne endnu mægtigere Følelse. Denne Stemning vedvarede, og 2 Maaneder senere, efter 5 Aars Forløb, stod jeg igjen paa mit Fædrelands Grund. Med veemodblandet Glæde gienstaae jeg det; jeg vidste, at jeg ikke mere vilde finde min faderlige Ben, hvis Død, jeg alt for over 2 Aar siden, ude havde begrædt. Min første Tanke var Anna, at ile til hende, mit Hjertes første Tilskyndelse; jeg fulgte den.

Hendes Omgivelse lignede alt dengang, ovenstaaende Skildring af hendes sidste Aar. Et lykkeligt

Ægtepar og to Smaadrenge omringede hende, da jeg paa en smuk Efteraarsdag overraskede dem Alle i Haven. Louise og hendes Mand modtog mig som en savnet Ven; den ældste af Drengene udbredte smilende sine smaae Arme imod mig — det var Deres Albert! Anna slyngede dem om min Hals.

„Han er din Oncle,” sagde hun mildt, „og min Broder!” Som en saadan modtog hun mig ogsaa. Hendes Udvortes var uforandret, den Mand som oplevde det, havde vel tabt i Livsfuldhed; men ikke i Klarhed og Kraft; hun virkede, som altid, velgjørende paa mig; derfor velsigner jeg ogsaa den Dag, der paany bragte mig i hendes Nærhed, — det var den 13de September! —

Fuldkommen lykkelig var jeg alligevel ikke, jeg maatte høre paa, at Anna fik flere Tilbud fra Mænd, hvem hendes Ynde, vel ogsaa hendes Formue, havde tiltrukket, og hvoraf endog Een opfordrede mig til, hos hende at tale hans Sag, jeg gjorde det med bævende Hjerte; hvor gierne havde jeg ikke nu, da Marvare gaaede, talt for mig selv; men jeg frygtede for, ligesom de Andre at hente et Afslag, frygtede for, at forvise mig selv for bestandig fra mit Livs Ledestjerne.

Jeg tav, og gjorde ny og lange Udflugter fra Hjemmet, hvor ingen Arne flammede for mig! Jeg tav, og har dog ikke været ulukkigelig!

Nar gif hen, Alderen bankede paa Døren, den forandrede intet i, og om mig, thi Anna var altid den Samme. „Nej, kjære Therese, jeg har ikke været ulukkigelig! Jeg har levet i, og for min Konst, og, om den end ikke, i fuldt Maal har gjengjeldt min Kjærlighed, om jeg end ikke har behersket min Musa, har hun dog taalt mine Kjærtegn, ja, i mørke Timer, hævet min Siel og løftet den højt over Hverdagslivets Dynd og Taage. I idealist Skjønhed har Annas Billede omsvævet mig; min Pensel, min Phantasie og Grindring have laant hendes aldrende Træk en evig Ungdom. Flere smukke Dine have siden min Ungdomsdrøm tiltalt mit Hjerte; men det havde kun et flygtigt Velbehag, intet Svar for dem. Ved min første Udflugt til Syden, havde jeg foresat mig, for min Roligheds Skyld, ikke at gjensee Anna, at det desuagtet er skeet, derfor maa hun takke min ikke kraftige Charakter, og jeg veed, at hun har gjort det! Jeg takker et evigt Forsyn for, at det ikke har nægtet mig denne Lykke.

Efterat jeg første Gang paany havde nærmet

mig mine bedste Timers Elskede, har jeg bestandig, efter længere og kortere Mellemrum, vendt tilbage til hende, som til mine Reisers Maal, og venter sikkert, at hun engang, naar mit urolige Livs store Reise er fuldendt, vil modtage mig i en skønnere Verden.

Efterskrift fra Therese.

Med Sommeren forlod Oncle Ludvig os, hans Bei gik paany mod Syden. Kun den første Halvdeel, af hvad Du nu har læst, skrev han her; det Dorige, sendte han os, ledsaget af nogle venlige Linier, fra Hamborg. Den lange Vinter er nu forbi, vi have siden intet hørt fra ham, mit Hjerte siger mig, at vi have seet ham for sidste Gang; Ludvigshvile er ham nu intet Hjem mere! — Naar Albert om Dagen er i Marken og Ludvig med ham, er det ret stille om mig, da savner jeg i min Gensomhed de venlige Aander, som før oplivede den. Du kjære trofaste Siel, har saalænge lovet mig et Besøg, nu, i din Mandes Fraværelse, kan det jo nok lade sig gjøre? Jeg venter Dig sikkert med dine Smaae, og ikke sandt, Du kommer?

Her vil snart blive saa smukt. Foraarsblomsterne begynde alt at pynte Tante Annas Grav;

endnu en kort Tid, og Alt er grønt. I Haven sørger Albert for mine Indlingsplanter, han er saa god, elsker mig saa oprigtigt! Min Ludvig er rask og fornøjet; men — Carl, af Gud! hvor han er bleg, ængstelig blid og vedhængende; han leger kun med Blomster og Billeder, og forekommer mig undertiden som om han alt var en Engel. Han maa have frisk Luft, mener Albert, jeg spadserer smaae Touren med ham, igaar gik vi forbi Kirkegaarden: „Maa Carl plukke en Blomst hos Tante?“ bad han mig. Jeg gik hen med ham til den lille hvide Urne. Drengen saae ret lykkelig ud, og betragtede Graven med et usædvanligt livligt Smil.

„Min lille Dreng glæder sig over Violerne,” sagde jeg, fornøjet over det klare Solglimt, der omflød hans milde Træk.

„Ja, lille Mo'er; men Carl tænker ogsaa paa, der maa være godt og boe hos Tante Anna!”

Jeg brast i Graad, hans barnlige Uttring greb mig saa forunderligt, og Barnet vidste ikke, hvad det i sin Uskyldighed havde sagt, kunde ikke begribe, hvorfor Moder græd, og klyngede sig paa Hjemveien, endnu fjærligere end ellers, op til den Bedrovede. —

Lægen ryster paa Hovedet, og mit Hjerte er bristefærdigt! — Kom, kjære Elise, og foren dine Bønner med mine, at din stakkels Veninde, om hun skulde miste sit Hjertes Yndling, maa beholde Kraft, til at leve for den rige Skat, som det milde Forsyn endnu har ladet hende beholde i hendes Mand og ældste Barn. Bed at hendes Smerte, ikke maa gjøre hende uimodtagelig for Jordlivets mange og store Glæder, om end hendes hele Siel ret ofte vil hænge ved den Tanke: „Det maa være godt at boe hos Tante Anna!“

Til Efterretning for dem af mine Læsere, der
maatte finde noget Beslægtet imellem foranstaaende
lille Efteraarskizze, og den for et Par Aar siden ud-
komne: „Cante Franciska“, bemærkes, at hiin alt
laae fuldendt som Manuscript, da denne udkom.

121

